

DVHOVNO ŽIVLJENJE

MARIJA POMAGAJ MED LUJANSKIMI ROMARJI, TO NAM KAZE GORNJA SLIKA. DA SE ROJAKI V IZSELJENSTVU TAKO RADI ZBIRAMO SKUPAJ, IN TO ZLASTI OB MARIJI, JE PREDRAGOCENI SAD DELA IN ŽRTEV TISTI, KI SVOJE ŽIVLJENJE POSVEČAJO DUHOVNIM KORISTIM NAŠE SKUPNOSTI. MED NJIMI SO PRED VSEM TRIJE DUHOVNIKI, SODELAVCI „DUHOVNEGA ŽIVLJENJA“, NAŠI JUNJSKI SLAVLJENCI, MSGR. ODAR IN ČČ. GLADNIK IN MALI. „DUHOVNO ŽIVLJENJE“ VSEM ISKRENO ČASTITA! BOG JIM PLAČAJ PRETEKLO DELO Z OBIJLNI MILOSTMI ZA DOLGOTRAJNO IN BLAGOSLOVLJENO DELO V SEDANJOSTI IN BODOČNOSTI!

XX. LETO

JUNIJ

LA VIDA ESPIRITVAL

Mes de los héroes y los mártires

Desde 1945 en adelante, el mes de junio siempre será para los eslovenos una fecha de los sentimientos más patrióticos, y más exaltados al mismo tiempo. Justo en el mes de junio, hace siete años, el martirio del espíritu cristiano llegó hasta el Calvario con la terrible matanza de doce mil jóvenes, hombres y mujeres, por los siniestros emisarios del comunismo yugoslavo. Esta matanza representa el último capítulo de una serie de luchas sangrientas, en la plenitud de la guerra, cuando un pequeño pueblo, llamado esloveno, metido en el juego de los intereses de los grandes, tenía que defender sus más elementales derechos de vida, libertad de religión y el natural derecho de llamarse el pueblo ante la opresión del triple invasor — germano, itálico y húngaro — como también ante la amenaza mucho peor que se cernía sobre su vida: el comunismo internacional, disfrazado en aquellos días con la máscara irónica de "la lucha contra el invasor"... Los últimos cuatro años de la segunda gran conflagración mundial significan para los eslovenos una terrible lucha entre la espada y la pared.

Para los escépticos, materialistas y cínicos que no creen en los valores espirituales, esta gran batalla de los eslovenos, destinada a conservar sus seculares tradiciones católicas, representa algo ridículo, ya que parece cosa muy natural de que un pueblo pequeño al emprender la resistencia contra triple invasor y además contra una fuerza poderosísima, que el comunismo internacional representa, sucumbirá casi seguro. Mas para los eslovenos, que durante toda su historia siempre sabían

Tisočletna slovenska lipa na Koroškem

obedecer la voluntad divina, esta sangrienta matanza de tantos miembros de su familia nacional (que ante el aluvión rojo en los últimos días de la pasada guerra buscaron el asilo ante las autoridades aliadas del occidente, los que con un gesto de brutal cinismo les devolvieron a los comunistas yugoslavos que los mataron sin proceso alguno) significa la máxima esperanza de una próxima y gloriosa resurrección de toda una nación martirizada, pero no muerta!

Quedaron claramente demostrados los fines que perseguía el comunismo yugoslavo con el masacre del junio de 1945: la destrucción de los postulados patrióticos y católicos de los eslovenos; la conversión incondicional de un pueblo entero al materialismo marxista; la formación de un nuevo gran núcleo de eslavos... Nada de esto se ha logrado! Al contrario: por la causa misma del martirio, que Eslovenia sufría durante y al finalizar la guerra, y que hoy día todavía lo está sufriendo, fortaleció el espíritu patriótico y religioso de los eslovenos, el espíritu de repugnancia al comunismo, el fervor de llevar a la patria hacia una libertad cristiana, de volverla nuevamente a sus Dios y a la Virgen que hoy día, más que nunca, los eslovenos veneran.

¡Junio, el mes de los mártires y también el mes de los héroes! Ya siete años, junio es una celebración continua de la más grande victoria espiritual que Eslovenia obtuvo durante toda su historia de 1500 años. Junio es la expresión devota de un pueblo que sabe apreciar a los que con una sonrisa sobrenatural y profundamente cristiana dieron sus vidas al altar de la patria para que las generaciones futuras puedan vivir mejor. Y es en el mes de junio, cuando los eslovenos repiten con una convicción profunda el victorioso lema de la lucha contra el comunismo, que días atrás guiaba a los héroes y mártires nuestros: DIOS — PUEBLO — PATRIA...

„La sangre de los mártires es la semilla de los nuevos cristianos...“ Esta magnífica advertencia del antiguo apólogo cristiano Tertuliano se confirma con todo su esplendor en el siglo presente sobre los eslovenos: ni el martirio, ni la muerte pueden exterminar a este pueblo por pequeño que sea, ya que en lugar de los caídos se alzan héroes nuevos, que siguen el mismo camino y juran continuar la majestosa obra de sus hermanos heroicos aplastados por los campamentos de trabajos forzados, por las cárceles, por las persecuciones...

Los mártires y los héroes eslovenos de los tiempos modernos ya han dictado con su muerte gloriosa, la sentencia suprema al comunismo ateo. Por eso creemos que no está lejano el día cuando volveremos a ver librada nuestra querida Eslovenia de todos los males presentes, cuando volveremos a ver su cara iluminada nuevamente con la maternal sonrisa que tanto anhelan todos sus hijos...

—nj—

PASTIRJEV GLAS

OBČESTVO Z JEZUSOM

Geslo letošnjega romanja argentinskih Slovencev k Materi božji v Lujan se glasi: VSE PRENOVITI V KRISTUSU — PO MARIJI! To geslo si je izbral blaženi Pij X., ko je bil izvoljen za papeža. Prenovitev v Kristusu je skušal izvesti s svetim obhajilom. Nad štiri deset let že se izvajata njegova znamenita odloka o zgodnjem obhajilu otrok in o pogostem obhajilu vernikov.

V svojih prvih duhovniških letih sem doživel razglasitev in prve poskuse izvajanja obeh odlokov. Prinesla sta resnično mnogo novega, presenetljivega, še več pa čudovito lepega in plodovitega za duše, kakor spomladni vihar, ki vzbudi v naravi novo življenje. Trajalo je nekaj let, da so se premagali stari predsodki in se bojazni starejših izkazale neosnovane in zmotne. Ko primerjam versko življenje našega naroda pred obhajilnimi odloki Pija X. in danes, strnim, koliko se je poglobilo in okrepiilo; številne duše so ob pogostem obhajilu rasle v popolnosti, svetosti in iskreni vdanosti križanemu Jezusu; mladina pa se je v svojih viharjih letih ob zgodnjem obhajilu razvijale lepše, mirnejše in čistejše.

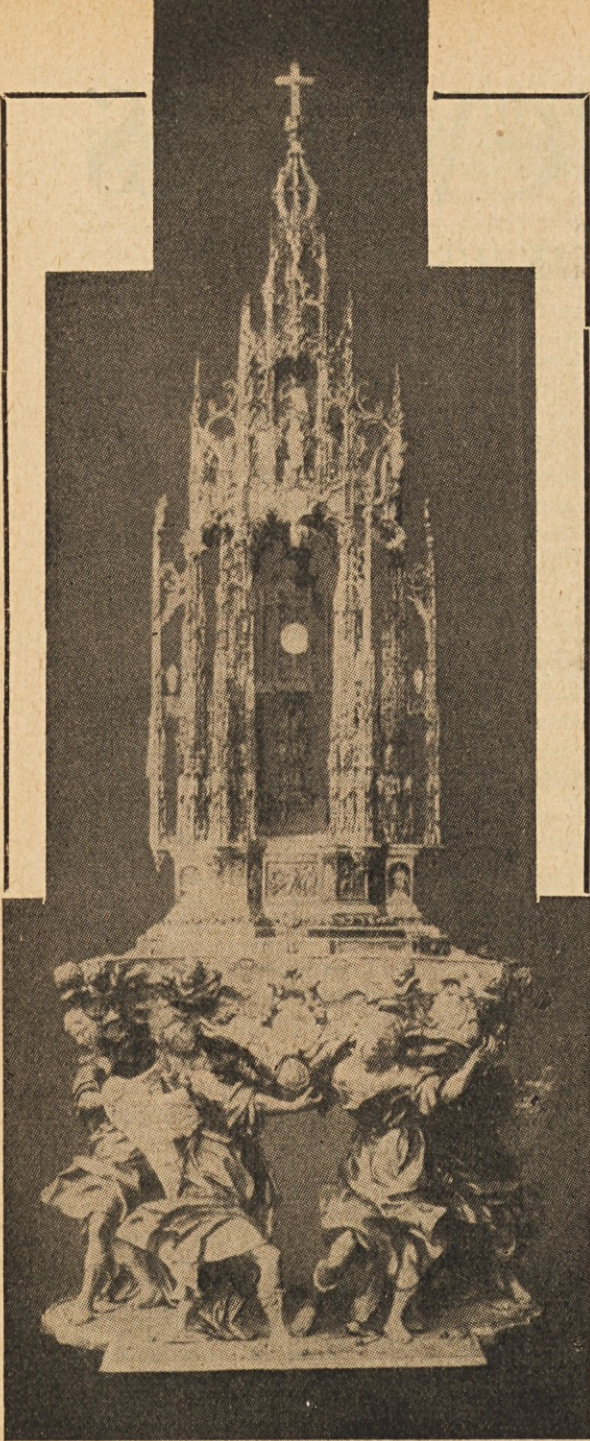
Prenovitev v moči presvetega Rešnjega Telesa je pripravila katoličane na težke preizkušnje zadnjih let, ko je brezboštvo, posebno v obliki komunizma, začelo vsesplošno borbo zoper Boga. Brez evharistične vzgoje, uvedene od blaženega Pija, bi katoliški narodi ne obstali pod strašnim pritiskom in načrtno neusmiljenim preganjanjem, kateremu so v sedanjosti izpostavljeni. V moči svetega obhajila vzdržijo in vztrajajo. Zato pa se je ves bes preganjalec vseh vrst urgel najprej na presveto Rešnje Telo: duhovnike odstraniti, v zapore, delovna taborišča in v smrt z njimi, potem bodo tabernaklji prazni, obhajilne mize osamljene, glavni studenec moči bo vernikom odzvet; mladina, ki ne bo okušala sadov zgodnjega in pogostnega obhajila, bo lahek plen brezbožnega zapljevanja.

Mi, ki živimo v svobodi, se moramo tem bolj okoriščeovati s pogostim svetim obhajilom. Geslo, ki so si ga izbrali lujanski slovenski romarji v Argentini, je zelo pravilno in sodobno aktu-

alno. Katoliški Slovenci po vsem svetu se mu bodo radi pridružili. Vse prenoviti v Kristusu, z Njegovim presvetim Telesom v obhajilu. VSE, to se pravi, sebe in vse ljudi, posamezne in vsa človeško družbo, vse njene odnose in razmere. Začeti mora vsak pri sebi. Sebe mora vsak najprej prenoviti, in sicer s tistim srdstvom, s katerim je blaženi Pij X. pod navdihom Svetega Duha pričel v katoliški Cerkvi to prenavljanje.

Sv. obhajilo ima gotovo to prenovitveno moč. Zgodovina zadnjih štirih desetletij to dokazuje. Tudi nas bo prenovilo, če ga PRAVILNO IZRABIMO. Često obhajilo prenostransko pojmuje, ga nezadostno izrabimo in zaradi tega v nas le nepopolno učinkuje. Že beseda „prejemati“ obhajilo je enostranska in nas zavaja, da prejemamo Jezusa bolj pasivno, kakor posoda sprejme olje, ki se vanjo vlije.

Latinska beseda za obhajilo: „communio“ pove več, pomeni občestvo, kakor občestvo svetnikov. Tako je obhajilo OBČESTVO Z JEZUSOM in to je več kot le prejem Jezusa pod podobo kruha. Med posodo in oljem, ki je v njo vlito, ni občestva. In če Jezusa samo prejmemo nekako pasivno, je v nas kakor olje v posodi. Res da deluje v nas, saj prejmemo živega in delujočega Jezusa, a polnega občestva z njim še ni. Občestvo je več: Jezus se nam v obhajilu vsega daje z božjo osebo in človeško naravo, s telesom in dušo, tak kakor je na desnici Očetovi v nebesih s svojo močjo in oblastjo, ljubeznijo in usmiljenjem, s svojo neskončno svetostjo in vsemi božjimi lastnostmi. Tak se nam daje in takega mi sprejemamo. Da nastane meā njim in nami občestvo, moramo se tudi mi Jezusu dati, sebe popolnoma tako, da si nič ne pridržimo. Jezus nam da sebe brez pridržka in mi ga takega sprejmemo, mi pa mu damo sebe popolnoma brez pridržka in Jezus nas take sprejme. Drug drugega sprejmemo. Jezus se mi da vsega in jaz se vsega dam Jezusu — to je obhajilo, občestvo z Jezusom, ki je sposobno nas popolnoma prenoviti. To je ono, kar je Jezus mislil, ko je dejal: „Kdor je moje meso in pije mojo kri, OSTANE V MENI IN JAZ V NJEM“ (Jn 6, 56). Te ozke združitve, on v nas in mi v njem, si niti predstavljati ne moremo, a toliko slutimo in

Najdragocenejši tron za Najsvetejši Zakrament, ki je v Španiji

čutimo iz teh besed, da je to najpopolnejše občestvo, ki je nam možno (občestvo treh božjih oseb v presveti Trojici je seveda neizmerno popolnejše). Takšno obhajilo deluje v nas prenovitveno, po vsaki taki združitvi postajamo Kristusu bolj podobni.

Če pa Jezusa vredno prejmemo, se mu za-

hvalimo in gremo v svoje vsakdanje življenje, je to sicer vredno obhajilo, ki ni brez sadov, saj nam pomnoži posvečujočo milost in ljubezen božjo, a vseh sadov, ki jih nosi v sebi, ne rodi v naši duši, ker se ne zavedamo občestva, ki nastane, če sebe Jezusu darujemo tako, kakor se nam On daje.

Sebe vsega dati Jezusu se pravi dati mu vse svoje dušne moči, um in voljo, misli in čustva, vse svoje načrte in nagibe; vse svoje telesne moči, svoj poklic in svoje delo, svoja opravila, ki nas čakajo ta dan, svoje odnose do drugih oseb v družini, sosesčini, v delavnici itd. potem vse svoje težave, skrbi, križe, bojazni in pričacine, pa tudi veselje, uspehe in priznanja, ki jih dobimo. Skratka: vse, nič si ne pridržimo, kovanja, bolezni, če nas tare, in njene bolevse Jezusu damo in posvetimo. Vse zanj in vse z njim. V tem je občestvo z Jezusom iz svetega obhajila, ki mora roditi v naših dušah svete sadove.

Ali so naša obhajila takšna? Resnično občestvo z Jezusom? Iz lastne skušnje vemo, da nas marsikaj moti in ovira, da se Jezusu ne dajemo tako brez pridržka, kakor se On nam daje. Ovira nas samoljubje, da se ne odrečemo vsemu zavoljo Jezusa, da smo še premočno navezani na kakšno nagnjenje, napako, ali na kakšno stvar, na blago in imetje. Clevelandski katoliški pisatelj Josef A. Breig je zapisal, da sicer pri darovanju z mašnikom darujemo Bogu sebe in vse svoje (kakor je v molitveniku napisano); vse darujemo, le svoje denarnice ne, tam se ustavimo, pri denarju je zapik. Da, tako je pogosto. Vse darujemo, a globoko v duši je še pridržek; denar ali kaj drugega nam na srce priraslega, da ostane vse le beseda, kateri ne sledi odločitev volje. Res je, da so mnogi med nami izgubili skoraj vse, na kar so bili navezani, Bog nam je pustil to odvzeti, da bi naše srce bilo povsem prosto in se moglo popolnoma darovati Bogu, pa je morda le še kaj, kar bi si radi pridržali, kakšna priljubljena strast, čeprav že precej obrzdana, pa vendar še veže našo voljo nase, kakšna nevoščljivost ali sebičnost, pretiran ponos, ki prehaja že v napuh in kaj podobnega, kar nas ovira, da se ne moremo Jezusu dati tako popolnoma kot bi občestvo z Jezusom zahtevalo. Če v luči Jezusovi, ki ga v obhajilu prejemamo, te pomanjkljivosti vsaj vedno bolj spoznavamo, bomo z močjo njegove milosti te nedostatke odstranili in ovire premagali, da bo vsako naše obhajilo popolnejše občestvo z Jezusom in se bomo resnično prenovili v njem.

Škof GREGORIJ ROŽMAN

PRAZNIK SV. REŠNJEGA TELESA

Jutro praznika sv. Rešnjega Telesa nam je v naši domovini vedno napočilo kot malokatero drugo za vso faro srčno pričakovano. Saj so se ga že tako veselili otroci in se že dolgo naprej pripravljali; deklice so si s skrbjo pripravljale oblekice in košarice za cvetje in si zadnje dni nabirale najlepšega cvetja, ki ga bodo trosile pred Najsvetejšim v procesiji; dekleta so si pripravljale rože in cvetje za okras cerkve in kapelic po polju in na vasi in za okna svojih hiš, koder bo šel Gospod v zakramentu v svojem zmago-slavju; fantje so imeli veliko dela z mlaji in zelenjem, ki je obdajalo cerkev in kapelice in vso pot, ki je pripravljena za Gospodov pohod. Stari so se veselili, ko so gledali mladiño v teh pripravah, in ji pomagali z navsveti.

Vsa fara se je na praznično jutro zgrnila k procesiji, da v največji zunanji slovesnosti in sijaju da čast svojemu evharističnemu Kralju. Kako lepo je videti množico, ki se vrsti v dolgem sprevodu med hišami in po polju, spremljajoč Gospoda v zakramentu, v zbrani glasni molitvi, z radostno pesmijo, v vsem sijaju, kot gre samo najvišjemu Kralju. Kako slovesno se zibljejo v zraku bela in rdeča bandera, ki jih trdno drže krepke fantovske roke; kako lepo se bleste v toplen pomladnem soncu. Ljudstvo neutrudno pobožno moli; male deklice pridno posipajo pot pred Najsvetejšim z najlepšim dišečim cvetjem; vzneseno valovi nad mno-

žico radostni glas pevskega zbora: Praznika svetega danes radujmo se... In ubrani glasovi zvonov ponavljajo in šepetajo vsemu lepemu pomladnemu stvarstvu isto veliko skrivnost, ki danes vse preveva. Človek je pohitel ven pod milo nebo, v bujno rastočo naravo, da tudi njej oznani skrivnost, v kateri mu srce prekipeva, in vse stvari povabi, da z njim slave Stvarnika v zakramentu. Gospod pa blagoslavlja tako bogato vse, vso naravo in človeka v njej, in uslišuje molitev ljudstva, ki ga prosi: Kuge, lakote in vojske... treska in hudega vremena... večne smrti... reši nas, o Gospod! Gospod čuvaj, varuj in blagoslovi ta kraj in vse, ki v njem prebivajo, tudi polja in zemlje sadove, v imenu Očeta in Sina in svetega Duha!

ČEŠČENJE SV. REŠNJEGA TELESA

Praznik sv. Rešnjega Telesa je posebej posvečen tej skrivnosti, ki verno ljudstvo ta dan popolnoma prevzame, in vse praznično slavje kaže iskreno željo vernikov, Gospodu v zakramentu izraziti s temi zunanjimi znaki češčenja vsaj malo svojo veliko vero, vdanost in ljubezen.

Vsak dan častimo sv. Rešnje Telo v sv. maši in sv. obhajilu. A iz hvaležnosti za veliki zakrament so verniki že v prvih krščanskih časih posvetili obhajanju te skrivnosti poseben dan, ki je bil veliki četrtek, dan postavitve tega zakramenta. Imenovali so nekateri očetje ta dan „rojstvo keliha“.

Največje špansko mesto Barcelona, kraj letošnjega mednarodnega evharističnega kongresa

To vse je vernikom v češčenju sv. Rešnjega Telesa zadostovalo do 13. stoletja, kakor se zdi, bilo v primeri z današnjim češčenjem, čeprav brez dvoma vera in ljubezen do presvetega Zakramenta tedaj ni bila manjša kot danes.

NASTANEK PRAZNIKA SV. REŠNJEGA TELESA

Veliki četrtek je kot dan posvetitve tega zakramenta že po svoji naravi nekaj praznik sv. Rešnjega Telesa. A ta dan Cerkev ne more slovesno in v veselju praznovati, k čemur jo hvaležnost in ljubezen presvetega Zakramenta sili, ker je to obenem tudi že dan Gospodovega trpljenja in tako za nas ob tem spominu tudi dan žalosti. Zato je razumljivo, da je Cerkev postavila poseben praznik, ko naj se ta skrivnost v vsem veselju in sijaju slovesno obhaja. Ta praznik je v pobinkoštmem času, ko se spominjamo splošno sadoy Kristusovega odrešenja in jih uživamo, od katerih je prav ta zakrament najodličnejši.

Zunanji povod za uvedbo tega praznika pa so dala videnja pobožne redovnice sestre Julijane v nekem samostanu pri Liegu v Belgiji v 13. stoletju. Iz tistega časa je znanih tudi nekaj odličnih čudežev, ki potrjujejo Jezusovo pričujočnost v Zakramentu. Tako je zlasti veliko pozornost vzbudil čudež v Bolseni leta 1262, v katerem je med sv. mašo duhovnika, ki mu je manjkala močna vera, no spremenjenju tekla iz hostije prava kri. Tudi vse to je nagibalo papeža Urbana IV., da je leta 1264 postavil praznik sv. Rešnjega Telesa, ki naj se obhaja, kot ga obhajamo danes, v četrtek po nedelji sv. Trojice. Kasneje je kmalu postal zapovedan praznik in je bila uvedena procesija z Najsvetej-

šim in je danes eden najslavesnejših cerkvenih praznikov.

OBHAJANJE PRAZNIKA

Naročilo, da sestavi mašni vzorec in duhovniške molitve za praznik, sta prejela največja tedanja teologa sv. Tomaž Akvinski in sv. Bonaventura. Ko je ta videl Tomaževo delo, je raztrgal in sežgal svoje rokopise, češ da niso vredni, da bi tekmovali s Tomaževim delom. Prelepe molitve in spevi tega praznika kažejo, da so res delo učenega bogoslovca, ki je bil obenem pesnik in svetnik. Zlasti je značilen za ta praznik Tomažev himnus „Lauda, Sion, Salvatorem“ (Hvali, svet, Odrešenika), ki se bere pri sv. maši pred evangelijem. V tako preprosti, a jasni vezani besedi Tomaž v njem razloži ves globoki nauk o skrivnosti Evharistije! Iz drugega njegovega himna iz brevirja „Pangue lingua“ se zadnji kitici ob blagoslovu z Najsvetejšim po vsem svetu neprestano prepevata: Tantum ergo Sacramentum... Genitori Genitoque...

Danes znane procesije na praznik sv. Rešnjega Telesa v početku, ko je bil praznik postavljen, ni bilo; pa se je kmalu po nekaterih krajih začela uvajati in se razširila v kratkem času po vsej Cerkvi. Danes ni fare, kjer se ne bi obhajal ta praznik z vsem možnim sijajem, ki doseže višek prav v procesiji z Najsvetejšim.

Obhajanje praznika, zlasti procesija, pomeni slovesno in javno izpoved naše vere v Kristusovo pričujočnost v presvetem Zakramentu proti vsem zmotam, ki to resnico taje. S tem zadoščujemo Gospodu za vse žalitve v tem zakramentu in ga obenem priznavamo in proslavljamo kot Gospoda in Kralja vsega našega zasebnega in javnega življenja.

DR. FRANC GNIDOVEC

TELOVSKI BLAGOSLOV

„Ne hodi, Drašek!“

„Premisli, čeh!“

„Ostani! — Bomo že kako...“

Vsi so ga prosili.

Mati so si potegnili ruto čisto na oči, da bi skrili pekočo roso v njih. Oče so se vlekli za brke, da jim je lice trzalo v bolečini. Brat je stal poslonjen po vratih, kot da bi mu zares hotel zastaviti pot.

Drašek je samo tiščal roke v hlačne žepe in gledal skozi okno.

„Zares, življenje ni lahko. Od gladu pa le še nihče ni umrl med temi bregovi. Ali si že slišal, da je kdo...“ so oče silili v Draška, da bi mu izbili neumne misli.

„Drugod po svetu umirajo ljudje tudi od lakote“ je prislonił še brat.

„Ne hodi, Drašek,“ so mati še enkrat zahteli.

Drašek ni vzdržal več.

Zaletel se je čez izbo, odrinil brata izpred vrat in planil na dvor. Brcnil je mačka, ki se je ončnil na pragu, in se spustil po sredi gorice navzdol. — —

V krčmi na koncu vasi so ga čakali.

Ko je sedel za mizo tudi Drašek, jih je

bilo devet, ki jih je nabral Polanjko za delo v tujini.

„V ponedeljek jutraj gremo.“

Pri tem je potlej ostalo.

Ko so se proti večeru mladi goričanci razhajali na domove, so njih misli že romale v veliki, neznani svet.

Drašek je korakal počasi v breg, kot da se mu je lovila vsa gorička zemlja za pete.

„Delaš... garaš... od rane zore do noči. In kaj imaš? — Tam v tujem svetu pa od bibeš svoje ure v tovarni in ves ostali čas lahko za zaslužen denar igraš gospoda...“

Tako je govoril Polanjko, ki je bil tam.

„Bo že vedel,“ si je Drašek dopovedoval, ko se je spomnil na Polanjrove besede.

Ko je prilezel na vrh, je sonce že leglo spat. Za bregovi je žarel samo še odsvit umirajočega dne, ki je pripiral težko véko oble neskončnosti nad goricami. Potlej so se ukresnile prve zvezde in v mladolešu pod goricami je mehko zapel slavec.

Med bregovi je zaigralo. Sozvočja nebes so se spustila na zemljo. Doline so bile polne drgetajočih odmevov in bregovi so se zganili.

Drašek se je zdrnil.

Potlej se je spomnil:

„Saj res... Telovo bo jutri...“

Igranje zvonov ga je oznanjalo z vseh koncev.

„Jutri bo Bogec šel med gorice in polja in travnike,“ je Drašek pomislil.

In v nesluteni notranjosti mu je burknila omamna, božajoča bol, ki je ni razumel. Samo z drhtečimi rokami se je moral prijeti za napejajoča se senca.

Čutil je, da so odmevi igrajočih zvonov trkali naravnost ob njegovo dušo. Bili so tako skrivnostno nezadržni kot da so se odlepili nekje iz samega blagoslovljenega srca božjega stvarstva. Kot da sta se preko Draška objeli nebo in zemlja in dihnil vanj nerazumljivo Milost Ljubezni božje.

Zatrepetal je po vsem telesu, da ga je nekakšna topla slabost silila na kolena... Zobje so mu narahlo zašklepetali, toplota, ki se mu je razlila v žile, ga je opajala...

Čez vrhove je potegnij rahli piš, da so gorice komaj slišno zašelestele.

„Delaš... garaš... od rane zore do noči. In kaj imaš...?“

V dihu vetra je Drašek poslušal Polanjkov šepetajoči glas. Kot da ga je sapa prinesla čez temne vinske bregove. V sunkih se mu je zaletaval v ušesa in mu razganjal glavo, da se je moral zagrabiti za tilnik...

Pobegnil je proti domu.

Tiho je odprl vrata in se kar pri peči zrušil na kolena.

V kotu pod razpelom so oče molili rožni venec.

Drašek si je s pestmi podprl čelo in se spojil z občestvom moleče družine...

In molili so za vinske bregove in žitna polja, ki jih je nameraval zapustiti... Da bi Bog ostal nad njimi...

„Delaš... garaš... In kaj imaš...?“

„Sveta Marija, Mati božja, prosí za nas...“

„Za zasluženi denar lahko igraš gospoda...“

„Prosi za nas grešnike...“

Oče v bogkovem kotu se dvignejo in si s trdimi prsti zarišejo sveto znamenje križa na čelo, usta, prsi...

„Amen...“

Drašek se zaleti ven. Zruši se na ležišče in z odprtimi očmi strmi v temni strop...

„Delaš... garaš... in kaj imaš...?“

Do jutra.

Dokler v dolini zopet ne krikne zvon, da bi prebudil slovesni dan, ki je še spal za goricami...

Potlej se Drašek praznično obleče in gre, kamor se valijo gruče goričancev, da bi pospremili Gospoda na poti med gorice in žitna polja... — — —

Toliko goričancev se je zbralo, da je velika cerkev vse premajhna... Še pod lipo in na trati okoli božjega hrama se drenjajo.

Drašek stoji na vratih mrtvašnice in kot v zamaknjenju gleda proti cerkvenim vratom, za katerimi kipi pesem mášarjev. V rokah vrti klobuk, v laseh mu poigrava odsvit sonca...

Stoji tam, kot da čaka nekaj velikega, nekaj, česar še nikdar ni videl...

Potlej se skozi velika cerkvena vrata zamajejo bandera. Močni čeháki jih držijo v rokah in dvigajo visoko pod nebo, da jih sapa odnaša nad glave goričancev...

Množica se zgane, kot da je zaživel pobožni roj...

Po hribčku navzdol se razvrščajo otroci. Z velikimi začudenimi očmi se ozirajo v vihrajoča bandera. Še nikdar niso bila tako lepa. Vsa žarijo v zlatem poljubu sonca. V drobnih dušah otrok polje razganjajoče veličastvo...

Fant, ki nosi na čelu procesije velik križ, kaže roju vernikov pot...

Med široko odprtimi vrati se zaziba zlato nebo, pod katerim stari župnik v slavnostnem oblačilu nese večnega Boga v žareči monštranci...

Zvonovi kriknejo. Tako mogočno, da se Drašek nehote prikloni, kot da bi se hotel zrušiti na kolena...

Ministranti z obema rokama vihtijo male zvončke... Pevci pojejo... Možje in žene glasno, slovesno molijo...

Poječe in moleče občestvo goričancev gre spremit svojega Gospoda na poti Milosti med bregove...

Gabrove in brezove mánjge, ki so jih zasadili vdiljen ob poti, kod bo šel Kralj Dobrote, šumijo, kot da molijo in pojejo z verniki. Med njimi gre dolga procesija kot živi molek...

Sedaj šele se Drašek zave, da je ostal sam na vratih mrtvašnice.

Prestraši se, kot da se je izgubil v puščavi. Preskoči plot in po bližnjici za hrami hiti za spremstvom božjim.

Stopi v vrsto mož in dvigne oči proti nebu, pod katerim plavajo beli golobi in se premetavajo lastavice.

Z bregov se spuščajo gorice, kot da bi hotele biti čisto blizu svojega Boga. V rahli sapi se napejajo klasujoča žita, da bi objela živi blagoslov v bleščeči se monštranci, ki jo nese stari svečenik pod nihajočim nebom...

Goričanci pojejo in molijo. Gorice in polja vedo, da zanje...

Drašek vidi poglede romarjev, kako ljuče se ozirajo na sinje bregove in zelena polja... Razganjajoči nemir ga duši kot nezadržni sram...

Na snečni oltar, ki so ga dekleta postavila sredi žitnega polja, odloži svečenik sveto breme. Poklekne predenj in ga počasti z dišečim kadilom. Potlej ga zopet dvigne visoko v zrak in trikrat blagoslovi bregove in doline pred seboj.

„Gospod, blagoslovi naše vinske gore in žitna polja,“ v vseobsežni pobožnosti stokajo goričanci, ko padajo na kolena, da bi bili vredni blagoslovljenih darov svojega trpljenja...

Drašek se sredi ceste zruši na kolena. Vsa teža veličastva seda nanj. Krčevito sklene roke. Visoko jih dvigne in sam ne ve, da glasno moli z množico:

„Blagoslovi, Gospod...“

Ponosni možakarji, ki nosijo v svoji krvi ljubezen rodov goričancev, krepki čeháki, grube dekline in v trpljenju poveljane ma-

ŽRTVE ZA DOMOVINO

(OB OBLETNICI NAŠIH PROTIKOMUNISTIČNIH ŽRTEV)

V svoji okolici srečujemo razočarane ljudi. Ni jih tako malo. So pa vedno žalosten pojav. Včasih so v še najboljših letih, a kakor bi bili zlomljeni. Za kaj višjega niso več zmožni. Sarkastično se obregajo ob druge, ki jim kaj takega predlagajo. Razočaranje so doživeli v svojem zasebnem življenju, v svoji družini na primer, ali pa v svojem društvenem, socialnem ali javnem življenju. Razumeti ne morejo žrtev, zlasti najtežje med njimi, ko ti vračajo žrtev s posmehom in nehvaležnostjo. Prav razumljivo je, da so ob takim ravnanju postali razočarani. Marsikdo bi, na njihovem mestu.

RAZOČARANCI NAD ŽRTVAMI

V mislih imamo tiste razočarance med nami, ki so morali zaradi svojega zadržanja med drugo svetovno vojno in zlasti ob njenem koncu iz domovine. Takrat se jim je zdela njihova borba sveta. S prepričanjem so se borili proti brezbožni idelogiji. Jasno jim je bilo, da je treba v borbi zoper njo zastaviti vse. Potem pa se je bilo treba umakniti. V tujini ni bilo tako, kot si je ta ali oni slikal. Vrnitev v domovino se je zavlekla. Domovina in svojci v njej pa so v nočeh brez spanja klicali nazaj. Počasi je začela vstajati misel, ali bi ne bilo bolje, če bi se ne bil eksponiral. Le čemu sem se vtaknil v javne zadeve. Potuhnil bi se bil, skrnil, zatajil, pa bi mi danes ne bilo treba tavati po svetu. Po psiholoških zakonih se vrivajo človeku samo lepe predstave o domovini, vse idealizirane in močno

oddaljene od realnega položaja. Tako predstavljena domovina še bolj vlece. Vedno močnejše postajajo defetistične misli. Človek se preda razočaranju.

Podobno je s človekom, ki se je dolga leta po društvih in organizacijah trudil za druge. Doživel je mnoge nevšečnosti. Srva jih je zlahka prenašal. Idealizem v njem je bil zadosti močan, da mu niso mogle škodovati. Nevšečnosti pa je bilo vedno več, idealizem je začel prenehavati. Vstala je misel, le čemu se trapim za druge. V začetku ni bila nevarna, a sčasom je prevladovala. Danes stoji javni delavec ob strani ves razočaran in zagrenjen. Čemu sem zapravil toliko let za druge! Kaj imam od tega? Samo škodo. Bil sem nespameten.

Opisana pot do razočaranja je razumljiva, ni pa vedno opravičljiva. Sklepanje, da so bile žrtve za druge nespametna stvar, pa je popolnoma zgrešeno.

ŽRTVE SO VEDNO NEKAJ IDEALNEGA

Žrtve za druge so vedno NEKAJ IDEALNEGA. Tega pač nihče ne bo tajil, kdor stvar resno premisli. Le kakšno osebno korist utegneš imeti, če delaš za druge? Če bi ne bilo idealizma, bi nihče ne delal za druge. Saj je vendar dosti bolj ugodno, pečati se le s seboj! Nekateri mislijo, da se odlikujejo po posebni življenjski modrosti, če so prišli do tega spoznanja in se po njem ravnajo, da ne vidijo

tere klečijo sredi travnika, na kolniku, v prahu ceste in s trepetajočimi ustnicami molijo za svoje gorice in svoja polja...

Sedaj je Bogec tu...

Dolgi žitni klasi segajo prav v bližino monštrance, kot da bi jo hoteli poljubiti... Sinje gorice z bregov so čutile tako živo pričujočnost božjo, da so zažarele v ščemečji prelesti praznika...

Drašek samo širi oči. Sklenjene roke mu trepetajo. Po hrbtu se mu razliva drhteči srh spoznanja, da krikne v molitev množice:

„Zahvaljen, Gospod...“

Ko se procesija zopet odpravi na božjo pot, se prerine naprej. Mimo mož in otrok hiti. Zagradi križ, ki je bil prevelik za drobnega dečka na čelu procesije. S krepkimi rokami ga dvigne visoko pod bleščeči se, nebeški svod, kot da hoče sam blagosloviti vse te žareče bregove in valujoča polja.

Čuti drget bregov, ki so prejeli blagoslov. Vidi težke žitne klase, ki v dihu dišeče sape

rajaajo v slavo božjo in njegova notranjost je vse premajhna za razganjajočo drhtavico, ki ga omamlja.

Z vlažnimi očmi se ozira v višave, kjer so se ustavili bleščeči se kuštravi oblaki, da bi še nanje padel blagoslov Boga, ki ja šel med gorice...

Drašek jih gleda in zave se, kako pobožno prosi, da bi bili vedno tako pohlevni in igrivi...

„Toče nas varuj, o Gospod,“ moli Drašek, ki se je hotel odpraviti v svet, pa ga je telovski blagoslov pritisnil na kolena sredi gorice...

In pesem zvonov nese njegovo molitev nekam v neizmerni nedogled nad vinske bregove.

Drašek pa nese na čelu goričancev znamenje božje, za katerim vihrajo bandera, molijo žene in možje, čivkajo zvončki, ki jih vihtijo ministranti. Visoko ga dviga in nese med vrhove, nad katerimi se pesem zvonov lovi z letom lastavic in bleščečim se runom drobnih oblakov...

STANKO KOCIPER

ničesar drugega kot svojo korist. Tako mo- drost more imeti vsakdo; pravi se ji egoizem. Prav lahko si jo je pridobiti. Zaradi izvirnega greha smo namreč vsi k njej nagnjeni. Vedno so bili na svetu egoisti. Toda nikdar niso, dokler je na svetu vladala zdrava pamet, ego- istov hvalili in proslavljali. Vedno so veljali za nekake trote v človeški družbi. Kadar pa je bila družba v nevarnosti, so jih imeli za zločince. Nasprotno pa so vsi narodi opevali in slayili tiste, ki so se žrtvovali za druge. Seveda navadno še vse premalo. Navadno bolj tiste, ki so znali napraviti še nekaj propa- gande zase ali pa so se ljudstvu laskali. Čiste žrtve, napravljene samo iz idealizma, zlasti tihe in skrite, imajo še vse premalo javnih spomenikov. Navzlic temu pa vsak plemenit človek čuti občudovanje do resničnih žrtev. Nekaj idealnega so vsakomur. Plemenita stvar so, kj jo je treba spoštovati. Zato ni čuda, da se je svoj čas zlasti mladina navduševala zanje, zakaj takrat je bila mladina zvečine zavzeta za idealno. Še danes vnemajo žrtve boljši del mladine.

ZRTVE SO POTREBNE IN KORISTNE

Žrtve za druge pa niso nikak luksuz ideal- noga reda, ki je sicer lep, ali bi se vendar dalo prav tako dobro živeti tudi brez njega. Žrtve niso le zunanji okras na stavbi našega življenja. ZRTVE ZA SKUPNOST SO KO- RISTNE IN POTREBNE. Tudi tega stavka ni treba posebej dokazovati. Poglejte kamor koli v socialno, kulturno in znanstveno živ- ljenje, povsod boste odkrili, da napredek in blagostanje raste iz žrtev, ki so jih neka- teri doprinesli za druge. Nikdar ne bo družba imela kaj od tega, če boš ti skrbel samo zase. Tudi če se zrineš v najvišjo družbeno plast. Vedno boš ostal zajedavec, ki od družbe pre- jema, a ne vrača. Daleč pod teboj na socialni lestvici bo morda ostal kdo drug, ki se žrtvu- je za skupnost. Ni dosegel toliko blagostanje kot ti, nima treh hiš, kot jih imaš ti, nima tovarne, ne denarja, še služba njegova ni bog- ve kaj, po svojih zmožnostih bi mogel imeti dosti boljšo, toda vračal je družbi, kar je od nje prejel, in še veliko več, tudi za trote in parazite, kakršni si ti, je delal in žrtvoval. Skupnost ima od njega veliko korist, od tebe pa nobene, četudi si postal milijonar. Njemu bi morala skupnost postaviti spomenik, tebi pa na tvoji razkošni vili sramoten žig. On je storil do družbe svojo dolžnost in več, ti si ji delal samo škodo.

Žrtve, ki si jih doprinesel za druge, NISO

ZASTONJ. Nespametno je, če se jih hočeš sramovati ali jih celo zatajiti. Pomenijo naj- lepši čas tvojega življenja. Nobene ure nisi bolje porabil kot tiste, ko si delal za druge. Naj te ne motijo nevednosti, ki si jih doživel zaradi žrtev. Saj so žrtve redko brez njih. Ugodnosti pa tistemu, ki se žrtvuje, žrtve ni- koli ne prinašajo, saj že samo ime to pove.

Ustaviti se je treba skušnjavi, ki nam hoče vzeti spoštovanje do lastnih žrtev. Ni bila neumnost, kar smo delali, ne nepremišljena mladostna zaletelost, temveč popolnoma pre- mišljeno žrtvovanje za druge.

Uspehov lastnih žrtev sami navadno nismo videli. To je pri žrtvah skoro vedno tako. Tisti, ki se žrtvuje, navadno izgine, nato šele rode njegove žrtve. Seme mora v zemlji se- gniti da iz njega zraste nov klas.

ZLASTI DANES VZTRAJAJMO V ŽRTVAH

Vsaka skupnost zahteva od svojih članov žrtev. Čim večja je, tem silnejše žrtve vča- sih zahteva. Kadar je država v nevarnosti, zahteva tudi življenje svojih državljanov. Tudi naša slovenska izseljenska skupnost zahteva žrtev. Niso nespametni tisti, ki se zanjo žrtvujejo, Nikakor ne! Narobe! Zgled so nam, kako moramo storiti vsi svojo dolžnost do nje. Čisto navadna hvaležnost že terja, da skušam povrniti svoji skupnosti za vse, kar od nje prejemam. Tudi slovenska domovina zah- teva žrtev. Tudi ta skupnost je za nas dra- gocena. Veliko smo od nje prejeli. Brez žrtev ni more uspevati. Zato jih moramo žrtvovati tudi njej.

Meseca junija se spominjamo naših junakov v revolucionarnih bojih; zlasti pa tistih, ki so bili kot ovce poslani v zakol. Ti so žrtvo- vali največ za svojo domovino. Celó svoje živ- ljenje. Pa v kakšnih okoliščinah! Njihova najtežja žrtev je bila vsa presoljena z naj- hujšimi mukami. Zato je bila toliko večja. Zato se je spominjamo s toliko večjo ginje- nostjo in hvaležnostjo. Mi prav nič ne dvo- mimo o njeni vrednosti. Ne razumemo sicer, zakaj je božja previdnost pripustila tako težko žrtev. Ne razumemo, a se klanjamo neskon- čnemu Bogu.

V urah, ko kdo omahuje zaradi žrtev, naj se spomni, koliko so neusmiljeno mučeni slo- venski junaki žrtvovali za domovino. Ali mi- slite, da oni niso trpeli? Kaj je naše trplje- nje v primeri z njihovim! Kako bomo obstali pred njimi, če se bomo upirali žrtvovati za skupnost, za katero so oni dali vse, ali če se bomo celo sramovali tega kar smo za domo- vino storili?!

DR. ALOJZIJ ODAR

MARIJA BREZMADEŽNA

VSA LEPA SI, MARIJA, IN IZVIRNEGA MADEŽA NI NA TEBI

Osmega decembra 1954 bo preteklo sto let, odkar je sv. oče Pij XI. proglasil versko resnico, da je bila Marija spočeta brez madeža izvirnega greha. Slovesno besedilo se takole glasi: „V čast svete in nedeljive Trojice, v ozaljšanje in okras deviške Bogorodice, v poveljanje katoliške vere in pomnožitev krščanske religije z oblastjo našega Gospoda Jezusa Kristusa, blaženih apostolov Petra in Pavla in svojo proglašamo, izrekamo in določamo, da je nauk, ki uči, da je bila preblažena Devica Marija v prvem trenutku svojega spočetja po posebni milosti in privilegiju vsemočnega Boga glede na zasluženje Jezusa Kristusa, Odrešenika človeškega rodu, obvarovana in prosta vsakega madeža izvirne krivde, od Boga razodet in ga morajo zato vsi verniki trdno in stanovitno verovati. Zaradi tega naj vsi, ki bi si drznili drugače v srcu misliti, kot smo mi določili, — česar naj jih Bog obvaruje — spoznajo in vedo, da so po lastni sodbi obsojeni, da so doživeli brodolom glede vere in da so odpadli od edinosti Cerkve.“

Pet stvari hoče Pij IX. dopovedati:

Marija je prosta vsakega madeža izvirne rive, to je, ni imela nikdar izvirnega greha. Kdor pa nima izvirnega greha, je po tem redu zveličanja, ki ga je določila božja Previdnost, v stanu posvečujoče milosti. Torej je bila Marija spočeta vsa čista in brez madeža v posvečujoči milosti.

Marija ni bila samo očiščena izvirnega greha že pred rojstvom ali takoj po spočetju, kakor so svoj čas nekateri mislili, marveč je

Marijina cerkev na Vrbskem jezeru

bila takoj v prvem trenutku spočetja popolnoma prosta izvirnega greha. Ob istem trenutku, ko je Bog ustvaril Marijino dušo in jo združil z njenim telesom, je bila Marijina duša v posvečujoči milosti.

Marijino brezmadežno spočetje je posebna izjema, izreden privilegij. Vsi drugi ljudje so spočeti v izvirnem grehu.

Bog je storil to izjemo zaradi zasluženja Jezusa Kristusa; tudi Marijo je moral njen lastni Sin odrešiti.

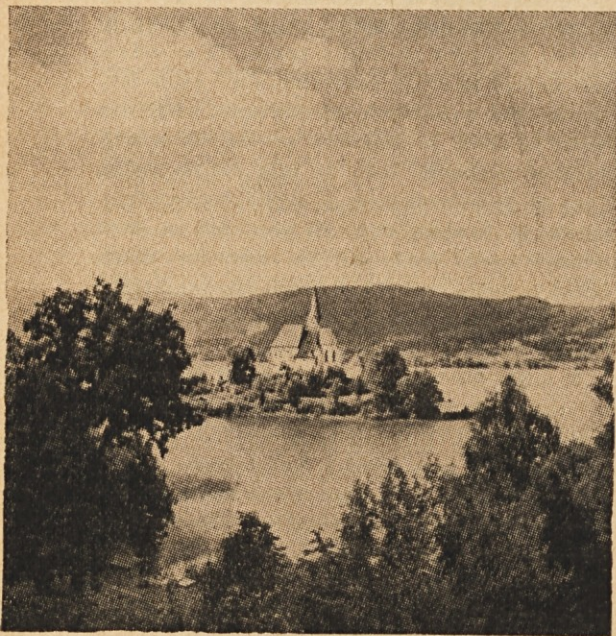
To Marijino odrešenje pa je mnogo bolj odlično kot odrešenje drugih ljudi. Saj je bolj odlično odrešenje, če Bog v moči Kristusovega zasluženja koga obvaruje zla, v katero bi moral pasti (redemptio praeservativa), kakor pa, če koga odreši zla, v katero je že padel (redemptio liberativa). Jezus Kristus je svojo Mater v moči svojega zasluženja na križu obvaroval, da ni zašla v nesrečo izvirnega greha.

Vsaka verska resnica, ki jo rimski škof kot vrhovni učenik vesoljne Cerkve proglasi pod kaznijo večnega pogubljenja za vse vernike obvezno, pa mora imeti svoj temelj v virih božjega razodetja, to je v sv. pismu in ustnem izročilu. Nekatere resnice lahko prav hitro spoznamo v virih božjega razodetja, — n. pr. versko resnico, da je Marija Mati božja — drugih pa ne sprevidimo takoj, čeprav so skrite oz. obsežene v božjem razodetju. Sveti Duh, Duh resnice (pr. Jn 14, 17); pa Cerkev razsvetljuje in vodi, da v tako skrito razodeto resnico vedno globlje prodira, jo bolj natančno spoznava in končno po nezmotljivem učiteljstvu razglasi, da je res obsežena v božjem razodetju. Tako je tudi z versko resnico o Marijinem brezmadežnem spočetju.

Ali nam morda sv. pismo razodeva to resnico?

Že v sivi davnini, v prvih početkih človeške zgodovine, je Bog po grehu prvih staršev govoril satanu, skritemu v lači: „Sovraštvo postavljám med teboj in med ženo in med tvojim zarodom in njenim zarodom; on (zarod) ti bo glavo strl, ti pa boš njegovo peto zalezovala“ (1 Moz 3, 15). Sveti Hieronim je prevedel: „Ona (žena) ti bo glavo strla, ti pa boš njeno peto zalezovala.“

Tu je govor o satanu in njegovem zarodu ter o ženi in njenem zarodu. Med obema skupinama Bog postavlja sovraštvo. A kdo je žena in njen zarod? Zarod je v prvi vrsti Kristus, ki bo satana popolnoma strl in zmagal. Več cerkvenih očetov, razlagavci sv. pisma in dolga vrsta bogoslovnih učenjakov trdi, da je žena v dobesednem pomenu ali vsaj v prvi vrsti Marija, Odrešenikova mati. Ti takole sklepajo: Prijateljstvo s satanom pomeni zvezo s satanom, ki jo povzroči greh. Tako prijateljstvo je sklenila s satanom prva žena Eva. Sovraštvo proti satanu pa pomeni zmago nad vsakršnim grehom. To sovraštvo pa ne bi bilo popolno, če bi Marija, o kateri Bog govori, bila le en trenutek v zvezi s satanom

MARIJI POMAGAJ V LUJANU

V mogočnem svetišču
na pampski planjavi
ob reki prsteno rvavi
med vrbami žalujkami
in platanami
nisi tujka med tujkami.
Eno z Lujansko Devico,
toda begunsko skromna
kot Tvoja čreda brezdomna,
z našimi ranami
si umaknila se v kot
s svojo kraljevsko pravico,
da jo prihraniš za Brezje,
ko padel jekleni bo plot,
ko bo naš rod
z rok urgel železje
suženjskih let
in prost bognal v svet.

Vsa v blišču
sveč in lestencev,
veličastja, češčenja
Argentincev,
ljubezni in hrepenenja
brezdomovincev,
Tvojih Slovencev
ob Lujanski Devici
si spet materinsko sprejela
romarska naša krdela.

S tihimi srčnimi kljici
smo vse položili

v Tvoje kraljevske roké:
svoja bremena,
s pokoro posuta temena,
upe, željé;
Tebi smo izročili
svoja načela, načrte,
da bodo v Tvojem zavetju
iz klesanja
in bolečine
ustala v dejanja
narodne veličine, —
v tem ali prihodnjem stoletju. —

Ti dvigaj
vse padle, potrte
tostran ali onstran zagrinjala,
Ti vodi
po svetu
romarska naša stopala,

Ti vžigaj
svetilke ugasle,
Ti v našem duhovnem razcvetu
cvetove s plevelom prerasle,
strupenih zeli osvobodi —
in skozi blodnjak
svetovnih vozlastih cest
do prostih rojstnih gnezd
pripelji čimprej naš korak!

BOGDAN BUDNIK

po grehu, pa čeprav je ta greh le izvorni greh in ne Marijin osebni greh. Iz tega upravičeno sklepajo, da Bog že v prvem veselem oznanilu o odrešenju človeškega rodu napoveduje, da bo Marija spočeta brez madeža izvirnega greha.

Tolikokrat čez dan ponavljamo pozdrav nadangela Gabriela Mariji: „Zdrava, milosti polna (grško kecharitoméne), Gospod s teboj“ (Lk 1, 28), in Elizabetin pozdrav: „Blagoslovljena ti med ženami (= edinstvena žena) in blagoslovljen sad tvojega telesa“ (Lk 1, 42).

Angel s posebnim poudarkom imenuje Marijo: „Milosti polna“. Iz angelovega razgovora z Marijo pač lahko razberemo, da jo imenuje: „Milosti polna“ pač zato, ker jo je Bog izbral za Mater svojemu Sinu (pr. Lk 1, 29—35). Elizabeta jo tudi slavi kot edinstveno, izredno, posebej izbrano ženo, ker je pač Matj božja: „In odkod meni to, da pride k

meni mati mojega Gospoda?“ (Lk 1, 43). Za Mater božjo, za to izredno, edinstveno ženo pa se spodobi, da je milosti polna, to je v posvečujoči milosti, ne le ob trenutku učlovenjenja božje Besede ali dobršen del svojega življenja, marveč prav od prvega trenutka svojega življenja. Pa tudi dostojanstvu božjega Sina se upira, da bi imel Mater, ki bi bila le en trenutek v oblasti njegovega najhujšega nasprotnika. Zato se zdi, da vselej, kadar Marijo ključemo: „Milosti polna“ in „Blagoslovljena ti med ženami“, izpovedujemo tudi vero v Marijino brezmadežno spočetje.

Še se bomo vrnili k tej veliki Marijini odliki. Za sedaj samo to sklenimo, da bomo radi dnevno ponavljali pri molitvi zdravamarije angelov in Elizabetin pozdrav, izpovedovali ob tej molitvi vero v Marijino brezmadežno spočetje ter Jo zaupno prosili, naj še nam pomaga do čim večje čistosti in popolnosti.

DR. FILIP ŽAKELJ

PISMO O BOŽJI PREVIDNOSTI

Pišete mi, da ne morete verovati v božjo previdnost. Kar se o njej govori, se Vam zdi prazno in neutemeljeno. Je le „pobožno govorjenje“. V svojem življenju še nikoli niste naleteli na božjo previdnost. Delati ste morali, če ste hoteli živeti, Bolezen ste pretrpeli ali pa ste šli k zdravniku po zdravlila. Nikoli se ni zgodilo nič izrednega. Včasih ste veliko molili za kako stvar, a se ne spominjate, da bi Vam molitev kaj koristila. A tudi v življenju drugih ljudi okrog Vas gre vse po naravnih močeh. Kdor je močnejši, ta zmaga. Bogatemu se dobro godi. Zdrav človek si more ustvariti znosno eksistenco, če je priden. Bolnik je pa revež: molitev mu ne vrne zdravja. Za božjo previdnost se zdi, da ni mesta na svetu. Če Bog je, se pač za posamezne ljudi ne meni. Sicer pa, če bi bil Bog, bi ne mogel pripustiti toliko nesreč in trpljenja. Koliko morajo nekateri ljudje trpeti! Trpijo nedolžni ljudje. Kje je božja previdnost? Noben človek ni tako krut, da bi pripustil toliko trpljenja. Pa naj bi ga dobri Bog! Kako more neskončno sveti Bog dopustiti, da je na svetu toliko greha? Božja previdnost, ki bi vodila življenje na svetu, bi bila v nasprotju s človekovo svobodo. Vemo pa, da smo svobodni. Delamo, kar hočemo, naj je Bogu všeč ali ne.

STARI UGOVORI

Nanizali ste vse ugovore, ki se navajajo proti božji previdnosti. Tako kot vi, so mislili in pisali že mnogi. AGNOSTIKI trdijo, da ne moremo o Bogu spoznati ničesar. Ali je, ali ga ni; ne vemo. Če pa o Bogu nič ne vemo, seveda tudi o njegovi previdnosti ne. DEISTI, kot na primer Francoza Voltaire in Rousseau in Nemec Kant, so učili, da se Bog za svet in za človeka na njem nič ne meni. Dogaňanje na svetu se vrši mimo Boga. V te malenkosti se „veliki mojster“ ne vtika. „Čistemu duhu“ ni za ta svet. Zbor FATALISTOV, kamor spadajo stari stoiki, mohamedanska vera, astrologi, okultisti in spiritisti, pa je prepričan, da človeka vodi neizprosna usoda (fatum), ki ji nihče ne more uiti. Za ljubečo božjo previdnost ni mesta. Nekaj tega agnosticizma, deizma in fatalizma pa je skoro v vsakem človeku. Skoro na vsakega pridejo ure, ko se mu tla pod nogami zamajajo. Temni oblaki zagrnejo sonce, in je tema kot tiste tri ure, ko je Kristus umiral na križu.

Duše, ki se bore za krščansko popolnost, napade skoro redno strašna suhota. Božja bližina se od njih odmakne. Prepuščene so same sebi, kakor da bi se Bog za nje ne zanimal. Ta občutek je težek, včasih strašno težak. Najbolj strašnega je doživel Kristus na križu. Ne bi vedeli zanj, da ni zaklical „ob sveti uri (ob treh popoldne) z močnim glasom: ‘Eloi, Eloi lama sabaktani,’ kar pomeni: ‘Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!’“ (Mk 15, 34).

KATOLIŠKI NAUK

Katoliški nauk o božji previdnosti je jasen in trden. Vatikanski cerkveni zbor je slovesno izrekel nauk Cerkve v božjo previdnost. Takole pravi: „BOG VSE, KAR JE USTVARIL, S SVOJO PREVIDNOSTJO VARUJE IN VODI, KO SEGA S SVOJO MOČJO OD KRAJA DO KRAJA IN VSE PRIJETNO UREJA“ (Mk 8, 1). Deizem in fatalizem sta torej obsojena. Bog se za vse na svetu zanima; za vse skrbi in vse vodi. Nič se ne dogaja mimo njega.

Kralj zemeljskega stvarstva pa je človek. Zato skrbi Bog pred vsem zanj. Ni zlepa verske resnice, ki bi jo sv. pismo bolj naglašalo. V slikovitih primerah je Jezus prikazoval skrb nebeškega Očeta za nas. Le berite:

„Ne bodite v skrbeh za svoje življenje kaj boste jedli, tudi ne za svoje telo, kaj boste oblekli. Ali ni življenje več ko jed in telo več ko obleka? Poglejte ptice pod nebom: ne sejejo in ne žanjejo in ne spravljajo v žitnice, in vaš nebeški Oče jih živi. Ali niste vi veliko več vredni kot one? Kdo izmed vas pa more s svojo skrbjo dodati svoji postavi en komolec? In za obleko kaj ste v skrbeh? Poglejte lilije na polju, kako rastejo; ne trudijo se in ne predejo, a povem vam, da se še Salomon v vsem svojem sijaju ni oblačil kakor katera izmed njih. Če pa travo na polju, ki danes stoji in se jutri v peč vrže, Bog tako oblači, ne bo li mnogo bolj vas, maloverni? Ne skrbite torej in ne povprašujte: ‘Kaj bomo jedli ali kaj bomo pili ali s čim se bomo oblekli?’ Zakaj po vsem tem povprašujejo pogani. Saj vé vaš nebeški Oče, da vsega tega potrebujete. Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to se vam bo navrglo. Ne skrbite torej za jutri; kajti jutrišnji dan bo imel skrb sam zase; zadosti je dnevu njegova lastna težava“ (Mt 6, 25—34).

Sv. Vid na Glini (Koroško)

„Ali se ne prodajata dva vrabiča za en novčič? In ne eden izmed njih ne pade na tla brez volje vašega Očeta. Vam pa so tudi lasje na glavi vsi prešteti. Nikar se torej ne bojte. Več ko mnogo vrabcev ste vredni vi“ (Mt 10, 29—31).

BOG JE ZA VSE POSKRBEL

Seveda je treba slikovito govorjenje Gospodovih prilik pravilno razumeti. Nevera jih prevrača v sramotilno in smešno. Toda s tem dela krivico Kristusovemu besedilu. Kristus ne uči otročje, naj bi človek posnemal ptice in lilije. **POVEDATI HOČE LE TO, DA JE BOG ZA VSE POSKRBEL.** Seveda pa za vsakega na način, ki je primeren njegovi naravi. Lilija raste na polju. Nič se ne premakne, a vendar, dobi vse, kar potrebuje. Krasne so njene barve, lepše od Salamonovega škrlata in zlata. Drugače pa skrbi Bog za ptico. Dal ji je čutila in krila za letanje. Sama si more poiskati hrano, človek pa je rrejel od Boga svoje zmožnosti. Z njimi si more priskrbeti, kar potrebuje. Zemlja je za vse dovolj bogata. Kristus svari pred čezmerno skrbjo za zemeljske dobrine. Tako delajo nogani, ki nimajo pravega pojma o duhovnem življenju in večnosti. Za nje ima zemeljsko življenje svoj zadnji namen. Drugače pa je pri

kristjanih. Ti morajo iskati najprej božjega kraljestva in njegove pravice. Vse drugo je postransko v primerjavi s to nalogo, čeprav je potrebno. Pri svojem zemeljskem delu mora človek računati z božjo pomočjo. Moliti mora za njo. Seveda Bog ni avtomat, ki bi Ti moral storiti, kar hočeš. Molitev ni magično sredstvo, s katerim bi nadvladal Boga. „Zgodi se tvoja volja, o Bog,“ nas je učil moliti Kristus. Božja volja pa ni vedno naša volja. Naša volja se vedno ne sklada z njo. Naša majhna človeška modrost ne sme predpisovati neskončno modrem Bogu, kako naj vodi svet. Že po preroku Izaiju nas orominja Bog. **„MOJE MISLI NISO VAŠE MISLI IN VAŠA POTA TUDI NE MOJA POTA. PRAVI GOSPOD. ZAKAJ KOLIKOR VIŠJE JE NEBO OD ZEMLJE, TOLIKO VIŠJA SO MOJA POTA OD VAŠIH POTOV IN MOJE MISLI OD VAŠIH MISLI“** (Iz 55, 8—9).

ODGOVORI NA UGOVORE

„Toda jaz teh božjih misli ne razumem in božjih potov nikjer ne vidim.“ Sv. Pavel ti odgovarja: „O človek, kdo si vendar ti, ki bi se odgovarjal Bogu? Bo mar rekel izdelek tistemu, ki ga je izdelal: ‘Zakaj si me naredil tako?’ Ali nima lončar oblasti nad glino, da iz iste snovi napravi eno posodo, ki je

v časti, in drugo, ki ni v časti?" (Rim 9, 20—21).

„Če pa jaz ne vidim potov božje previdnosti?" Odpri oči in opazuj. Mnogi ne vidijo, ker videti nočejo. Mnogi ne vidijo, ker videti ne morejo. Njihovo oko je pokvarjeno. „Svetilka tvojega telesa je oko. Če je torej tvoje oko zdravo, bo vse tvoje telo svetlo. Če pa je tvoje oko pokvarjeno, bo celo tvoje telo v temi. Če se torej tvoja notranja luč stemni, kolikā bo tema!" (Mt 6, 22—23). Strast in greh in zaverovanost v zemljo stemne notranjo luč v človeku. Zato mnogi ne vidijo božjih potov.

Če v svojem življenju še ne moreš prepoznati božje previdnosti, beri življenjepise svetnikov, morda sv. Janeza Boska, sv. Terezije Deteta Jezusa ali katerega koli modernega svetnika. Pri svetnikih, ki so točno odgovarjali na božje klice, se namreč božja previdnost veliko bolj očitno kaže, kakor v življenju drugih ljudi. Spoznal boš otipljivo, kako je Bog dober in skrben. Razumel boš počasi Pavlov vzklik: „O GLOBOČINA BOGAŠTVA IN MODROSTI IN VEDNOSTI BOŽJE! KAKO NEDOUMLJIVE SO NJEGOVE SODBE IN NEISLEDNA NJEGOVA POTA! ZAKAJ, KDO JE SPOZNAL MISEL GOSPODOVO. ALI KDO JE BIL NJEGOV SVETOVALEC?" (Rim 11, 33—34).

Očitno se je kazala skrb božje previdnosti v zgodovini izvoljenega ljudstva stare zaveze. kaže se v zgodovini katoliške Cerkve, pa tudi v zgodovini vsakega naroda posebej. Seveda je treba odpreti oči, brati in študirati ter z vidika večnosti motriti dogajanja na zemlji. Kdor tako dela, temu se s časom odpre čudovit pogled na zamotana pota božje previdnosti. Na svetu je veliko več stvari, kot jih šolska učenost pozna. Veliko več sledi božje previdnosti, kot bi kdo mislil.

Nato pa se obrni v lastno življenje in tudi tam boš našel skrb božje previdnosti. Saj njena pota navadno niso čudežna in izredna; redno dogajanje Bog podreja načrtom svoje previdnosti. Končno pa doseže namen, ki ga je hotel.

„Ko pa je na svetu toliko nesreč, trpljenja in greha." Kako se to sklada z božjo previdnostjo." Zakaj se ne bi moglo? Ali ne vemo, da ta svet ni popoln. Ali ne verujemo, da je zaradi greha prišlo nad narodo prekletstvo (1 Moz 3, 17) in da „stvarstvo željno pričauje razodetja božjih sinov", kakor pravi sv. apostol Pavel in dostavlja: „vemo namreč, da doslej vse stvarstvo skupno zdihuje in trpi v porodnih bolečinah" (Rim 8, 19, 22—23). Ta svet ni popoln. Bog ga vodi tako, da posamezno služi celoti. Zato so nesreče razumljive in prav nič v nasprotju z božjo previdnostjo.

„Kaj pa trpljenje?" Spomniti se moramo najprej na človekovo svobodo. Bog jo spoštuje absolutno. Človek pa more svojo svobodo zlorabiti. Tako si nakoplje mnogo trpljenja. Kaj pogosto so razno trpljenje, žalost, zločini posledice osebnih grehov. Koliko otrok trpi zaradi grehov staršev, in koliko staršev zaradi grehov otrok! Ni pa vsako trpljenje posledica osebnih grehov. Judje so mislili, da je. Zato so vrašali učenci Jezusa, ko so šli mimo človeka, ki je bil slep od rojstva: „Učenik, kdo je grešil, on ali njegovi starši, da se je slep rodil?" Jezus je odgovoril: „Ni grešil ne on ne njegovi starši, ampak zgodilo se je, da se razodenejo na njem božja dela" (Jan 9, 2—3). Trpljenje je sicer zlo v zemeljskem redu, toda za duhovni nadnaravni red je zelo koristno in naravno — velik božji dar. Za grešnika je zdravilna kazen, ki ga more očistiti greha. Za vsakogar pa je preskušnja za višjo krepkost. Naredi nas podobne križanemu Jezusu in z njim moremo reševati druge. Resnično, velika milost je lahko. Prav nič ni v nasprotju z ljubeznivo božjo previdnostjo.

„A nisem bil uslišan, ko sem molil v trpljenju." Tudi Kristusa ni uslišal Oče, ko ga je prosil na Oljski gori: Oče, ako je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene. Toda dostavil je k prošnji: zgodi se tvoja volja. Očetova volja pa je bila, da nas odreši s trpljenjem. Zato ga ni uslišal po črki, a vendar ga ni zapustil.

Bog je tako mogočen, da more tudi posledice greha komu obrniti v dobro. Ljudje smo kakor muhe enodnevnice, zato tega vedno ne doživimo. Šele ob koncu človeške zgodovine bomo mogli videti, kako je božja previdnost vedno vse vodila in zmagovala nad grehom in peklom. Z Adamovim grehom se je zdelo za človeštvo vse izgubljeno. Bilo je prekleto. S Kristusom pa nam je Bog več vrnil, kot smo zaradi Adamovega greha izgubili. To je metoda božje previdnosti. Greh si podreja: ko ga dopušča, še lažje razodeva svojo dobroto,

božansko potrpežljivost in usmiljenje, iznajdljivo ljubezen in vsemogočnost.

TEMELJ KRŠČANSKEMU OPTIMIZMU

Vera v božjo previdnost je zato TRDEN TEMELJ KRŠČANSKEGA OPTIMIZMA. „On, ki te je ustvaril, tudi ve, kaj naj stori s teboj,“ pravi sv. Avguštin. „Bodočnost je v Stvarnikovih rokah — in to so dobre roke, zato je papež glede bodočnosti optimist, ne pesimist,“ je rekel veliki papež Pij XI. Mirno glejmo v prihodnost. Za kristjane ne more biti nobenega presenečenja. „Stisko boste imeli v svetu,“ nam je napovedal Kristus. „Ako vas svet sovraži, vedite, da je mene sovražil prej ko vas,“ je govoril. „To sem vam povedal, da se ne pohujšate“ (Jan 15, 18; 16, 1). V Janezovem Razodetju gledamo strahotne slike o preganjanju Cerkve, pa tudi o končni veličastni zmagi dobrega nad zlom. Vemo, da bo ob koncu strašna stiska, ko se bo podiralo vesoljstvo in bo prihajal Stvarnik k poslednji sodbi. Toda potem bo večna sreča. Popolna zmaga nad zlom. Božja previdnost bo slavila svoje zmagoslavje. „Amen.

Pridi, Gospod Jezus,“ je odgovoril Janez na koncu Razodetja v našem imenu na napovedi o trpljenju in zmagi. Ne zdvajajmo! Čemu bi se bali. V božjih rokah smo. Poslednja sodba bo jasno odgovorila na vsa zamotana vprašanja o prepletanju dobrega in slabega v svetu. Rimski katekizem uči: „Sreča in nesreča zadenedeta često dobre in hudobne brez razlike. Včasih se celó sveti možje iz človeške slabosti pritožujejo nad božjo previdnostjo, ko vidijo, da imajo hudobneži moč in čast. Kdor je v nevarnosti, da se mu vera v božjo previdnost in pravičnost omaje, tega bo nauk o prihodnji sodbi utrdil in obvaroval.“

Očistiti moramo svoj pojem o Bogu, sprejeti vse verske resnice, ki nas jih uči Cerkev, pravilno jih vezati med sabo, priznati brezdna skrivnosti, med njimi tudi „skrivnost hudobije“ kot pravi apostol Pavel (2 Tes 2, 7), ki je posledica nam naravnost nedoumljivo velikega spoštovanja, ki ga ima Bog pred svobodno voljo človeka, pa bomo mogli videti božjo previdnost v svetu in lastnem življenju.

DR. ALOJZIJ ODAR

KAJ SI, BOLEČINA?

I.

Kaj si, bolečina?
Kemična spojina,
raztopina?

Bolečina ...
Si prvina?
Živa sestavina?

Ali si le misel žgoča,
jokajoča,
mročča?

Bolečina —
usedlina
žalosti in vina?

Bolečina — cvet pelina?
Veja rožmarina?
List jasmina?

Bolečina ...
Si temina —
žar — sivina?

Bolečina,
ti si utrip življenja,

bolečina,
ti si plod zorenja,
bolečina,
ti si bistvo hrepenenja ...

Bolečina — težka sanja,
spremljevalka ur iskanja,
časa trpklega spoznanja.

Živi, bolečina,
vez spomina,
mojih dni vsebina ...

II.

Bolečina —
zadnjih dni globina?
Žitja bitna korenina?

Bolečina —
rojstva stok?
Bolečina —
smrti jok,
kaos in prepad globok?

Bolečina:
sfinks — uganka?
Bolečina —
blaga znanaka,
svetlega duha poslanaka?

Škozi ur, noči grozote,
škozi blodnje, dvome, zmote
klic nedojemljiv Dobrote?

Bolečina —
si jasnina,
barv ubrana harmonija,
veličastna sinfonija ...

III.

Bolečina —
kruh zemljana,
slednji živi
v zibel dana —
čez puščave nepoznane
spremljaš trudne karavane,
joj, kako gorijo rane ...

Bolečina —
stup, temina?
Bolečina —
odkupnina?

Bolečina — odkupnina ...
ko najvišja si — si smrt:
tisti hip odpre se vrt,
večnosti vzcvete sinjina ...

SLAVKO SREBRNIČ

VERA BO ZMAGALA

4. VERA SV. KAT. CERKVE

Rojstvo učlovečenega Boga iz brezmadežne device Marije v betlehemski votlini, in rojstvo skrivnostnega Kristusovega telesa — Cerkve iz Jezusove srčne strani na golgotskem križu sta dva na videz neznamenita in brezpomembna dogodka; dejansko sta pa to dva največja in najpomembnejša dogodka v svetovni zgodovini človeštva. Za učlovečenje Sina božjega je Bog zahteval vero in svoboden pristanek bodoče božje matere Marije. Na oboje je Marija ponižno in skromno, a z največjim poudarkom žive vere in popolnega pristanka odgovorila: „Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!“ Zato jo Elizabeta blagruje: „Blagor ji, ker je verovala, zakaj spolnilo se ji bo, kar ji je povedal Gospod“ (Lk 1, 45). Pa tudi Marija sama kljub največji ponižnosti prizna: „Glej, blagrovati me bodo odslej vsi rodovi“ (Lk 1, 48).

IZPOVED VERE PRI ZAČETKU CERKVE

Za ustanovitev Cerkve — skrivnostnega telesa Kristusovega pa je Jezus zahteval vero Petra, bodoče vidne glave svojega skrivnostnega telesa in vrhovnega voditelja Cerkve. Simon Peter je jasno in odločno izpovedal svojo živo vero: „Ti si Kristus, Sin živega Boga.“ Zato ga je Kristus blagrovil: „Blagor ti, Simon, Jonov sin, zakaj meso in kri ti nista tega razodela, ampak moj Oče, ki je v nebesih. Pa tudi jaz tebi pravim: Ti si Peter — Skala — in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev s svojo krvjo.“ Kristus, ki nam sam gala“ (Mat 16, 16—19). Cerkev je zgrajena na veri. Rodi se iz vere vernikov in Kristusove krvi, prelite na križu; živi in raste iz vere in mučeniške krvi svojih vernikov. Zato pravi sv. Pavel, da je Kristus „Cerkev božjo pridobil z lastno krvjo“ (Apd 20, 28). „Kristus je Cerkev ljubil in samega sebe zanjo dal, da bi jo očistil in posvetil, da bi napravil sam sebi slavno Cerkev“ (Ef 5, 25—27). O mučencih sv. Cerkve pa Cerkev sama pravi: „To so tisti, ki so — živeč v mesu — zasadili Cerkev s svojo krvjo.“ Kristus, ki nam sam osebno kot Bog ni mogel zapustiti zgleda žive, popolne vere, je poskrbel, da nam njegovo skrivnostno telo — Cerkev daje vse čase najpopolnejši in nadvse živ zgled čiste, vsestransko trdne, nezmagljive in nezmotljive vere. Zato besede sv. Pavla, ki so naslovljene na Kristusa, še vse bolj veljajo za sv. Cerkev: „Glejmo na voditeljico in dopolniteljico vere, na Cerkev, ki namesto veselja in slave, ki jo je čakalo, s preziranjem sramote trpi zasramovanje, preganjanje in mučeništvo, da ohrani vero čisto in nedotakljivo.“

IZPOVED VERE — PRI VKLJUČENJU V CERKEV

Ko govorimo o veri Cerkve, ne mislimo le na vero Petra, apostolov, mučencev, spozna-

valcev in cerkvenih učencev, ki so z označevanjem vere, z nje pričevanjem in globokim življenjem po veri obogatili in povečevali vero sv. Cerkve; gre za vero Cerkve v celoti; za vero, ki jo Cerkev veruje, uči, širi, živi in izpričuje kot družba, kot živ organizem, kot resnično, dasi skrivnostno telo Kristusovo.

Vsak, kdor hoče postati ud skrivnostnega telesa Kristusovega — Cerkve, mora najprej sprejeti vero v vse božje in od Cerkve določene verske resnice. Sprejeti mora vero Cerkve. Zato duhovnik kot uradni zastopnik Cerkve vpraša vsakega katehumenta, preden ga krsti: „Kaj želiš od Cerkve božje?“ Katehumen odgovori: „Vero“. Nato duhovnik: „Kaj ti da vera?“ Katehumen: „Večno življenje.“ Nato mora katehumen izmoliti apostolsko vero in izpovedati, da veruje v vse resnice, ki jih obsega apostolska vera. Šele potem je krščen in resnično postane živ, pravi ud Cerkve — skrivnostnega telesa Kristusovega. Kdor bi prejel krst, pa bi dvomil resno, četudi le v enostransko versko resnico, ne bi postal pravi, živi ud Cerkve. In vsak, kdor po krstu resno dvomi ali celo povsem odkloni kako versko resnico, se loči od Cerkve, ni več njen pravi ud, ampak kakor suha veja, ki se je odlomila od živega debla in padla na tla, da se odstrani in vrže v ogenj.

VERA IZ CERKVE

Če torej hočemo, da bo naša vera rasla in se vedno bolj krepila, moramo živeti tesno povezani z vero Cerkve. Neprestano moramo imeti duhovne oči uprte v vero Cerkve in pazljivo slediti, kako veruje Cerkev, kako presoja razne umske tokove in nauke, ki se pojavijo v Cerkvi ali izven nje. Vera Cerkve nam skozi vso njeno zgodovino kaže, kako je treba za čistost verskih resnic trpeti zaničevanje, preganjanje, mučeništvo. Zgovorno nam priča, da so notranji sovražniki vere še bolj nevarni kakor zunanji, ki so vero Cerkve nasilno preganjali in jo hoteli zatreti s fizično silo. Hudič se je često spremenil v angela luči. Zapeljal je učene vernike, celo duhovnike in škofe, da so začeli včasih kako versko resnico preveč naglašati na škodo druge. Važnejše verske resnice so potisnili v ozadje, nevažne pa pretiravali toliko časa, da so zašli v zmoto, ki bi lahko postala usodna za sv. Cerkev. Tako je bilo n. pr. z janzenizmom. Začetek te zmote ima tole podlago: Sveto Rešnje Telo je vendar resnično telo Boga samega. Verniki so mu dolžni največje, sveto spoštovanje. Do sem vse pr. z hudičem navdihuje naprej: Zato je treba tabernaklje čim bolj oddaljiti od grešnih verskih množic. Naj gredo čim manjkrat k sv. obhajilu; le ob posebnih prilikah kot v nagrado za sveto življenje. Tudi naj bo čim manj češčenja pred Najsvetejšim, da se ne onečasti sv. Rešnje Telo. Skratka Kristus naj bo čim bolj osam-

Ijen v tabernaklju. Usodna zмотa, ki bi lahko povsem oslabilo Cerkev. Vera Cerkve je budna. Več let potrebuje, da razkrije vse te v plašč svetosti zavite usodne verske zмотe. Šele papež Pij X. dokončno povsem premaga nevarno janzenistično zмотo, ki je zlasti po nekaterih deželah toliko let hromila vero vernikov in vero celih škofij. Spomnimo se le na slovenske verske razmere ob Baragovem času! Papež Pij X. je spet jasno povedal, kaj Cerkev misli o Eucharistiji, zakaj je Kristus zakrament sv. Rešnjega Telesa ustanovil in kako se je vera Cerkve vedno osredotočevala v sv. Rešnjem Telesu, ki je vir vse svetosti in močno, najbolj uspešno zdravilo zoper grešna nagnenja mesa in duha.

CERKEV NAM ČUVA VERO

Vera Cerkve se mora vedno boriti s takimi verskimi zmotami, ki se hočejo vrniti v verske resnice in zapeljati Cerkev na zmotno pot. Koliko budnosti, razglabljanja in odločnosti je bilo treba od vere Cerkve, da je premagala, spoznala in obsodila usodne verske zмотe arijanizma, ki je hotel zmalčiti največjo, bistveno versko resnico sv. Cerkve o enem Bogu v treh osebah. Krvavelo je srce Cerkve, ko je arijanizem potegnil toliko vernikov in duhovščine za seboj; a ker je šlo za čistost in nedotakljivost verskih resnic, se Cerkev ni pomišljala. Obsodila je arijansko zмотo in neposlušne arijance izobčila iz svojega občestva. Isto odločnost je pokazala Cerkev, ko je bilo treba obsoditi verske zмотe glede Marije, božje matere, in Jezusa Kristusa, učlovečenega Boga. Skoraj vse važnejše verske resnice, ki jih Cerkev veruje in uči, so bile v teku cerkvene zgodovine že ogrožane, pod videzom znatnosti prikazovane kot zmotne in nesprejemljive; a vera Cerkve ni nikdar klonila. Iz vseh teh bojev s krivimi verami je Cerkev izšla ne le kot zmagovalka, ampak prav tiste verske resnice, ki so jih krivoverci tajili in obsojali kot zmotne, so se še bolj pojasnile in zasijale v nadvse zmogovito resničnost ter okrepile vero Cerkve. V potrdilo naj omenim le protestantizem, za Cerkev najbolj usodno krivoverstvo. Luter, ki je početnik protestantizma, je hotel zadati smrtno rano veri sv. Cerkve, ko je začel učiti, naj vsak po svoje veruje božjim besedam in verskim resnicam, kakor mu pač narekuje vest, ko bere sv. pismo. V celoti je zavrnil cerkveno učiteljstvo. Ljudje naj bi torej ne poslušali več Cerkve glede verskih resnic, ampak le svojo vest in svoj razum, ko gre za verovanje božjega razodetja, zapisanega v svetem pismu. To je bila privlačna vaba za vernike. Vera Cerkve, oblast cerkvenega učiteljstva je bila napadena pri bistvu. A Cerkev je izšla iz boja zmogovita kot še nikdar. Res je Luter potegnil veliko vernikov v odpad od Cerkve; dal pa je tudi priliko, da se je vera Cerkve okrepila in da so učeni bogoslovci začeli še bolj razglablјati o ustroju Cerkve, zlasti o njeni učiteljski oblasti. Zmaga Cerkve je bila popolnoma in nadvse veličastna, ko je Pij IX. na vatikanskem vesoljnem cerkvenem zboru l. 1870 proglasil versko resnico o nezmotljivosti papeža.

Sodobno komunistično, mednarodno organizirano brezboštvo pa napada vero Cerkve od vseh strani. Pregarja jo s fizično silo, pa tudi z zapeljevanjem, s satansko preračunanimi vabami vernikov, duhovščine in škofov. Kakar jim ne uspe z zapeljevanjem, podkupovanjem, s hinavsko naklonjenostjo in lažnimi obeti, uporabljajo silo, preganjanje, mučenje. Napadajo Boga, Cerkev in verske resnice v celoti, jasno govoreč, da ni ne Boga ne onostanskega življenja ne duhovnega sveta, pa obenem trdijo, da so za svobodo vere, da hočejo spoštovati in podpirati Cerkev, če se ta prilagodi komunističnim težnjam in se pridruži kot pomožna sila komunistični svetovni organizirani sili za obnovitev sveta v novem, pravem napredu komunistične vere v raj na zemlji.

Nikdar še ni vera Cerkve stala pred tako silnim in močnim sovražnikom kot je danes svetovno organizirano komunistično brezboštvo. Na videz se zdi, da je Cerkev danes kakor mladenič David pred silnim Filistejcem, in da bo v tej borbi povsem uničena, če se ne postavi kot sužnja v službo svetovne komunistične velesile. A vera Cerkve še proti nobenemu sovražniku ni tako odločno nastopila, kakor sedaj proti brezbožnemu komunizmu. Že Pij XI. je dejal, da katoličani ne smejo v nobeni stvari sodelovati s komunisti „S komunisti v nobeni stvari ne bo sodeloval tisti, komur je mar krščanske kulture“ (Divini Redemptio). Blagi Pij XII., angelski pastir, pa je šel v borbi z brezbožnim komunizmom še dalje. Izobčuje iz občestva Cerkve slehernega katoličana, ki prostovoljno in vede podpira komunizem pod katerikoli imenom in na katerikoli način. Vera sv. Cerkve se torej še nikdar doslej v zgodovini ni pokazala tako jasno odločna in tako borbeno pripravljena na spopad z nevero in brezboštvom kot prav sedaj, ko se bije boj med svetovno organiziranim komunističnim brezboštvom in vesoljno, katoliško vero sv. Cerkve. Zato lahko že vnaprej pričakujemo, da bo zmaga Cerkve nad komunističnim brezboštvom tako sijajna in veličastna, kakršne še ne pomni zgodovina Cerkve. Zgubila bo v borbi nekaj udov, vernikov in tudi duhovnikov, ki bodo odpadli, a pomnožilo se bo v njej tudi število mučencev in številnih novih, krepkih udov, ki se bodo vcepili kot žlahten sad na odtrgane veje. In morda bodo dežele, kjer sedaj najbolj divja komunistični bes zoper Cerkev: Rusija, Kitajska, Slovenija, Slovaška, Rumunija, Madžarska, Poljska, postale najbolj rodovitne njive sv. Cerkve.

Mi Slovenci, raztreseni po svetu, se bomo tesno oklenili vere Cerkve. Vera Cerkve ima poroštvo zmage. Narodi in posamezniki, ki bodo ostali zvesti veri Cerkve, ki bodo Cerkev poslušali in se ravnali po njenih navodilih, bodo v tem spopadu z brezbožnim komunizmom zmagali in vstali k poveličanju. Narodi in ljudstva pa, ki bi v tem boju od Cerkve odpadli, bi sami sebe obsodili na pogin. Ostanimo torej verni, zvesti sinovi Cerkve, pa bomo rešili sebe in slovenski narod.

JANEZ KOPAČ CM

Kam pelje vlak

V trenutku, ko pišem te vrstice, dežuje... Na nebu više sivi in nizki oblaki...

Premočen pešec rastreseno koraka po zlatu in škrlatu zadnjih listov, ki so pravkar odmrl...

Vse, katerim mehanika in različni dogodki niso otpnili možganov, spominja to umiranje Narave na našo smrt.

SMRT... največje dejstvo življenja!

Kadar stopimo na vlak, je prva stvar vsakega potnika poizvedeti, kam pelje vlak?...

Nor bi bil, kdor bi se ne hotel prepričati o tem.

Mi vsi smo na vlaku življenja, ki drvi... drvi... ne da bi se le enkrat ustavil — proti svojemu cilju...

Kateremu?

Tu se svet deli v več kategorij. Omenim le nekatere.

Predvsem so taki, ki si na noben način nočejo postaviti tega vprašanja. Poslušajte to drobno ženico in tudi onega resnega gospoda:

— Mislite na smrt?!... Hvala!... Saj je že itak dovolj žalosti in nadlog na svetu... Ne razlivajte vendar kar naprej črnila s to neumnostjo o smrti!...

In vprav to je ugovor noja, ki skriva glavo med svoje perje, da bi ne videl lovca.

Obiskal sem odličnega zdravnika, ki mi je prav točno izmeril krvni pritisk...

— In vaš?... sem mu rekel nekega dne, ko sem ga srečal vsega rdečega.

— Jaz bi ga tudi moral izmeriti... mi je odgovoril. — toda raje vidim, da ne vem!...

Zaključek: neke noči so me prišli klicati,

na vrat na nos. Umril je v polni moči radi trme, ker ni hotel vedeti za nevarnosti, ki so prežale nanj.

Enako nespamenti so tisti, ki pravijo:

— Vlak?... Zelo preprosto... Saj ne pelje nikamor... Po smrti ni NIČESAR....

Poskusite si predstaviti nesmisel: vlak, ki naj ne pelje nikamor?...

In vendar obstoje zakoni narave na vseh koncih in krajih... Noč sledi dnevu in dan pride za nočjo... letni čas za letnim časom... Stotine let se lahko že v naprej preračuna tek ene zvezde za drugo...

So pa tudi taki, ki vidijo smrt.

Jo vidijo v svojem ogledalu, pa tudi v izginotju tistih, s katerimi so živeli.

Tedaj se čutijo potre. In svet jim nudi vso olajšavo za pozabo: gledišče, plese, kino, nočne zabave, policijske romane, vsakdanje zločine in drugo...

Ko s? je potapljal TITANIC na visokem Oceanu, je del potnikov molil z orkestrom, ki je junaško igral: **Bliže k Tebi, o moj Bog!**

Drugi del potnikov pa je drvel v bar. Tam so se vsi opili, da ne bi čutili prihajati smrti.

Končno pa je mirna priprava kristjanov, ki najdejo v svoji veri jasen odgovor na vprašanje Onostranstva.

Smrt je predvsem nujnost Tostranstva. Val izpodriva val... Ne moremo si misliti na zemlji ljudi tisoč, dva tisoč, in več let starih.

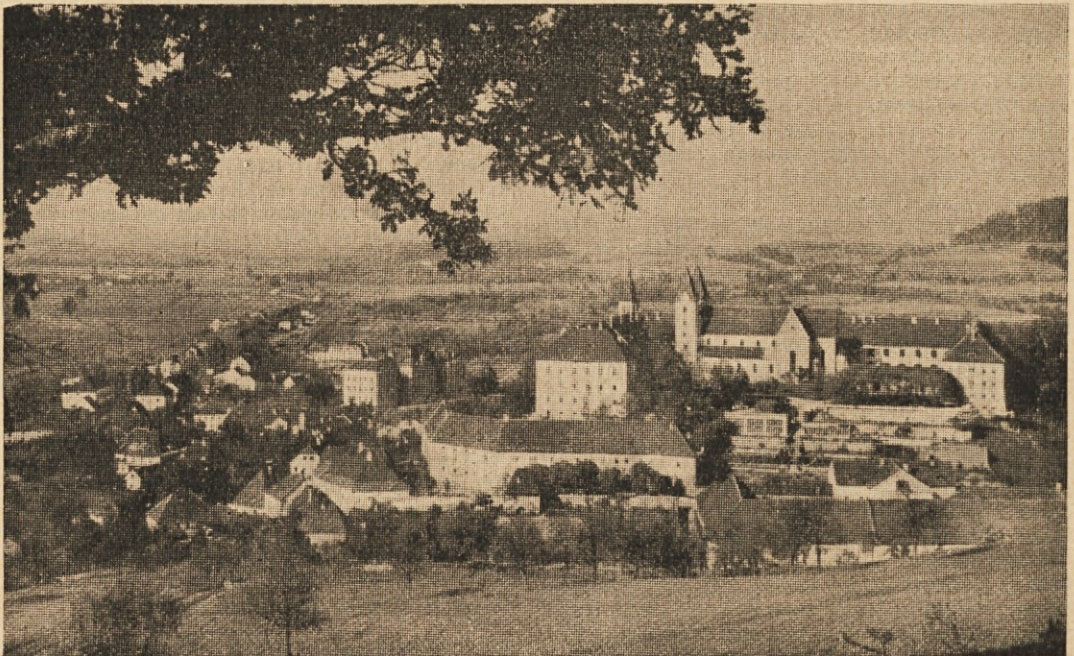
Ta nujnost je zaradi greha postala boleča; toda rodi nas za stalno ali večno življenje.

Duša, ki je umrljiva, samo menja stan.

Toda naše telo, ta žalostni spremljevalec bede in vzrok tolikih padcev? Tudi to bo vstalo. Kajti tudi telo je trpelo, in včasih zelo bridko.

P. L'ERMITTE — VINKO

Benediktinski samostan v Sv. Pavlu na Koroškem

POMEN SOCIALNEGA DNE

V sklopi letošnjih versko kulturnih prireditvev, s katerimi nameravajo argentinski Slovenci proslaviti šestdesetletnico prvega slovenskega katoliškega shoda v Ljubljani (1892), se bo vršil tudi poseben „socialni dan“, ki naj tukajšnjo slovensko javnost kakor tudi ostale naše izseljence v svobodnem svetu seznanja s krščanskim socialnim naukom, poda pregled dosedanjšega dela na socialnem področju in začrta smernice za bodoče socialno delo med slovenskimi izseljenci.

ZAKAJ JE POTREBNO SEZNANITI SE S KRŠČANSKIM SOCIALNIM NAUKOM

Krščanstvo ali brezbožni komunizem, — pred tem vprašanjem stoji danes človeška družba. Konkretno se na družabnem področju v smislu nakazane ločitve duhov bije boj ALI ZA PREVLADO ČLOVEKOVE OSEBE V DRUŽBI ALI PA ZA PREVLAST PROTIOSEBNIH, KOLEKTIVISTIČNIH STREMLJENJ. Izníčenje delavčeve osebnosti je za počel že gospodarski liberalizem, toda danes je nositelj teh stremeljenj njegov otrok in dedič — komunizem.

Za krščanski nazor je človek oseba, subjekt in nositelj neodsvojljivih pravic. Človek je stvar božja. V svoji naravi nosi odraz božje stvariteljne volje. Nobena človeška oblast mu njegovih pravic, ki so zajamčene v naravnem božjem pravu, ne more in ne sme odvzeti, ne da bi mu delala krivico in nasilje.

Po komunističnem naziranju pa je človek proizvod družbe. Ona je, ki daje človeku smisel, pomen in namen njegovega življenja. Družba je, ki izključno odmerja človeku njegove pravice in dolžnosti. V komunističnem kolektivu organizirana družba naj bo za človeka edina in najvišja avtoriteta, ki zahteva popolno in slepo podreditev poedinca komunistični oblasti.

Med tema idejama se dandanes bije odločilen boj. Naša domovina kakor mi sami osebno smo nad vse živi potegnjeni v to borbo. Zavedamo se, da se pripravlja nov družabni red, ki se bo izoblikoval ali pod vplivom krščanstva ali pa materialističnega komunizma. ALI BO V NOVM REDU ČLOVEK SPOŠTOVAN ALI PA KOT OSEBA IZNIČEN. Ta boj se tiče nas vseh, ker gre za človeško dostojanstvo. Gre pa tudi za Boga in proti Bogu. Za Kristusa in proti Kristusu. To je danes osnovno družabno vprašanje, okrog katerega se sučejo vsi ostali socialni problemi.

TUDI ZGOLJ NEGATIVNI PROTIKOMUNIZEM JE BREZPLODEN IN TUDI SKRAJNO NEVAREN. Bodisi, da se pasivno vztraja pri vzdrževanju obstoječega družabnega reda, bodisi, da kdo fatalistično sledi kolektivistični propagandi o vstaji ljudskih mas, ki je z ničemer ni mogoče zadržati.

Ne preziramo dejstva, da so ljudske množice odločene igrati vedno vplivnejšo in vedno

bolj odločilno vlogo pri ureditvi in vodstvu sveta. Blo bi prazno živeti z obrazom obrnjenim v preteklost in hvaliti „dobre stare čase“. Treba je, da se orientiramo v našem času in zavzamemo pozitivno stališče do SODOBNOSTI z isto pripravljenostjo, s katero misijonarji zapuste svojo domovino, pozabijo na sebe in se vsi posvete poslanstvu v novih deželah in med drugimi ljudmi. Spremljati moramo SODOBNO GENERACIJO v življenje, pred njo izpričati naše krščanstvo in se prizadevati, da jo prepojimo s Kristusovim duhom.

Da bomo to važno nalogo mogli s pridom vršiti, moramo vsekako dobro poznati socialni nauk Cerkev in duha, s katerim Cerkev obravnava pravkar nakazano, globoko v družabno življenje segajoče vprašanje. Cerkev izpoveduje PERSONALIZEM, to se pravi: čast človeške osebnosti in dostojanstvo njenih pravic je za Cerkev osnovni temelj družabnega reda, to kar določa tudi namen civilne družbe in kar daje edino pravi smisel časnih občin in bližini. Dalje uči Cerkev, da je pri prizadevanju za tostransko blaginjo treba vedno imeti pred očmi skrb za večno zveličanje, ki je poglobilni namen Cerkev zato odklanja materializem in nasprotno oznanja spiritualizem, duhovnost v najznačilnejšem smislu.

Čeprav pa je kristjan usmerjen v onostranstvo, je njegov tostranski poklic, da velikodušno izpolnjuje božji načrt, ki ga ima Bog s človeško družbo. Ni pa v božjem načrtu le to, da sleherni poedinec uredi svoj odnos do svojega Stvarnika, temveč da pravilno uredimo svoje razmerje tudi DO BLIŽNJEGA IN DO DRUŽB, v katerih nam je živeti: do družine, do občine, do stanovske družbe, do države in kajpada tudi do verske družbe, ki je sveta Cerkev. Božja volja je, da ta božji načrt kristjan izpolnjuje v Kristusovem duhu, to je v duhu krščanske pravičnosti in krščanske ljubezni. Krščanska pravičnost in ljubezen sta podlaga resnično krščanske družbe. V njih je spoštovano dostojanstvo poedinca in pravice družbe, človekova osebna individualnost in njegova socialna vezanost.

Naš „socialni dan“ nam bo skušal te pojme znova osvežiti in pokazati njih odločilno važnost v našem času, ko gre za odločitev v boju med krščansko in komunistično družabno ureditvijo.

PAPEŽI POZIVAJO K SOCIALNEMU DELU

Doživljamo pa, da je zlasti krščanska ljubezen v krščanski družbi večkrat pojmovana v preveč ozkem pomenu. Umeva se kot osebna naklonjenost človeka do človeka in posebno kot dobrohotnost, ki jo močnejši izkazuje šibkejšemu. Toda ne smemo prezeti, da so zahteve krščanske ljubezni dosti obsejnejše in da se raztezajo na celotno družbo, posebno pa še na pripadnike iste narodne skupnosti. NA MNOGOVRSTNA IN ZAPLETENA DRUŽABNA VPRAŠANJA, PRED KATERIMI

STOJI NAŠ SLOVENSKI ŽIVELJ V ZAMEJSTVU, SMO VSI MI DOLŽNI, DA ODGOVORIMO Z VEČJO PRAVIČNOSTJO, Z VEČJO DOBROTO IN ZLASTI Z VEČJO BRATSKO LJUBEZNIJO. To hoče biti osnovna misel našega „socialnega dne“.

Napačno bi bilo misliti, da si v tem pogledu samolastno lastimo pravico, da bi našim drugim sonarodnjakom sugerirali neko določeno zadržanje. Prav gotovo nismo za kaj podobnega kompetentni. Toda, kličemo v spomin naši javnosti poslanice in besede našega prevzisenega gospoda škofa dr. Rožmana, ki so vse prežete neprestanih pozivov na medsebojno pomoč in bratsko ljubezen med nami — in zlasti na besede papežev, vrhovnih voditeljev in poglavarjev svete Cerkve.

Ne bomo ponavljali besed našega škofa, ki so vsem predobro poznane, opozorimo le na smernice svetega očeta, ki nenehoma povdarja, kako sedanji čas zahteva od katoličanov res pravo socialno mišljenje in krščansko čustvovanje.

Tako pravi sedanji sveti oče Pij XII.: „Sodobni čas na vsak način od vernikov zahteva, da se z vsemi močmi prizadevajo, da bo socialni nauk Cerkve prišel do čim večjega povdarka in do čim popolnejšega izpolnjevanja.“

KRIŽ

Trd les,
križ visok —
nanj z žebli
pribit je Bog.

Rane, kri —
ne več telo:
to je žrtev
za nebo.

Tu nemiš,
grenkost, bolest
obtožuješ
mojo vest.

Ni besed.
Morjé gorjá.
Kristus — bled.
Tema sveta.

NOČ

Grenak oblak
zvezde mori —
siv volkodlak
jim pije kri.

Ko zrel, težak
oranžen sad
spe mesec v mrak
nizko v zapad.

Na ulici
so sence hiš —

ali leži
prek mene križ?

Korak budi
odmev: temó —
sam v se medli
veter trpkó.

V neznano smer
samoten grem —
kje najdem dver
in prag k ljudem?

SLAVKO SREBRNIČ

(Poslanica francoskemu socialnemu tednu 18. julija 1947).

In ob drugi priložnosti: „Vi prav dobro veste, kako mnogostransko je družabni red podrejen verskim in moralnim vprašanjem. Zato je posebno v času gospodarskih prevratov in socialnih nemirov DOLŽNOST Cerkve, da v tako važni zadevi jasno obrazloži krščanski nauk... Toda, če je ta nauk nespremenljivo trden v temeljnih točkah, je vendar dosti širok in prožen, da ga je mogoče prilagoditi in prirediti na posamezna pereča družabna vprašanja, seveda tako, da ne trpe njegova nespremenljiva načela. Vsestransko je jasno, da je Naš socialni nauk OBVEZEN. Nihče se mu ne more izogniti brez nevarnosti za vero in socialni red.“ (Nagovor na zastopnike italijanske Katoliške akcije 29. aprila 1945).

Podobno je sedanji papež več ko ob eni priložnosti izrazil svojo skrb in strah, ker je socialni nauk Cerkve med katoliškimi verniki tako malo poznan in tako pomanjkljivo izvajan. Tudi njegova prednika je živo skrbela brezbriznost katoliških krogov za socialna vprašanja. „Mislite na vašo odgovornost,“ pravi Pij XI., „kajti žal je le preveč resnično, da je praktično zadržanje gotovih katoliških krogov pripomoglo k temu, da je bilo omajano zaupanje v vero Jezusa Kristusa.“ In papež se vprašuje, zakaj so gotovi katoličani tako odpovedali na gospodarskem in socialnem polju, pa najde sledeč odgovor: „Največkrat je vzrok v tem, da dovolj ne poznajo in tudi dovolj ne razmišljajo o socialnem nauku papežev.“ (Okrožnica Divini Redemptoris, 19. 3. 1937).

Zato mislimo, da je prireditev „socialnega dne“ v Buenos Airesu, kamor se je usmerila večina naših novonaseljencev, ugodna priložnost, da izpolnimo našo nalogo in se vsaj nekoliko podrobneje seznanimo s socialnim naukom Cerkve in njegovimi praktičnimi posledicami za naše izseljenstvo. Spomnimo se na izrek velikega pariškega kardinala Suharda: „Katolicizem je samo eden. Ta pa je socialen, ali pa ga ni. Žal, da je toliko katoličanov, ki niso socialni in ki zaradi tega niso katoličani drugače ko po imenu.“ (Govor ob zaključku socialnega tedna 1947.)

SLOVENSKA TRADICIJA

Sicer mislimo, da Slovenci tega očitka preveč ne zaslužimo. Kajti, ko pripravljamo socialni dan v zamejstvu, le zelo skromno navezujemo na bogato in slavno tradicijo katoliškega socialnega študija in dela v naši narodni polpreteklosti.

Le v redkih katoliških deželah so socialni uauki Leona XIII. dobili tako živahen odmev in uporabo kakor v naši mali Sloveniji. Res je bilo tudi pri nas še precej tipanja in poizkusov, vendar pa so med nami vstali krščanski socialni delavci, na katere bi tudi veliki narodi bili ponosni. Janez Krek in njegov ožji krog ne bi veliko zmožel, ko bi njihovo prizadevanje ne našlo živega zanimanja v ljudstvu samem, kjer je nepoznano število nesebičnih delavcev in propagandistov izvajalo smernice,

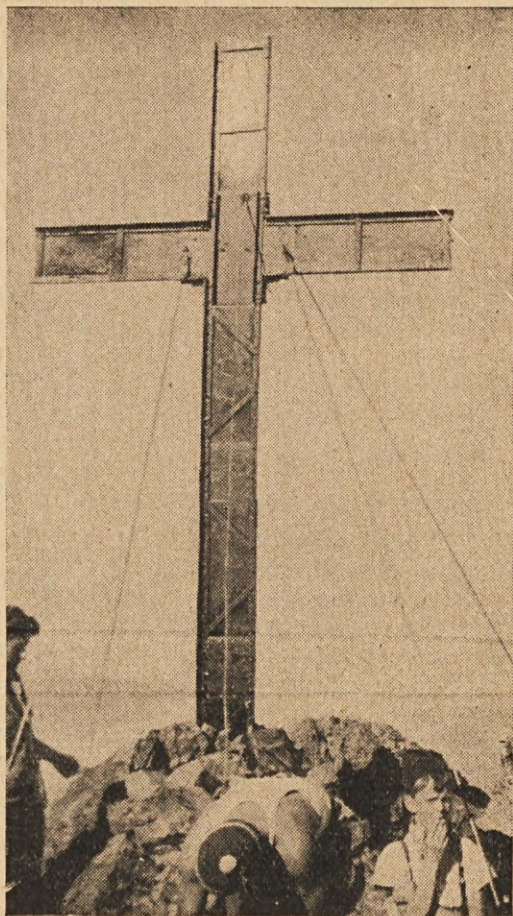
ki so prihajale iz središča. Iz razmeroma skromnih razmer in na skopi zemlji se je v našem ljudstvu v zadnjih desetletjih s pridnostjo in varčnostjo polagoma pričela izoblikovati plast domačega prebivalstva, ki bi jo mogli imenovati srednji stan, ki ga je pri vsej podjetnosti odlikoval čut za socialno pravičnost in smisel za potrebe bližnjega. Naše krščanske socialne organizacije so bile cvetoče in so naredile veliko dobrega posebno za gospodarsko šibke sloje. Tuji so se hodili k nam učiti. Bilo je res spodbudno spoznavati množico naših zadrugarjev ali vrste naših duhovnikov, ki so z nesebično požrtvovalnostjo delovali kot socialni apostoli. Za vse te poznane socialne delavce nosimo v naših srcih veliko občudovanje in priznanje. Za veliko delo, ki so ga v težavnih okoliščinah opravili, jim hranimo hvaležen spomin.

Mi želimo stopati na njihovih stopinjah. Seveda v zelo spremenjenih in nikakor ne lažjih okoliščinah. A v enem jim hočemo biti popolnoma zvesti. Tudi mi iščemo svetlobe in navdihov v naukih, ki nam prihajajo od nezmotljivega nauka svete Cerkve. Tudi tukaj, daleč v zamejstvu, je Cerkev za nas svetilnik, ki po Svetem Duhu razsvetljena vodi človeštvo po poti napredka sredi časovnih zmed in sovražnih zablod. Še vedno velja, kar je veliki Leon XIII. zapisal leta 1891: „Socialno vprašanje je take narave, da nikdar ni mogoče dobiti nanj zadovoljivega odgovora, ako ne iščemo oslonja v veri in Cerkvi.“ (Rerum novarum“)

KAJ TOREJ NAMERAVAMO S SOCIALNIM DNEM?

Socialni dan, ki se za naše Slovence pripravlja v sklopu splošne verske obnove, ima namen, da med širšim slovenskim občinstvom opozori na tiste krščanske socialne resnice, ki so za našo slovensko občestvenost v zamejstvu posebno aktualne z upanjem, da bodo v naši sredi rodile blagodejne sadove. Kajti, če govorimo o verski in zravstveni obnovi, moramo vedno istočasno govoriti tudi o družabni obnovi. Ni nobene skupine, nobene organizacije in nobenega gibanja, ki se imenuje krščansko in katoliško, pa bi istočasno bilo brezbrizno za izvedbo socialne pravičnosti in socialne ljubezni. Naša vera nas obvezuje k socialnim dolžnostim. Ljubezen do Boga ima za nujno posledico ljubezen do bližnjega, ki je pa ni mogoče umevati brez globokega socialnega čustvovanja, brez trdne volje po vedno večji in večji socialni pravičnosti.

Izvedbo socialnega dne ima na skrbi poseben odbor, v katerem so zastopane: „Družabna Pravda“, „Zveza mladih katoliških delavcev“, „Slovensko predstavništvo krščanskih delavcev“ kakor tudi „Zveza slovenskih katoliških visokošolcev v Madridu“. Vse te nastete organizacije se že nekaj let intenzivno pečajo s preučevanjem socialnega vprašanja na temelju papeških okrožnic. To velja posebno za naše katoliške visokošolce v Madridu, ki izdajajo zelo razgledano socialno revijo (Nova Doba — Revija za družbena vprašanja), potem za „Družabno pravdo“ z enako se

Slovenski alpinisti so v pričevanje tisočletne vere Slovencev v Boga, Kristusa in Cerkev postavili na enega najvišjih argentinskih vrhov tale mogočni železni križ

glasečim mesečnikom in dvema vzporednima socialnima krožkoma ter številnimi predavanji, s katerimi skuša vzbuditi zanimanje za socialne probleme v širšem slovenskem krogu. „Zveza Mladih katoliških delavcev“, ki ima tudi lastno mesečno glasilo („Mi mladi delavci“) se na zlasti usposablja za socialni apostolat med delavstvom. „Slovensko predstavništvo krščanskih delavcev“ je strokovna organizacija, ki v zamejstvu ne nabira članov, pač pa sodeluje po svojih zastopnikih v novo nastali mednarodni krščanski delavski sindikalni organizaciji v New Yorku.

Naši katoliški akademiki v Španiji so priredili že nekaj uspeših socialno študijskih dni. Socialni dan v Buenos Airesu, ki se pripravlja, pa naj v tovrstnem prizadevanju pomeni odločen korak naprej, ker iz širše zasnove želi ponesti krščansko socialno misel in hotenje med vse slovenske rojake v zamejstvu. Seveda pa njegov uspeh v mnogočem zavisi od dobrohotnega odziva vseh naših tukajšnjih rojakov, ki so dobre volje.

DR. IVAN AHČIN

IZ BOŽJEGA SRCA
kaplja rdeča
v moje srcé je kánila.
Žejo mojih željá
nebeška sreča
sveto je upijanila.

O, blažena rosa
v moji duši
po dolgi suši,
ko je ognjena kosa
grozila,
da bo pokosila
use brste, cvetlice
moje gredice! —

POGLEJ ME, POGLEJ,
sodobnega cestnarja,
nesposobnega dninarja
svetovnih mest,
srečnega sirotnika,
večnega popotnika
celinskih in morských cest...

Ti, ki malim si zvest,
k meni prispel si v tej
sinji uri oddiha,
ko z višnjevih vej
na zapadu brsti
in v zlatem razcvetu utripa
večera lepota tihá,
ter se osipa
skózi sivo tíšino
v temno globino
mlade noči...

Pred siromáki — popotniki
računarsko hladni dobrotniki
zaprli so težka vrata.
Tvojega prosečega koráka
boje se v prihodu siromáka.
Za udobje stražéčimi vrati
ne marajo v njem prepoznati
Tvojega brata...

V Tvojih zenicah
slaje ko v rajskih gredicah
ljubezen cvete...
Vem, kaj hočeš mi reči:
Da moji in Tvoji tej sreči
strupeni prevrat, —
mojega greha odpad
cvetov ne ospé...

KRVAVI SIJAJ V MENI
iz rane božjega Srca
na poti zapleteni
okóli oble sveta
kot lučka toplo privita,
usem očem skrita,
mehkó trepetá...

Nič zato, če se ne svita
izza mojih žuljev
slepilni sijaj draguljev,
če ne rastó stógi žita
in skladi mesá!

V rubinastem lesketu
rane božjega Srca
svetló mi je razodeto,
zakaj romam po svetu

že sedmo hudo leto —
in kdo plačilo mi dá...

ZA POMENEK S TEBOJ
ni treba
vrto glave učenosti
vseučilišča

Kdor v srcu je Tvoj,
Gospod,
v duhu Tvoje preprostosti
sreba
z jasno zenico
iz vrča Tvoje modrosti
uso resnico
brez slepilnega blišča
vseučiliških posod.

Ti v srcu učiš
vedo vseh ved
brez učenjaških iskanj in zmed.

Kdor sprejme težji križ
in bolj vdano iz Tvojih rok,
s križa učeči Bog,
tistemu svojo modrost
širše odpreš,
ko mu v globini srca odstreš
v trnju cvetočo svetost...

POZABLJAM
NA SVOJE POSLANSTVO
na nežni klic Tvojih željá,
naj bom tihi vojščak

Tvojega malega roja.
(Z njim brez krvavega boja
boš porazil krščansko poganstvo
in z vencem duhovnih zmag
dvignil svoj križ kot zastavo
nad slepilno, bahavo
slavo sveta.)

V ljubezni, iščóci
src zvestih
po vaseh, mestih
za obnovitev
svoje svete postave
in sprave
zemlje z nebesi,
me prosiš pomoči: —
ne križane žrtve krvave,
samó drobnih daritev:
tíhega dnevnega
sodelovanja;
pod žarkí milosti
brez vzdihovanja
v telesni čilosti
in bolezní, —
z vedrim obrazom
in toplim dokazom
ljubezni...

Zreti me hočeš pohlevnega
pri delu in kruhu,
brez grenke primesi
cmerave volje,
skózi svoj čas tekočega

med brati, sestrami kot olje.
Hočeš me zase imeti
preprostega, revnega
v duhu,
po Tvojih stopinjah iščóčega
zadnje mesto,
svojo voljo upogibajočega
Tvojim navdihom zvesto.

Hočeš me zreti
Sebi podobnega
z vonjem vijolice,
Tvojo krotkost vonjajočega
v vrtu moje okólice,
brez sodobnega
blaznega šopirjenja
in poraznega iztirjenja...

O, kaj vse mi še manjka,
da bil bi na vrhu poganjka
Tvoj cvet,
vonjajoč v svet, —
v njegov črt in prepír —
Tvojo ljubezen in mir! —

S PLAMENI SVOJEGA
SRCA
hočeš iz cerkve na ulico,
v gledališče,
v kino,
v trgovino,
v gostilno...

Vladar tega sveta
z biserno sulico

koráka na bojišče,
da vsako celino
podjarmi nasilno.

Vemo:
Mi, ki Te prejemamo
v duše svoje,
naj gremo
in Te poneseemo
v javno življenje.

Tvoje sveto tlenje
v sebi naj v zublje razvne mamo
ter njihove soje
raztresemo
v slehernó hrepenenje...

NIČESAR, NIČESAR VEČ
ne veva si povedati...

Moje srcé je rdeč
nageljnó cvet,
v Tvoje božanske dlani
kot gorška kaplja krvi
ljubeče ujet, —
Tvojemu Srcu dehteč...

Kako je blaženo, gledati
brez besed vate
v Tvoje brezdanje globine —
in videti v njih zajete
v sijaju ljubeče miline
vse sestre in brate
kot bele in rdeče cvete! —

BOGDAN BUDNIK

LETOŠNJE LUJANSKE RESOLUCIJE IN KATOLIŠKI SHOD

Lujan (izgovori Lujan) je največja argentinška Marijina božja pot. Leži 66 km stran od Buenos Airesa. Slovenci v Argentini, zlasti tisti, ki bivajo v Buenos Airesu in v okoliških mestih, gredo vsako leto v skupnem romanju k lujanski Materi božji. Tam imajo mašo s skupnim obhajilom in procesijo ter dva cerkvena govora, vrh tega pa še zborovanje zunaj cerkve. Že nekaj let sem je navada, da si na tem zborovanju začrtajo program v bodočem letu. Govori in predavanja izzvene v resolucijah, ki naj bi jih skušali uresničiti do novega romanja v prihodnjem letu.

Tako so romali argentinski Slovenci v Lujan tudi letos. Četrto nedeljo po veliki noči, 11. maja, je bilo to romanje. Prejšnji dan, v soboto pred četrto nedeljo po veliki noči je god lujanske Matere božje. Zato je bil dan romanja prav primerno izbran. Romanja se je udeležilo veliko naših rojakov; več kakor

lujansko leto. Vsa prireditve se je izvršila dostojno, kot se za romanje spodobi.

Letos se Slovenci v izseljenstvu, zlasti pa argentinski Slovenci, pripravljamo na svoj Katoliški shod, ki se bo vršil v avgustu v Buenos Airesu. Njegov namen je sprožiti splošno katoliško reformo med nami. Svojo nalogo pa bo mogel opraviti le, če bo dobro pripravljen. Zato morajo stati vse naše letošnje prireditve v znamenju katoliškega shoda. Tudi lujansko romanje se je letos podvrglo temu znamenju. Saj sta Marijino čiščenje in katoliška reforma v tesni medsebojni zvezi. Ni prvega brez drugega. Kjer koli se je prikazala Marija zadnjih sto let, je povsod označevala pokoro, ki ni nič drugega kot katoliška reforma, to je življenje po nauku in zapovedih Jezusa Kristusa. Spomnite se zlasti na prikazovanja v Lurdu in Fatimi, pa vam bo takoj jasno, da ni pravega Marijinega čišče-

nja brez npravne reforme, in ne katoliške npravne reforme brez Marije. Po Mariji prihajamo k Jezusu in Jezus prihaja k nam po Mariji. Med nami in Jezusom stoji velika srednica Marija, Njegova telesna in naša duhovna mati. Zato mora stati katoliška reforma v Marijinem znamenju. Slovenski katoliški shod in slovensko Marijino romanje v Lujan to dobro razumeta. Lujansko Marijino romanje naj pravi pot za katoliški shod. Izprosi naj mu božjo milost in odpre naj človeška srca, da bodo dostopna za reformo. Lujansko romanje je dobro razumelo letošnjo nalogo. Vsi govori v cerkvi in na zborovanju so nam govorili o katoliški reformi, ki se začneja z upostavitvijo pravega razmerja do Boga in nadaljuje v pravilni ureditvi naših odnosov do ljudi poleg nas, zlasti do tistih, ki so nam bližji, to so zlasti naši rojaki v izseljenstvu in v domovini.

V znamenju katoliške reforme smo sklenili na romanju tudi tri resolucije, ki naj nas pripravljajo na katoliški shod in na izvajanje njegovih sklepov v prihodnjem letu.

PROTI MATERIALIZMU

Prva resolucija se glasi: **BRANILI SE BOMO PROTI MATERIALIZMU, KI JE NAJHUŠJI SOVRAŽNIK NAŠIH DUŠ.**

Tujina, zlasti pa velemesta s svojimi nevarnostmi škodujejo naši veri in npravnosti. Vsakdo izmed nas to dobro ve. Njegova lastna vest mu to pove, isto mu razodeva opazovanje življenja naših rojakov. Med njimi se jih je že mnogo izgubilo. Utopili so se v morju nenpravnosti. Materializem vdira med nas. V tujini, kjer je odvisno vse od denarja, se človek kaj lahko naleze materialističnega mišljenja in čustvovanja. Borba za pesi in dolarji

je pretežka, da bi se mogla vršiti v pravih mejah. Človeka, ki se mora, hočeš nočeš, vanjo spustiti, kaj kmalu popolnoma prevzame. Vse njegove misli, želje in čustva se začno sukati okrog denarja, stavbišča, hiše, podjetja, službe. Užitki in udobnost življenja so odvisni od denarja. Zato čim več denarja.

Pohlep in lakomnost pa sta korenina vseh drugih grehov. Smisel za duhovno življenje, za čednost in poštenost, za božjo milost v duši, za božje kraljestvo, za večno srečo, začne propadati ob materializmu in izgine. Človek ostane sam z golim materializmom, ki ga usužnjuje čim dalje bolj in ga vodi od dela k delu, od pridobivanja k pridobivanju. Nikoli ni zadosti. Appetit raste z jedjo.

Katoliški Slovenci smo spoznali, da je materializem najhujši sovražnik naših duš. Nismo se zato umaknili komunističnemu materializmu, da bi prišli v kremplje ameriškemu. Nočemo z dežja pod kap. Materializem ostane materializem, četudi zamenja obleko. Materializem se lahko usužnjuje z nasiljem, kakor to dela komunizem, ali pa tako, da te zapelje z zunanjim bleskom. Katera izmed teh dveh poti je bolj nevarna? Za duše brez dvoma druga. Zato moramo čuti, Varovati se moramo materialističnega mišljenja. Braniti se moramo proti njemu, kot naglašata naša prva resolucija. Dopovedovati si moramo, da niso le materialne dobrine, marveč tudi duhovne, ne samo časne, marveč tudi večne, ne samo naravne, marveč tudi nadnaravne. Kolikor je nebo višje od zemlje, toliko so duhovne dobrine več kot materialne, večne več kot časne, nadnaravne več kot naravne. Ne zametujemo materialnih dobrin, nikakor ne. Po pameti moramo vsi, vsak svojemu stanu primerno, tudi skrbeti zanje. Sv. Pavel krepko naglašata krščanski realizem. „Kdor ne dela, naj tudi ne je,“ pravi, in zopet: „Kdor je kradel, naj ne krade več, marveč naj se trudi z delom svojih rok za kaj dobrega, da bo mogel deliti potrebnemu“ (Ef 4, 28). Ne zametujmo torej materialističnih dobrin. Nobene žal besede nečemo reči zoper tiste, ki se trudijo zanje. Toda niso samo te na svetu, in niso prve. Več so vredne in mnogo bolj so potrebne duhovne, večne, nadnaravne.

To borbo z materializmom mora opraviti med nami vsak zase. Za tvojo dušo gre, za tvoje mišljenje. Če podležeš materializmu, te drugi zlepa ne bodo mogli rešiti. Zato pazi; brani se materializma.

K VIRU MILOSTI

Druga resolucija se glasi: **VSAKO NEDELJO IN ZAPOVEDAN PRAZNIK SE BOMO UDELEŽEVALI SV. MAŠE, KER SE ZAVEDAMO, DA V NJEJ PREJEMAMO MILOSTI IN MOČI ZA ŽIVLJENJE ČEZ TEDEN.**

„Na zapovedane praznične dneve (to so nedelje in zapovedani prazniki) je dolžnost udeležiti se sv. maše in se vzdržati hlapčevskih del ter sodnih opravil,“ pravi kan. 1248 cerkvenega zakonika, ki je bolj znan v obliki prve in druge cerkvene zapovedi. Ta zakon, ki sili katoličane, da se morajo praznične dneve udeleževati sv. maše, prav gotovo katoličanom ni v čast. Cerkev jih mora siliti pod

sankcijo smrtnega greha, da se udeleže maše vsaj enkrat na teden! Globoke vere v sv. mašo pač ne razodeva tak katoličan, ki gre k maši le zato, ker mu je tako ukazano. Kaj bomo rekli šele o tistih katoličanih, ki kljub tej zapovedi ne gredo k maši. Ker se jim ne ljubi, ker niso disponirani, ker je prišlo, ker je bilo nekoliko hladno, ker... ker..., vsak izgovor je dober, ki naj te „dobro“ katoličane (v Argentini klasificirajo taki sami se be kot „muy católicos“) opraviči od maše. Slovenci imamo, hvala Bogu, drugačno pojmovanje nedeljske dolžnosti. Slovenca zlepa ne boš dobil, da bi rekel o sebi, da je dober katoličan, raje to zamolči in gre v nedeljo k maši. Tujina pa je žal tudi v tej točki že načela naše rojake. Se že dobe Slovenci, ki jim ni več za nedeljsko mašo, in to taki, ki so doma in v taboriščnih letih še vsako nedeljo prišli k maši.

Toda katoliški Slovenci še spolnjujejo nedeljsko dolžnost na zgleden način. Zato lujanska resolucija ne opira nedeljske maše na cerkveno zapoved, marveč na našo NOTRANJO ZAVEST. Slovenci se ne udeležujemo nedeljske maše le zato, ker je taka cerkvena zapoved, marveč tudi zato, ker se zavedamo, da v nedeljski maši prejemo milosti za življenje čez teden. Mi hočemo duhovno živeti iz maše. Vsak dan po veliki večini ne moremo k maši. Poklicno delo nas ovira. Vemo, da bi nam bila vsakdanja maša v veliko duhovno korist. Sveži studenci milosti bi vsak dan pritekli s Kalvarije v našo dušo, jih napojili in okrepčali za boje čez dan. Toda če ni mogoče, pač ni. Vsak dan vsi ne moremo k maši, srečni tisti, ki zmorejo. Toda nedeljske maše se hočemo udeležiti pred vsem zato, da prejemo milost in moč za čez teden. Nedeljska maša za nas ni sitna dolžnost, marveč prava duhovna potreba. Zato pri maši ne pričakujemo bolj ali manj nestrpnosti, kdaj bo konec, marveč v njej prosimo Kristusa, ki pred nami ponavlja svojo krvavo daritev na križu, naj milosti, ki so pritekale iz golgotske daritve, zajamejo tudi našo dušo, naj nam razsvetle luč razuma in okrepe moč volje, da ne bomo zašli in padli čez teden, da ne bomo izhiral, marveč vzdržali do prihodnje nedelje, ko bomo prejeli pri maši novo milost. Ker nam gre pri maši za milost, zato pri vsaki prejemo vsaj duhovno obhajilo, če že ne moremo zakramentalnega. Živo vero in hrepenenje po Kristusu in vezi z njim obujamo.

Ali je to naše prepričanje o moči sv. maše, ki smo ga izrazili v svoji drugi letošnji resoluciji, utemeljeno? Pa še kako! Le spomnimo se osnovnih resnic o sv. maši, pa bomo razumeli. Ali ni maša ista daritev kot Kristusova na križu? Ali ni pri obeh darovalec in dar isti? Namreč Kristus. Način darovanja je sicer različen. Na križu je bil krvav, pri maši pa je nekrvav. Toda ta razlika nas ne sme motiti. Sv. maša ni le kakor katera druga pobožnost, marveč je ponavljanje in obnavljanje Kristusove daritve na križu. Kristus je s krvavo daritvijo milosti zaslužil, z nekrvavo daritvijo in po zakramentih pa se te milosti raztekajo v naše duše. Vera v moč sv. maše je utemeljena, da bolj ne more biti. Sv. ma-

ša je središče katoliškega kulta in duhovnega življenja. Brez tega vira milosti ni nobene prave katoliške reforme.

ROJAKI IN DOMOVINA

Tretja resolucija se glasi: SLOVENSKI IZSELJENCI BOMO DRŽALI SKUPAJ; DRUG DRUGEMU BOMO POMAGALI IN LJUBILI BOMO SVOJO SLOVENSKO DOMOVINO.

Tri reči vsebuje ta resolucija: zavest skupnosti, medsebojno pomoč in ljubezen do domovine. Če primerjamo svojo izseljensko skupnost s skupnostmi izseljencev drugih narodov, moramo priznati, da nam vseh treh reči zelo manjka. Kar se tiče teh reči, se imamo pri drugih narodih mnogo učiti. Ne rečem, da ni izseljenske skupine kakega naroda, ki bi bila slabša kot naša. Toda, ⁱⁿ v slabem zgledu lete se ne moremo tolažiti, ^{biti} vsaj malo bi nam koristila taka tolažitev. Prav gotovo pa so skupnosti, ki so boljše ^{ot} naša.

Prvo stvar, ki jo potrebujemo, je PRAKTIČNA ZAVEST SKUPNOSTI: „Držali bomo skupaj“. Znano je, kako Judje drže skupaj. Zakaj bi mi ne mogli tako? Stari judovski naseljenci in novi so eno. Pride nov judovski naseljenec. Nič ne postava in ne premišljuje, kam bi šel. Zanj je že vse urejeno. Toda Judje imajo denar in vpliv, boste rekli. Res je, več ga imajo kakor kdor koli drug. Pa kljub bogastvu in vplivu bi ne skrbeli za svoje, če bi ne bilo pri njih duha skupnosti. Ta je najbolj potreben; nato se povpraša šele po denarju in vplivu. Ne upam si povedati resnice o Slovincu, ki postane bogat in vpliven. Ali mislite, da bodo rojaki v potrebi kaj imeli od njega? Težko si je misliti, če kaj pomaga, najbrž še ni zadosti bogat in vpliven... Ko bo, ne bo Slovencev več poznal. Najbrž tudi sam ne bo več hotel biti Slovenec. Ali ni tako? Morda so izjeme.

Med nami je preveč razcepljenosti. Že doma nismo bili edini, v taboriščih tudi ne, tu smo še manj. Seveda sme imeti vsak svoje misli, tudi o javnem in državnem življenju. Edinstvo ni v uniformiranju, škodljiva razcepljenost ni v različnih mislih o društvenem, javnem in državnem življenju. Različnost misli postane škodljiva, kadar se ne mara več podrediti najvišjim skupnim interesom. Kadar kdo svojo misel postavi za najvišje razsodilo, takrat nastane škodljiva razcepljenost.

Še bolj kot razcepljenost pa nam je nevarno to, da ni potrebe po duhu skupnosti. Mnogi hočejo živeti vsak zase. Taka izoliranost se jim zdi ideal, čim manj biti odvisen od slovenskega človeka, čim manj nanj navezan. Na vsakega drugega prej, naj pripada kateremu koli narodu ali kateri koli rasi ali veri, samo da Slovenec ni.

„Držali bomo skupaj.“ Podobno kot držé Judje, Italijani, Angleži. Bolj bomo držali skupaj kot doslej. To je smisel prvega dela tretje resolucije. O potrebi žive skupnosti smo prepričani. Na skupnost gledamo ne samo z naravnega stališča koristi, marveč tudi z nadnaravnega stališča udov skrivnostnega Kristusovega telesa.

Druga stvar, ki jo v resoluciji obljublamo, je MEDSEBOJNA POMOČ. Je v logični zvezi

s prvo. Če bomo imeli pravo krščansko zavest skupnosti, si bomo tudi med seboj pomagali. Kristjani moramo dobro delati vsem ljudem, zlasti pa tistim, ki so nam bolj blizu. Rojaki pa smo si v tujini zelo blizu. Na koga naj se naš človek, če je v tujini v sili, obrne, če ne na svojega rojaka! Kdo naj mu pomaga, če ne rojak. Ali ni to samo po sebi razumljivo? Ali ne delajo vsi ljudje tako? Zakaj naj bi bili samo mi izjeme?

Ko govorimo o medsebojni pomoči, ne mislimo samo na to pomoč v sili. Resolucija ima v mislih drugo pomoč. Stalno bi se morali izseljenci podpirati med sabo, v telesnih in duhovnih potrebah. Naš človek bi moral vedno v našem človeku najti pomoč. Seveda kolikor si jo drug drugemu moremo dajati. Naša izseljenska skupnost bi morala biti nekaka razširjena družina, v kateri bi podpirali drug drugega. Vsi bi imeli korist od takega medsebojnega podpiranja. Na poti na nevarne strme vrhove se planinci navežejo na skupno vrh. Skupno si hočejo pomagati. Drug na drugega pazijo. Drug za drugega zastavljajo svoje življenje. Nekaj te altruistične miselnosti bi moralo biti tudi v nas. Pripravljeni bi morali biti pomagati drug drugemu. Veliko lepše bi potem bilo življenje v izseljenstvu.

Tretji del resolucije nas opominja NA DOMOVINO. „Ljubili bomo svojo slovensko domovino.“ Saj je nikdar nismo pozabili. Je tudi pozabili ne bomo. A je vendar prav, da se v resoluciji spomnimo tudi ljubezni do domovine. Ko se pripravljamo na katoliško reformo našega celokupnega življenja, ki naj bi jo začrtal naš katoliški shod, se moramo tudi vprašati, ali ljubimo zadosti svojo domovino. Ali smo vsi prepričani o nravni dolžnosti ljubezni do domovine? Ali vemo, kaj ta ljubezen od nas vseh terja? Drugeje (v majski številki „Duhovnega življenja“ v članku „Mi in domovina“) smo govorili o vsebini naše ljubezni do domovine, zato tega ne bomo tu ponavljali. Resolucija je postavila na dnevni red našega kolektivnega spraševanja vesti tudi vprašanje do domovine. Hotela nas je s tem opozoriti tudi na to dolžnost. Za katoličane posebej domovina ni prazna beseda. Za nas ni domovina vsak kraj, kjer bi se nam dobro godilo. Kakor je mati le ena, tako je tudi domovina samo ena. Kakor imaš do matere svojske dolžnosti, kakršnih nimaš do nobenega drugega bitja, tako imaš tudi do domovine posebne dolžnosti. Naša ljubezen do domovine ni zgolj naravna, marveč je z drugimi krepostmi vred povzdignjena v nadnaravni red. Ljubezen do domovine je za nas vprašanje vesti. Zato nujno spada v krog, ki ga moramo preiskati, ko govorimo o splošni katoliški reformi našega življenja.

VELJAVA RESOLUCIJ

Formalno, če hočemo tako reči, veljajo opisane resolucije le za argentinske Slovence. Lezanje in zase so jih sprejeli slovenski romarji na svojem letošnjem skupnem obisku pri Materi božji v Lujanu. Stvarno pa veljajo za vse slovenske izseljence. V resolucijah namreč ni nič takega, kar bi se omejevalo le na argentinsko zemljo. Vse tri so splošno versko.

DRVZINA IN MLADINA

IV. RAZVIJAJ OTROKOVE NARAVNE ZNAČILNOSTI

Če hočeš otroku dobro, če ga hočeš dobro pripraviti na samostojnost v življenju, če hočeš preprečiti mučne napetosti med seboj in njim, če hočeš svoji družini zagotoviti mir, že na vse zgodaj otroka vzgajaj in usposablaj za samostojnost. Otroku pa dopovej, da je prava in najlepša svoboda v tem, da neupogljivo in zvesto služi temu, kar spozna za lepo, dobro in pravo, in ne v neki zgolj zunanji nezavisnosti.

A zadovolji se s tem, da otrok ostaja zvest lepemu, dobremu, pravemu, božjemu na način, ki najbolj odgovarja njegovi naravi, njegovi starosti, izobrazbi, stanu itd.

Ko zasadiš mlado drevo, ga privežeš na kol. Ta mora biti čvrst in ne trhel, mora stati trdno in ga ne sme zamajati niti vihar niti nihajoče drevo. Na tak čvrst, neomajan kol privežeš mlado drevo, da ga viharji ne zlomijo, da ga ne vržejo ob tla, da raste kvišku, proti nebu. To te zadovolji. Ne privežeš drevca na kol tako trdno, da bi se ne moglo ganiti niti za las. To bi bilo usodno za drevo. Kajti žica bi mu rezala v živo, bi mu zaustavljala življenjske sokove in prav gotovo bi se drevo prej ali slej zlomilo. Zato pustiš drevcu možnost, da se kvišku rastoče more vsaj nekoliko svobodno gibati. Tako naj bo tudi tvoje vodstvo otroka. Stati moraš ob njem trdno. Ne smeš biti kakor trhel kol, ki ga more zlomiti otrokova samovolja, tudi ne smeš biti kot majajoči se kol, ki bi se nagibal zdaj sem, zdaj zopet tja pod vplivom hipnega nagnjenja ali zahteve otrokove. A pri vodstvu otroka se zadovolji s tem, da otrok raste kvišku, k Bogu, k lepemu, dobremu, pravemu; v okviru tega pa mu pusti svobodo.

Ne zahtevaj od otroka, da v vsem popolnoma tebe posnema, se tebi prilagodi; ne zahtevaj, da v vsem tako misli, tako čuti in čustvuje kakor ti; ne zahtevaj, da se navdušuje za iste pobožnosti, za iste dobre knjige in časopise,

npravnega značaja. Vse veljajo povsod, kjer biva slovenski izseljenec.

Slovenski katoliški shod, ki se pripravlja v Buenos Airesu, bo za vse slovenske izseljence. Lujansko romanje in resolucije, sprejete na njem, pa so priprava na katoliško reformo našega življenja, ki naj jo nam začrta katoliški shod slovenskih izseljencev. S tem se podčrtava veljava teh resolucij za vse slovensko izseljenstvo.

Resolucije nas kličejo K SAMOBRAMBI PROTI MATERIALIZMU, ki je najhujši sovražnik naših duš. Vabijo nas k zaveštni UDE.

za iste molitve itd. To bi rezalo otroku v živo, bi morilo v njem številne njegove mlade sile in bi ga prej ali slej vodilo v boj zoper tebe.

Še vedno se namreč dobe vzgojitelji, ki so takoj neščni in godrnjajo, se nad otrokom pritožuje v ta celo zdvmijo nad njegovo poštenostjo in čestnostjo, če hoče nekoliko po svoje misliti, usklajevati in hoditi. Tega nikar! Glavno je, da njegovo življenje usmerjeno k Bogu, k lepemu, dobremu, pravemu, če pa hoče k temu ubirati drugačne stopinje, hoditi drugačna pota, pusti mu to svobodo, če hočeš dobro njemu in sebi. Zakaj?

Glej prečudno lepoto narave! Nje lepota je v njeni pestrosti. Tudi če bi bila vsa narava pokrita z eno samo vrsto najlepših rož, bi zaradi enoličnosti postala dolgočasna. Zato je božja dobrota ustvarila n. pr. nešteto vrsto rož; vse dehtijo, in vendar vsaka po svoje; vse so barvane, a vsaka po svoje. In iste barve se pri vsaki zopet prelivajo na svojski način. Vse rože so lepe po svoji obliki, a vsaka po svoje. Prav ta pestrost povzroča v nas čudovito doživljanje lepote in radost zaradi nje. Podobna pestrost vlada v kraljestvu živalstva. Silna je pestrost tudi med ljudmi. Milijoni in milijoni ljudi žive na tej zemlji, z neštetimi se srečuješ dan za dnem in vendar si nista v tej množici milijonov niti dva človeka čisto enaka niti po tešesu niti po duhu. Vsak je prejel od Boga vsaj nekatere čisto svojske talente, čisto svojske darove, po katerih se loči od vseh ostalih zemljanov. In Bog hoče, da tudi te poidecem čisto svojske darove razvijemo in tako večamo pestrost in lepoto življenja med ljudmi. To nam hoče reči tudi svetopisemska zgodba o talentih in besede sv. Pavla, ki pravi: „Imamo pa darove, ki so po dani nam milosti različni“ (Rim 12, 6).

Tudi tvoj otrok je čisto svojstveno bitje, od vseh drugih ljudi se loči po telesu in duhu. Tudi on v zadnjih finesah svojega duševnega

LEŽBI PRI NEDELJSKI MAŠI, ki je vir milosti in moči za življenje čez teden. Spominjajo nas NAŠIH DOLŽNOSTI DO ROJAKOV IZSELJENCEV IN DO DOMOVINE. Tako nam podajajo glavne točke katoliške reforme, ki naj uredi naše razmerje do Boga in do naših najbližnjih. Katoliški shod, čigar priprava je bilo letošnje lujansko romanje, ki je izzvenelo v gornjih treh resolucijah, pa nam bo vprašanja, ki se tičejo katoliške reforme našega celokupnega življenja, bolj natančno razjasnil.

DR. ALOJZIJ ODAR

življenja čisto po svoje čustvuje in doživlja v skladu s talenti, ki jih je prejel od Boga. In otrok bi grešil, če bi tudi teh sebi svojskih talentov ne razvil, in bi grešil nad otrokom in zoper božjo voljo tudi ti, če bi zahteval od otroka, da se jim odtuji, to je, da se v vsem popolnoma prilagodi tebi, da v vsem do zadnjih nadrobnosti tako misli, čuti, čustvuje kakor ti.

A ne le to! Ko bi od otroka zahteval, da n. pr. v verskem življenju do zadnjih podrobnosti čisto po tvoje misli, čustvuje, doživlja, bi mu vsiljeval nekaj, kar ni povsem v skladu z njegovo naravo. Zato bi mu versko življenje v gotovih potezah bilo nekaj tujega, nedoživetega, nenaravnega, zato nekaj mučnega; bilo bi neke vrste nasilje nad njim, nasilje, katerega se bo otrok skušal znebiti čim prej, brž ko bo od tebe neodvisen. S tem je pa združena velika nevarnost, da bo v svoji zagrenjenosti zavrzel več kakor bi smel, da bo namreč zavrzel ne le to, kar mu je bilo vsiljeno zoper njegovo naravo, ampak da bo zaradi vsiljenih človeških kapric zavrzel tudi božje zahteve.

In končno: duševna rast mladega človeka je najbolj vesela in najbolj uspešna takrat, kadar je povsem v skladu z njegovo naravo, z zadnjimi finesami svojskosti njegovega duha. Če torej hočeš, da bo otrok vesel služil Bogu, lepemu, dobremu, pravemu, pusti naj svobodno razvije vse svoje talente in sposobnosti in naj živi v skladu z njimi veselo, Bogu zvesto življenje.

Često pa otrok sam ne more odkriti sebi svojskih talentov. Te odkriti je pogosto težko celo za preizkušene vzgojitelje. Odkrijejo jih včasih šele po dolgotrajnem, nadrobnem opazovanju otrokovega vsakdanjega življenja v tisoč njegovih odtenkih. Kajti to, kar je najlepšega in najglobljega, najbolj svojskega v otrokovi naravi, je čisto skrito na dnu njegovega srca in duha in otrok nima besedi za to, ker jih ne najde ali ker tega, kar nosi v sebi, noče razodeti nikomur. Zato skušaj odkriti otrokovo svojstvenost s tem, da opazuješ njegovo mišljenje, hotenje, čustvovanje v družbi, pri delu, zabavi, njegovo versko življenje, katere molitve ima rad, kakšne članke, knjige, katere pobožnosti, praznike; kakšna čustva, misli in hotenja obvladujejo njegovo razmerje do bližnjega, tebe, Boga — morda nesebičnost, požrtvovalnost, heroizem, nežnočutnost, podjetnost, udarnost, potrpežljivost itd. Ko odkriješ njegove čisto svojske darove, njegova čisto svojska nagnjenja, o njih v otrokovi zgodnji mladosti ne govori z njim, ampak se le trudi, da jih čim bolj razviješ in spraviš v sklad s celotnim njegovim življenjem, in da doraščajočemu, ki že sam zna dobro slediti božjim ključem v sebi v okviru božjega, pustiš polno svobodo. Ko bo otrok videl to spoštovanje, te bo vzljubil, vzljubil bo vse to, kar je ljubo tebi; razvijal bo v veselju talente svoje narave in božje klice v njej ter bo ostal zvest tebi in božjemu v sebi vse življenje.

V. ZAUPANJE

Pri vzgoji igra izredno važno vlogo zaupanje oziroma nezaupanje do otrok.

Zaupanje prebuja v otroku veselost, v veseli mladosti se pa živahno razvija njegova dejavnost in podjetnost. Ves božji dan je otrok lepo, veselo zaposlen. To je neprecenljive vrednosti za vso njegovo mladost, za ves njegov telesni in duševni razvoj, za vso njegovo miselnost in dejavnost v prihodnosti. Otrok, ki je živahno, veselo zaposlen, nima časa za neumnosti in za to, kar je moralno slabo; preveč je zaposlen s tem, kar je lepo dobro, koristno.

Zaupanje, ki ga otrok uživa s strani staršev, tudi v otroku prebuja zaupanje do staršev. Kakor nehoti, kakor po neki notranji nuji jim zaupa vse, kar čuti, misli, doživi lepega in težkega v sebi. Tako je otrok za starše kakor odprta knjiga; z lahkoto ga na drobno spoznava ter mu tako morejo sproti in pravočasno pomagati, ga poučiti, posvariti, zavarovati pred slabim in ga uspešno navajati k dobremu. Ko dozoreva, bo res morda to ali ono skrivaj pred teboj, a to ne zaradi nezaupanja, ampak zaradi naravnega šramu, ki ga čuti v sebi ob prebujanju novega življenja.

Otrok, ki zaupanja staršev ne uživa, tudi sam staršem ne zaupa. Ne razkriva jim svoje notranjosti, ne išče pri njih nasvetov, ne pomoči, tolažbe, pobude, razumevanja. Svojo notranjost jim celo prikriva, se potvarja, dela se drugačnega kakor je. Zato je za starše kot nekaka neznanica, kar vzgojo le otežkoča in povzroča, da mnogokrat napačno ravnajo z otrokom; to otroka le še močneje odtuja, le še pogloblja nezaupanje do staršev in dela vzgojo še težje uspešno.

Otrok, ki ne uživa zaupanja, si bo sam, skrivaj, za hrbtom staršev skušal privoščiti zoper njih voljo to ali ono „svobodo“, „samostojnost“. Svojo podjetnost, mladostno dejavnost bo skušal razvijati za hrbtom staršev, čisto zoper njih voljo. Tako bo v njegovem ravnanju in življenju vedno več konfliktov z voljo staršev, ti konflikti ga bodo zavajali v vedno nove neiskrenosti, zahrbtnosti, laži itd. Napake v otroku se bodo naglo množile in povzročile neiskren, zahrbtn, spačen otrokov značaj.

Nezaupanje povzroča v otroku tudi občutje manjvrednosti. Tudi to ima zanj izredno hude posledice. Povzročila namreč v otroku boječnost pred drugimi, izmika se družbi, ne zaupa bližnjemu; ne zaupa niti sam sebi, svojim močem in sposobnostim. To zelo zmanjša njegovo podjetnost, dejavnost. Morda se loti tega ali onega dela, a ob prvih težavah zdvomi nad uspehom ter delo opušča, postaja zagrenjen, kakor brez volje za delo.

Nezaupanje in občutje manjvrednosti povzroča tudi občutje osamljenosti celo v družini sami. Otrok izgublja veselje do življenja, postaja otožen, zopre se vase, išče samoto in bolešno grebo po sebi. Postaja čudak, javlja se v njem nekaka boleštna občutljivost, otožnost, melanholija, javljajo se razne duševne motnje. Če je pa v otroku veliko življenjske sile, postaja trmast, se upira ter si išče druž.

bo, zaposlenost in zaupanje izven družine.

Povedano nam pač dovolj jasno kaže, kako pomembno je zaupanje za zdrav, vesel razvoj mladega človeka. Zato je silno važno, da morejo starši otrokom zaupati mirno in čim prej. Pri vzgoji se moramo v tem pogledu varovati zlasti dveh napak, dveh skrajnosti.

1. NE ZAUPAJ SLEPO! Ne dajaj svobode, za katero otrok še ni dozorel. Zaupati otroku se namreč ne pravi zapreti oči in biti slep za vse to, kaj otrok hoče in počne; to bi bilo otroku le v silno škodo, v pogubo. Narava nas uči: prepusti n. pr. vrt sam sebi, naj se v njem razraste in razbohota vse po mili volji; kaj se bo razbohotalo? Plevel, dračje, ki bo kaj kmalu prerastlo in zamorilo vse to, kar je morda bilo spočetka še zlahotnega na njem. Prepusti mlado naravo popolni svobodi, da se v njej popolnoma svobodno razraste vse, kar tiči v njej. Kaj se bo zgodilo? Zlo bo kmalu prerastlo in zamorilo vse dobro in lepo v njej. Če hočeš imeti vrt ves lep, posejan z zlahotnimi rastlinami in rožami, jih moraš najprej posejati, presaditi ter vestno in ne-nehno gojiti. Če hočeš, da bo mlado srce, da bo mlada duša lepa, polna zlahotnih nagnjenj in hotenj, jih moraš najprej prebuditi in jih potem negovati, zavarovati pred plevelom. Ko bo dobro v njem že kolikor toliko utrjeno, potem pa le zaupaj v dobro pri otroku, a se vendarle zavedaj, da je moč slabega tudi v tvojem otroku še vedno bolj prirodna, silnejša, bolj v skladu z njegovo naravo, ker tudi narava tvojega otroka nosi v sebi sledi padle človeške narave, sledi izvirnega greha.

Ko se torej v otroku šele začenja življenje, to je v njegovih prvih šestih, posebej še v prvih treh letih, potrpežljivo a neizprosno dosledno zatiraj v njem plevel neurejenih nagnenj in se z vso zares božjo potrpežljivostjo trudi, da se v njem prebudi, razvije in utrdi dobro in lepo. Ti veš, da vrt zahteva največ skrbi in dela v zgodnji pomladi, ko se narava šele prebuja k življenju. Ko je plevel odstranjen, ko so zlahotne rastline zasajene, dobro ukoreninjene in razraščene, že lažje vrt prepustiš samemu sebi. Le tu in tam je treba še zaliti, malo okopati, ta ali oni začetek plevela odstraniti. Tako tudi pri otroku. Ko si v prvih letih v njem lépo prebudila, razvila in utrdila, ko je otrok že o tem in onem dobro poučen, mu že začneš lahko izkazovati zaupanje. Zaupaj mu vedno več in več, čim boljje si ga poučila, čim boljje zna otrok razlikovati dobro od slabega, čim bolj se je razrastlo in utrdilo dobro v njem.

2. NE STOJMO VEDNO PRI OTROKU. Ne sledi mu na vsakem koraku. Ne pomagaj mu takoj v vsaki težavi. Naj tvoja preišljena naročila in svoje majhne domače in šolske dolžnosti le samostojno izpolni, naj majhne „uganke“ sam razvozlja in majhne težave sam premaga. Pomagaj mu le takrat, kadar otrok sam zares ne zmore, ko kaka naloga ali težava zares presega njegove telesne ali duševne moči. Kajti če bi ga prepuščali tudi v takem položaju samemu sebi, bi mogli v njem povzročiti občutje manjvrednosti z vsemi nasledki, o katerih smo že govorili. Če pa hočeš ve-

deti, kaj otrok že zmore in kaj presega njegove moči, ga moraš dobro poznati. Poznal ga boš, če ga dan za dnem dobro opazuješ in živiš tesno povezan z njim.

Zaupaj otroku tudi takrat, ko je dvomljivo, ali že zmore to ali ono, oziroma ali je v tem ali onem že zaupanja vreden, ako to ni povezano z veliko nevarnostjo hude škode zanj. S tem, da mu zaupaš, prebudiš v njem nove moči, ker se otrok hoče skazati zaupanja vrednega; zato se bo potrudil tem bolj, ker ne razočara tebe in ne osramoti sebe pred teboj. Ne pozabi: otrok pri vzgoji najraje sledi tistemu, ki mu veliko zaupa in veliko od njega pričakuje; zelo nerad pa sledi in se celo upira tistim, ki mu malo zaupajo, od njega malo ali premalo pričakujejo ali pa zahtevajo od njega preveč.

3. ZAUPAJ OTOKU VEDNO VEČ IN VEČ. Zaupaj mu n. pr. vedno težja dela in naloge in dopuščaj vedno več in več svobode. A vendar dobro presodi, za kako mero svobode je že zrel, posebno pazi, da zaupanja in svobode ne bo zlorabljal. Seveda je z zaupanjem združeno vedno nekaj tozadevne nevarnosti; a ne pozabi, da otroka pripravljaj na življenje, ki je vedno polno nevarnosti! In bolje je zanj in zate, da se otrok skaže zaupanja nevrednega, to je za nevzgojenega, dokler vzgoja še traja in živi še ob tebi. Tako mu moreš z vzgojo še pomagati, ga reševati in rešiti. Gorje pa otroku, če začne uživati svobodo šele takrat, ko dom zapušča. Njegova zrelost ni preizkušena, teže se bo znašel v težavah in nevarnostih življenja, verjetneje bo zašel in se zgubil in morda ne bo imel ob sebi nikogar več, ki bi mu nudil pomoč in kazal rešilno pot.

4. ČE OTROK ZLORABI SVOBODO ali se drugače IZKAŽE TVOJEGA ZAUPANJA NEVREDNEGA, NIKAR GA TAKOJ NE OBSODI čes: „sam sem vedel, da ti v ničemer ne smem zaupati, da si vsakega zaupanja nevreden“ itd. S tem otroka le odbiješ, morda celo zatreš v njem spoštovanje do tebe in sebe ter tudi zaupanje v sebe in tebe. Zato ga ob taki priliki raje resno posvari, opozori ga, da mu je bilo tokrat tvoje zaupanje v škodo in da mu zaradi njegove sreče v prihodnje ne smeš več zaupati, a da mu boš zopet rad več zaupal, brž ko se bo znova izkazal zaupanja vrednega. Če se je izkazal nevrednega tvojega zaupanja pri kakem delu, dolžnosti, nikar ga ne ozmerjaj, čes, „saj sem vedel, da si zanič, da ničesar ne zmoreš“. Ne! Krivico bi mu delal, ga ponižal, zmanjšal vero v sebe in si ga odtujil. Zato raje mirno in dobrohoteče pokaži, kje je vzrok neuspeha, morda je bil vzrok v prevelikem zaupanju v sebe, v površnosti, nepazljivosti, naglici, pomanjkljivem znanju itd., ter mu pokaži, kako bo v bodoče lahko bolje izvršil to ali ono. Tako ohraniš v otroku kljub njegovemu neuspehu — pogum, zaupanje v sebe, ponos, kar je za nadaljnjo vzgojo zelo važno. Otrok ti bo za tak pouk tudi iskreno hvaležen, kajti vsak otrok hoče pri delu uspeti, a mnogokrat se ne zaveda, v čem je bil vzrok njegovega neuspeha. Ko vidi, da mu dobro hočeš, te bo

vzljubil še bolj in tem raje poslušal; ko spozna, da veliko več veš, da ga moreš v mnogem poučiti in ga obvarovati raznih napak, bo rastlo v njem tudi spoštovanje do tebe in zaupanje; v prihodnje se bo tem raje oklepala tebe, iskala nasvetov pri tebi, sodeloval bo s teboj tem tesneje.

Tak način ravnanja je potreben zlasti z doraščajočimi. Kajti zlasti doraščajoči si silno želi svobode, zaupanja, dejavnosti, a često le preveč zaupa sebi, premalo starejšim, preceňuje svoje moči in sposobnosti, podcenjuje pa sposobnosti starejših, podcenjuje težave življenja in vsakdanjih dolžnosti. Zato zaveda na toliko težav in doživlja toliko porazov pri svojih podvzetjih in delu. Bodi ob takih prilikah kljub vsemu do njega spoštljiv, obziren, pripravljen mirno pojasnjevati, kazati pot, ki vodi do napredka in uspeha. Tako se bo med teboj in njim tudi v teh letih dan za dnem ustvarjala in utrjevala tesna povezanost, medsebojno zaupanje, pa tudi spoštovanje, hvalježnost in ljubezen.

5. VESEL BODI INICIJATIVNOSTI (podjetnosti) MLADEGA ČLOVEKA, K podjetnosti ga sili že njegova mlada narava, polna načrtov, hotenj, polna vedno novih duševnih in telesnih sil. Te sile se morajo zaposliti, če se bodo izčrpale v službi dobrega, bo to zanj le rešitev. Če bi pa mlad človek moral svojo podjetnost skrivati pred teboj, je zelo verjetno, da bo svoje sile izrabljal za tvojim hrbtom za zlo. Zato njegovo inicijativnost, podjetnost pametno podpiraj, neguj ter mu kaži na področja, ki so otrokovi dejavnosti posebej primerna. Navajaj ga zlasti na to, kar veseli njega in ne tebe, kar je zanj dobro in potrebno in za prihodnost. Ne sili ga pa k ničemur. Kajti s tem bi v njem voljo do dejav-

nosti le ubijal in povzročal upor zoper sebe. Pač pa ga za to, ker mu je koristno ali potrebno, tem bolj notranje pridobivaj s pomočjo raznih nagibov, motivov, zlasti tistih, za katere je najbolj dostopen. Mlad človek, zlasti doraščajoč, je posebej dostopen za motive n. pr.: to je lepo, dobro, pravično, to je znak resnicoljubnosti, čuta odgovornosti, to zahteva tvoj ponos, čast, ljubezen do naroda, do Boga, tvoj bodoči poklic itd. Zato se pri navajanju k dobremu sklicujemo zlasti nanje. Nikar pa ga ne skušajmo pridobivati za to ali ono le z nenehnim suhim poudarjanjem: to je dolžnost, to je zapovedano, ono je prepovedano, to je greh itd. Tako ravnanje ga bo od dolžnosti prej odbilo kakor pridobilo. Seveda, če bi pa otrok kljub vsemu lepemu nagovarjanju svoje dolžnosti ne hotel sporniti, potem spolnjevanje enostavno strogo zahtevaj.

6. RAD POZABLJAJ NA TO, KAR JE OTROK ZAGRESIL V SVOJI PRETEKLOSTI in ga tega ne spominjaj, če ni nujno potrebno. Kajti otrok se svojih napak, porazov in krivd v preteklosti navadno dobro spominja in ga je sram zaradi njih in mu je mučno, če ga kdo nanje opozarja. Raje z vsem razumevanjem in dobrohotnostjo kažimo na VZROKE OTROKOVIH SEDANJH NAPAK in nedostatkov TER NA SREDSTVA, ki pomagajo k izboljšanju, in k lepi, koristni, uspehov polni bodočnosti.

Brez zaupanja ni vzgoje, zaupal boš pa svojemu otroku tem bolj, čim bolj ga boš iskreno, krščansko ljubil. Zato smo v uvodu v letošnje sestavke govorili o ljubezni staršev do otroka; ta ljubezen pa bo najgotoveje tudi v otroku prebujala ljubezen in zaupanje do tebe.

DR. RUDOLF HANŽELIČ

OB NOVI OBLETNICI NAŠIH ŽRTEV

Ko so slovenskega fanta vprašali, kje je njegovo mesto, je odločno brez pomišljanja stopil tja, kamor ga je klical njegov vodnik in učitelj, njegov škof Gregorij. Jasen je bil klic tega velikega učenika, ko je svaril pred zablodo, ko je pozival na okope domovine, za narod in Cerkev in Kristusa.

Močne so bile vrste slovenskih borcev. Od vseh strani domovine so vstali junaki, drzno in neustrašeno: Mati, Domovina, Bog! Za te ideale so umirali naši fantje, s temi svetinjami so zmagovali in prav zaradi teh vzorov so bili prodani in pahnjeni v kraške globeli.

Prešerna fantovska pešem je utihnila na vasi in v linah so obnemeli zvonovi na naših holmih...

Tujina, ječa in grob je bil naš delež. Ko bodo ustvarjali romane iz tistih dni, bodo morda slikali mladost, ki je s težkimi koraki prevarana legala v grob.

Ne, ni bilo tako! Pesem je bila na njihovih ustnah in korak je bil lahek kot vasovalcu. Ko pa je pesem umrla na žejnih ustnah, so le-te šepetale molitev — ne za milost, za rešitev — za stanovitnost, za mučeništvo so molili ti junaki!

Taki so bili ti naši fantje. Drzni, pogumni, nikdar premagani. Vedno v službi domovine in Cerkve; brez popuščanja, brez moležovanja, v jasnim in vzvišenim ciljem. Zmagali so in večno pesem slave jim pojo boršiti, pod katerimi trohne njihove bele kosti.

Naša pot pa je šla mimo teh grobov. Včasih morda prav blizu, pa vendar. Slednjic smo zadihali prost zrak v deželah svobode...

Včasih, ko besede posežejo v preteklost, ko odkrivajo spomine drznih in težkih dejanj, nam spet zagori v očeh. S ponosom se pomudimo ob junaških činih. Tako smo spet blizu vsem dogajanjem tam med našimi griči, spet smo z njimi, ki jih že davno ni več.

Ko pa nam zmanjka besed, nas spet zajame val tope vsakdanjosti. Daleč smo od domovine, daleč od vsega, kar je bilo pravkar vredno toliko žrtev.

„Tujina nas je okamenela,“ mi piše prijatelj izza meje. Da, prav prvi, okamenela nas je. Vsi oni ideali nekoč drznega in odločnega slovenskega fanta plahne; so kakor kaplje nekoč žive studenčnice, ki leno polze

v podzemlje, da okamene druga ob drugi.

Včasih so govorili, da je tujina mrzla, da je mačeha. Ne vem, morda je bilo to res. Če bi mi danes dejali tako, bi lagali; lagali, kot lažemo takrat, ko prisegamo zvestobo slovenstvu, pa zabavljamo čez naše družabno življenje.

Obsojamo podla zločinstva, ki nam doma more duhovnike, zapirajo cerkve, zažigajo škofe, tu pa vse mogoče zabavljamo čez slovensko semenišče in ne gremo v strahu, da nas ne bi kdo prosil za kako podporo.

„Saj ne moreš vsemu kaj,“ potožimo, ko se nam prav na dom ponudi slovenska beseda (čeprav mogoče ni niti enega slovenskega lista v družini), za tuje opolzke revije pa se že najde drobiž.

Obsojamo rdeči materializem, ki doma razdira družine, seje prešuštvo in nečistost postavlja med zakone morale. Nam pa ni proti postavi prodajati zdravje po nočnih beznicah. Prav nič nemoralnega ni živeti fantu z dekletom, „da mi gospodinji“. Celo živeti možu z drugo ženo ali obratno — ni greh. Tudi civilna poroka prav nič ne zmanjša težkega greha pešuštva.

Kje so ideali, ki so nam jih izročili naši mrtvi? Kje je odločnost, doslednost in zvestoba vsemu, kar je svetega?!

O tujina, zakaj si nam dala toliko kruha, zakaj nas zalivaš v maslo in med — —?

SV. MAŠA V DIASPORI

Dušnopastirsko delo v diaspori je paberko-vanje. Iščeš posamezne razkrojene dušice po 50 in 100 km oddaljenih krajih svoje župnije in kot dober pastir jih zadeneš na rame in ponesiš v Kristusov hlev. Evo vam primer takih obiskov.

V Brjutovački Banji služi vojaški rok bogoslovec Mijo iz Reke. Sirota brez staršev. Ni še dovršil mature. Zato 2 leti vojaške službe. V mestu Rankovičevo mu je bilo lepo, saj je mogel večkrat k sv. zakramentom. Sedaj je v Banji. Že peti mesec. Od tam mi piše in toži o svoji zapuščenosti. Želi si duhovne hrane. Prosi, naj mu prinesem sv. obhajilo. Vesel sem ga. Rad mu pomagam. A kako? Kodeks dovoljuje samo bolnikom, da jim duhovnik prinese sv. obhajilo na dom. A Mijo je zdrav! Piše, da ne pozna nobene katoliške družine v kraju, kjer bi mogel maševati! Bo že Bog dal, pravim. Sporočim mu dan in uro mojega prihoda. Vso stvar priporočim sv. Cirilju in Metodu in Mali Tereziki.

V nedeljo zjutraj opravim sv. mašo doma v Kragujevcu, večerno mašo pa v Rankoviču (55 km). Vernikov je pri sv. maši samo 8. Organist in dentist Gezi igra na harmonij. Sedemdesetletna babica — nekdanja cerkvena pevka — začne kar med povzdigovanjem prepelavati svojo priljubljeno pesem o nebeški hrani in pijači. Mali Jožek že zna odgovoriti „et kum spiritu tuo“ in prenesti knjigo.

Prenočim v mali sobici župnega urada. Ob

Bodí nam mačeha, kruta in skopa! Kame-nja nam nasuj namesto maslenega kruha in udarjaj po nas; z jermeni nas ovij okrog naših pleč, namesto da nas gladiš z mehko roko, pa bomo znali ljubiti naš biser pod Triglavom in spet bomo imeli srce za brata Slovenca.

*

Premislimo, fantje, naše poslanstvo, našo borbo, ki še ni končana. Pojdimo ven iz te pasivnosti, proč od polovičarstva.

Ni nujno, da tudi mi umrjemo za izpolnitev našega poslanstva. Ne, za nas je nujno, da živimo, živimo z narodom in za narod. Vsak zase in vsi skupaj kujmo našo bodočnost.

Bodočnost vsakega naroda je odvisna od njegovih družin. Pionir naših družin pa je naša mladina, smo mi, slovenski fantje.

Ni vseeno, kako poteka naša mladost. Ali se potaplja v blatu tujih cest in srka vase „moderne“ poganske nazore z živalskim pojmovanjem, ali živi v zdržnem premagovanju v vzgoji jeklenega značaja zdravega slovenskega fanta.

Tujina nam je šola, težka in resna. Ne ustrašimo se je, in tudi odklonimo je ne popolnoma. Izluščimo iz nje vse, kar je zdravega, in bogatejši bomo v življenjskih nazorih. Kar pa je gnilega, odklonimo brezkompromisno! Morda je včasih težko; so žrtve in borbe, a pogum fantje, tako bo zmaga še lepša. I. K.

pol 4 zjutraj na vlak. Ko se pripeljem v Brjutovačko Banjo, se že svita. Kako najti sedaj njega? Krajev ne poznam. Vse še spi. Banja je pol ure od postaje. Počasi stopam in razmišljam, pa se mi naenkrat prikaže Mijo, ves srečen, vesel — zares čudno. Saj sem mu pisal, da bom prišel s prvim jutranjim vlakom ob 8 — ne z lokalnim ob 4. Kdo ga je privedel v teh zgodnjih urah na postajo?!

Sedaj pa najprej poiščiva sobo za maševanje. Restavracija je še zaprta. Ni prostora. Greva počasi naprej — nekoliko raztresenih hiš, bajtic ob cesti. Tu na desni neki hlev. Sličí planinskim hlevom v Sloveniji. Poleg majhna bajtica. Malo niže potoček. Morda bo tu mesta za rojstvo betlehemskega Deteta. Greva bliže. Bajtica odprta. Vstopiva. To je mlin! Stara ženica melje. Lepo se pozdravimo. Odkrijem svoje želje. Rada privoli. Skromno je, pravi. Vidite sobico. Siromašna je! — Jezus ljubi siromaštvo! Hvala mamica — čez pol ure bomo gotovi! Pripoveduje, da je mož na straži, naj pohitimo. V sobi skromna postelja in mala pručka. Tla iz ilovice. Miza je pred hišo. Žena pomete, prezrači. Z Mijom pripraviva oltar. Danes zelo skromen. Ni na njem lepih vzenih prtov, ne svečnikov, ne rož. Samo skromen križ krasí najpreprostejši oltar in dve svečki. Vse prebujajoče stvarstvo — žuboreči potoček in ropotajoči mlin — naj sedaj slavi Gospoda. Bregovi in doline, gozdovi in vrtovi — jutranja zarja — slavite Gospoda. Mala pručka je za spovednico. Križani Jezus odpušča, deli neskončno usmiljenje povsod, kjer je resnično kesanje.

IZ SVETEGA MESTA RIMA

PRVA LETOŠNJA „BLAŽENA“ V teku proglšenj je bila slovesno prišteta blaženim Roza Venerini, ustanoviteljica Pobožnih učiteljic (Maestras Pias). Proglašenju so prisostvovali kardinali svete Kongregacije obredov s kardinalom Tedes-hinjem na čelu. Bl. Roza Venerini je bila rojena v Viterbo na Laškem leta 1656 iz plemenite in pobožne družine. Ker ni mogla zaradi družinskih razmer vstopiti v samostan, kakor je želela, je začela poučevati deklice v rojstni hiši. Pozneje je odprla več šol. Umrila je v Rimu leta 1728 od izčrpanosti.

35-LETNICA PAPEŽEVEGA ŠKOFOVSKEGA POSVEČENJA. 13. maja zvečer je Pij XII. prišel v kapelo „de la Segunda Logia“ moliti rožni venec s skupino otrok Katoliške akcije, ki je obhajala 25-letnico svoje ustanovitve. Razen tega sta bili ta večer še dve drugi obletnici: 35-letnica prvega Marijinega prikazanja v Fátimi in 35-letnica škofovskega posvečenja sv. očeta samega. Sv. rožni venec je oddajal tudi radio.

ETIKA BREZ DEKALOGA. „Nравnost brez božjih zapovedi je nemogoča.“ Sv. oče je go-

Začneva sv. mašo. Ne moti naju mlin, niti žena, ki naju pusti sama. Že se vrši največja skrivnost daritve. Mijo zvoni k povzdigovanju. Bog med nami. Prinašamo Ti srce vseh ljudi — vseh ločenih bratov! Tudi sonce naj Te hvali, ki že prijazno boža s prvimi žarkii naravo in sveti na oltar. Mijo zvoni za sv. obhajilo. Njegova duša sprejema Boga. Globoko se utaplja v hvaležnosti, vdanosti, v neizrečnem veselju.

Maša je končana. Srca pojejo kakor za veliko noč. Obhajilo za praznik vstajenja! Zahvaliva se ženi, ki se z nama veseli, saj je bila lepo nagrajena. V naravi opraviva zahvalo. Potem si naročiva sira in kajmaka. Tudi telesno podkrepljena sva ostala skupaj do 11 dopoldne — v duhovnih razgovorih — dokler ni prispel jutranji vlak s triurno zamudo, (Iz pisma slovenskega duhovnika)

voril 2.000 članicam svetovne zveze ženske katoliške mladine, ki so zastopale 35 dežel na kongresu v Rimu dne 18. aprila. Članice so bile razdeljene po skupinah dežel in mnoge v svojih narodnih nošah. Predstavili so jih sv. očetu njihovi duhovni voditelji.

Ko so prinesli sv. očeta na prestolu v sprejemno dvorano, so ga mladenke sprejele z velikim navdušenjem. Papež je govoril v francoščini o: „Živa vera v modernem svetu“, ki naj bo podlaga kongresnemu zborovanju. Zlasti je povdaril, kakšne dolžnosti ima mladina v sedanjih okoliščinah. Med drugim je rekel: „Izredne in neštete so nevarnosti za vero današnje mladine. Vendar je malokatera nevarnost tako velika, kakor je nevarnost, ki grozi iz „nove morale“.

Nato je papež obširno razložil to „novo moralo“, katero je že obdeloval 23. marca, ko je govoril krščanskim učiteljem.

„Značilni znak „nove morale“ je v tem, da se ne gradi na splošnih moralnih zakonih, kot n. pr. na 10 božjih zapovedih (dekalog), marveč na trenutnih pogojih in okoliščinah... Resničen kristjan mora v svojem zasebnem, poklicnem, socialnem in javnem življenju uveljaviti resnico, duha in postavo Kristusovo. To je katoliška morala, ki odpira široko delovno polje.“

UMETNOST IN VERA. Ko je sv. oče sprejel predstavnike umetniške razstave v Rimu, je imel nagovor, v katerem je pokazal na tesno razmerje med umetnostjo in vero. Umetniki so nekaki tolmači popolnosti življenja in njegove lepote, je rekel. Oni nekako odpirajo okno človeškemu duhu, ki je zaprt v tesnem prostoru omejenega, ki pa stremi proti neomejenemu.

LE KRŠČANSKA VERA IZENAČUJE VSE LJUDI... 12. aprila je sv. oče govoril 1.600 belgijskim dijakom in rekel: „Le vera je v stanu odpraviti vsako razliko med raso, socialnim položajem in kulturo. Tega, kar je uspelo krščanskemu Rimu, ni mogel doseči poganski Rim, navzlic svoji politični genialnosti, kljub svojim armadam, bogastvu in upravnii moči. To zvezo, ki si jo tesnobno želi vse človeštvo v strahu pred bratomorno vojno, uresničuje naša vera v Kristusa, brez katerega ne moremo doseči ničesar trajnega. On edini je naš mir. On edini je mir človeštva. Umril je zato, da združi vse sinove Očeta, tudi tiste, ki so bili in so še razkropljeni in razdeljeni. Krščanska vera je bila s Petrovimi prihodom v Rim postavljena v središče rimskega imperija; in iz Apostolovega groba, pri katerem so ostali njegovi nasledniki, se že nekaj stotletij razlega glas v prid edinosti. Zato, mladeniči, poskrbite, da bo vaša vera vedno blestela.“

KATOLIČANI NOSILCI RESNICE. Na veliko noč, ko je sv. oče podelil blagoslov „Urbi et Orbi“ vernikom zbranim na trgu sv. Petra, jih je tudi nagovoril ter rekel:

„Prodrите in pojdite na vse kraje, v tovarne, šole in na deželo, vsepovsod, kjer ima Kristus pravico vstopiti. Skrbite enako za duše

kot skrbite za telesa. Toliko se trudite, da si zagotovite varno življenje, delate ali iščete delo, da ne bo manjkalo kruha ne vam, ne vašim dragim. To je prav in hvalevredno. Toda moramo dostaviti, kar je rekel Jezus: Kaj pomaga človeku, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi. Kaj more človek dati v zameno za dušo?

PAPEŽ JE NAGOVORIL AMERIŠKE OTROKE. Ni je prilike, stanu, osebe, poklica in slavnosti, da bi sv. oče ne stopil z njo v stik. Tako je pristrčno nagovoril sv. oče po radio severno ameriške otroke. Govoril jim je prav po očetovski kot nekđaj Jezus, največji Prijatelj otrok.

Povedal jim je priliko, da so še drugi otroci na svetu, ki niso tako srečni in katerim naj oni, ki jim ničesar ne manjka, pomagajo s hrano, obleko, zlasti zmsko, z zdravili, igračami in tudi z denarjem, ki so si ga prihranili sami; tudi s kako poslaščno in sladkorčki, da se bodo tudi ti nesrečni otroci, njihovi bratci kdaj našmejali in nagrajili.

Dejal je papež ameriskim otrokom, da se obrača nanje zato, ker je tudi Jezus pokazal toliko ljubezni do otrok. In zakaj? Jezus sam odgovarja: „Nebeško kraljestvo je le-teh, ki so kakor otroci: nedolžni, preprosti, dobri in iskreni.“

ZDRAVNIKI PRI PAPEŽU. Združenje zdravnikov za notranje želodčne bolezni (Gastroenterologia) se je predstavilo tudi sv. očetu. 500 zdravnikov ga je pozdravilo. On jim je govoril in posebej povdaril poslanstvo zdravnikov, ki je v tem, da so iskreni sodelavci Boga v obrambo in procvit njegovega stvarjenja. „Vse nove iznajdbe naj bodo v slavo božjo in dobrobit človeštva.“

SV. OČE O NAŠIH DOLŽNOSTIH DO BOLNIKOV. „Morate služiti bolnikom, kot da bi bili oni Kristus,“ je dejal sv. oče Pij XII. v nekem nagovoru zbranim bolničarjem in bolniškim sestram iz rimske škofije.

Čestital jim je k lepemu poklicu, ki ga vršijo, in povdaril kreposti, ki jih potrebujejo za vršitev te lepe, a istočasno težke in odgovorne službe. Zlasti so potrebne tri kreposti: spoštovanje do bolnikov, resnicoljubnost in moralna trdnost.

Treba je spoštovati bolnikovo telo, saj je tempelj sv. Duha, ki ga je Jezus odkupil z lastno krvjo; ne sme se prikrivati resnice, niti bolniku, niti sorodnikom, kajti kadar gre za rešitev duše, je ta važnejša kot telo. Je smrtni greh, če se bolnik pravočasno ne opozori na potrebo prejema zakramentov.

Sv. oče je končal svoj nagovor s sledečo mislijo: „Če vidite v svojem delu le službo, pa naj bo še tako plemenita, nečete se pa krepiti iz studenca sv. Evharistije, ne boste mogli ostati zvesti svojim dolžnostim. Čaka vas toliko žrtev in preži toliko nevarnosti, da brez božje pomoči ne boste nikdar zmagali svojih človeških slabosti. Morate gojiti v sebi duha odpovedi, čistost srca, rahločutnost vesti, če hočete, da bo vaše delo postalo dejanje nadnaravne ljubezni, kot to zahteva krščanska vera.“

LJUBEZEN DO BLIŽNJEGA. Pri sprejemu udov Vincencijevih konferenc v Italiji o priliki narodnega kongresa, je sv. oče govoril o njihovem ustanovitelju Frideriku Ozanamu in povdaril zlasti tri misli:

1. Ljubezen do bližnjega je bila vedno spremljevalka svetosti in mučeništva;

2. Ljubezen do bližnjega mora biti sredstvo apostolata; bratom, ki so v stiski, ni dovolj pomagati telesno, temveč jim je treba nuditi tudi duhovno pomoč;

3. Udje ne smejo nikoli pozabiti dolžnosti sodelovanja na socialnem polju, da bo mogla obhajati končno zmagoslavje tudi socialna pravičnost.

BL. PIJ X. V Mantovi, kjer je bil bl. Pij X. škof, so končane velike verske slovesnosti, ki so bile prirejene njemu na čast. Udeležila sta se jih tudi kardinala E. Ruffini in H. Schuster.

15. MAJ. V zgodovini katoliške Cerkve je 15. maj zelo pomemben dan. 15. maja 1891 je papež Leon XIII. izdal prvo socialno okrožnico „Rerum novarum“ in Pij XI. je 15. maja 1931 izdal znamenito okrožnico „Quadragesimo anno“. Obe okrožnici polagata vso važnost na pravično socialno ureditev zlasti med nižjimi sloji. Važnosti ne izgubijo ti nauki nikoli, čeprav jih zaenkrat še nočejo uveljaviti tako kakor sta jih podala oba papeža in jih tudi vedno tako toplo povdarja sedanji papež PIJ XII.

PRIZORI Z LETOŠNJEGA MEDNARODNEGA EVHARIST. KONGRESA

AMERIKANSKA PROPAGANDA. Svojevrsna je propaganda za mednarodni evharistični kongres v Barceloni. Mal avion je plaval nad mestom in vlekkel za seboj velikiškanski napis „Congreso Eucaristico Internacional“. Črke so bile velike 120 cm, celoten napis pa je bil dolg več kot 100 metrov.

ARGENTINSKI ROMARJI V BARCELONO. Argentinski romarji na mednarodni evharistični kongres v Barcelono so se vkrcali dne 7. maja na prekomorska parnika Augustus in Corrientes. Pred vkrcanjem so imeli v baziliki SS. Sacramento sv. mašo, ki jo je daroval sanluisški škof Dr. E. Pasquo, nagovor nanje pa je imel pomožni škof M. Tato. Med sv. mašo so prepevali slavospev, ki je določen za slavnosti kongresa.

ROMARJI IZ USA. 16. maja je pod vodstvom kard. Spellmana odplulo iz ZD 600 katoličanov proti Barceloni na mednarodni evharistični kongres. S kardinalom potuje tudi 6 severoameriških škofov.

Obiskali bodo na tej vožnji razne svete kraje: 23. maja bodo potomali v Fátimo na Portugalsko; v juniju, po končanem evharističnem kongresu, pa bodo šli v Rim.

UMRL JE NA POTU V BARCELONO. Prvi ameriški prelat, ki je potoval na mednarodni evharistični kongres v Barcelono, mons. J. S. Caneron iz Rochester (ZD), je umrl na par-

niku Exochorda.. Na kopnem je bilo njegovo truplo balzamirano in prepeljana v Združene države, kjer bo pokopano.

ZA MIR KRISTUSOV. Proti Barceloni, milijonskemu mestu, se obračajo v teh dneh oči vsega sveta in mednarodne množice se že zgrinjajo proti drugi prestolnici katoliške Španije. Poleg papeževega legata je doslej prijavljenih 18 kardinalov in več sto škofov in nadškofov. Važni govori so v rokah svetovno znanih znanstvenikov. Med drugimi bo imel govor tudi najožji papežev svetovalec, nemški znanstvenik, jezuit P. Avguštin Bea, bivši rektor papeževega bibličnega instituta. Vse govore bo prevevala glavna misel: „Mir Kristusov — je edini možen mir med ljudmi.“

LEPO ŠTEVILO ROMARJEV. Po zadnjih vesteh pripravljalnega odbora za 35. evharistični kongres v Barceloni se bo udeležilo kongresnega slavlja 17 kardinalov, 300 škofov, 15.000 duhovnikov in okrog pol milijona udeležencev iz Španije in inozemstva.

V Barceloni bodo otvorili novo letališče, da olajšajo prehod potnikov.

Poročila povedo, da bo pri zaključni slovesnosti prepeval 100.000 glasen pevski zbor Kataloncev.

General Franco je na svoji jahti „Azor“ priplul v barcelonsko pristanišče. Neuradna poročila pravijo, da bo prisostvoval kongresnim slovesnostim in medtem bival na jahti Azor.

VSE PRIPRAVE so v polnem teku. Zelo primerno bo okrašena narodna palača Montjuich, kjer bo stanoval papežev legat, kardinal Tedeschini, ki bo došel 27. maja ob 6 popoldne.

Na trgu Pija XII. bo postavljen oltar, ki bo 60 metrov visok in 32 metrov širok. Na tem trgu bo lahko prisostvovalo pol milijona ljudi evharističnim slovesnostim.

General Franco je sprejel barcelonskega škofa mons. Gregorija Modrego, ki je informiral državnega poglavarja o uspešnem poteku kongresnih priprav.

Šedem bizantinskih prelatov, trije armenški in en maronitski so že prijavili svoj prihod na evharistični kongres, kjer bodo vodili razna zborovanja in obredna bogoslužja vzhodne liturgije.

Tudi katoliški esperantisti bodo imeli istočasno zborovanje kot evharistični kongres v Barceloni. P. Beckens iz Belgije bo imel zaključni govor v duplini Manresa.

„**ČASTNI GOST V ODSOTNOSTI**“, to je naslov, ki ga bodo dali kardinalu Mintszentnyju, ogrskemu primasu, ki ječi v dosmrtni ječi, na mednarodnem evharističnem kongresu v Barceloni, kakor poroča vatikanski radio.

VEČ KOT POL MILLJONA UDELEŽENCEV iz vsega sveta je bilo navzočih pri otvoritvi 35. mednarodnega evh. kongresa v Barceloni dne 27. maja. Barcelona se je vzbudila vsa v papeških in španskih zastavah in pripravila papeškemu legatu, kardinalu Fridriku Tedeschiniju zelo prisrčen in navdušen sprejem. Odelo se je v najbolj praznično ode-

lo, ki nudi diven pogled. Križi, alegorije, napisi itd. se bleste na vseh trgih. Vidna gorečnost je objela vse ljudstvo, ki se pripravlja na največje slovesnosti.

IZREDNO NAVDUŠENJE. Medtem ko se neprestano vrše slovesna zborovanja, vlada po vsem mestu izredno razpoloženje in navdušenje, ki se izraža v mnogih sestankih in sprevodih. Pred baziliko sv. Družine je bila 28. maja zvečer predstava Kalderonove evharistične drame: „El diferendo matrimonial sobre el curpo y el alma“.

Člani vlade so se zbrali 29. maja v palači Pedralbes pod predsedstvom generala Franka k slovesni seji. Medtem se udeležujejo vseh zborovanj. Prihajajo vedno novi romarji, predvsem iz Madrida in španskih provinc.

Pristanišče je ponoči bajno razsvetljeno, zlasti prekooceanski parniki. Za dva ameriška parnika so vporabili 70.000 žarnic. Kolumbova jadrnica, ki je posnetek slavne „Santa María“, vabi radovedne barceločane in tujce, ki občudujejo lepo urejeno mesto, v katerem plapolajo papeške in španske zastave.

31. MAJ. Današnji dan (31. maja) 35. mednarodnega evharističnega kongresa v Barceloni je bil posvečen trpečemu človeštvu in mednarodnemu miru. V vseh barcelonskih cerkvah so se darovale sv. maše za bolnike celega sveta in duhovniki so razdelili sv. obhajilo bolnikom po bolnišnicah. Ta dan so bile v Barceloni zaprte vse trgovine. Istočasno so bila na vseučilišču zelo živahna zborovanja vseh proučevalnih komisij. Popoldne pa je bilo skupno zborovanje pod predsedstvom lionskega nadškofa, kardinala P. Gehlera.

Na trgu Pija XII. je kardinal J. G. Guevana, nadškof iz Lime, daroval slovesno mašo za svetovni mir in proti vsem preganjalcem katoliške Cerkve, ob ogromni udeležbi ljudstva, cerkvenih in svetnih oblasti ter številnega vojaštva.

Velike manifestacije so priredili delavci pred palačo Montjuich, kjer biva papežev legat, v počastitev presv. Rešnjega Telesa.

Pod neusmiljeno pripekajočim soncem so delavcem govorili 4 cerkveni dostojanstveniki: mons. Modrego, škof iz Barcelone, mons. Castro, nadškof iz Tarragone, kardinal Denis, nadškof iz Toledo, in kardinal Spellman, nadškof iz New Yorka, ter priporočali rešitev delavskega vprašanja v skladu s krščanskim naukom.

SLOVESEN ZAKLJUČEK. 1. junija zvečer je bil kongres v Barceloni zaključen s slovesno procesijo. Že zjutraj je imel papežev legat slovesen pontifikal v ta namen. Med legatovo mašo je državni poglavar general Franko pred oltarjem posvetil Španijo katoliški veri, Cerkvi, Kristusu in presv. Evharistiji, rekoč: „Slava Cerkve je tudi slava Španije, tako kot so sovražniki Cerkve tudi sovražniki Španije. Španci ljubimo mir; ako pa napoči dan preizkušnje, bomo znali braniti dragoceno dedščino.“

Slovesna procesija popoldne se je pomikala iz cerkve sv. Rajmunda Peñafortskega do trga

Doma TUJEM IN NA

KOMUNISTI SE VZNE MIRJAJO RADI VERSKÉ ODPOORNOSTI PREBIVALSTVA V SLOVENIJI

Švicarski list „Neue Zuericher Zeitung“ pri-
naša razne dokaze o notranjih slabostih re-
žima v Jugoslaviji. Med temi navaja tudi
strah samodržcev pred vedno pogostejšimi
pojavi vztrajne vernosti ljudstva. Med dru-
gim navaja sledeče podrobnosti (povzeto po
„Review“, Yugoslav-Slovenian, „Pregled“):

Tito je dne 15. marca govoril pred zastop-
niki kongresa Zveze jugoslovanskih dijakov
in dejal tudi to: „Ne smemo dovoliti, da bi se
pod videzom cerkvenih obredov zastupljala
naša mladina... Resnica namreč je, da je
zadnje čase naša mladina začela padati zopet
pod vpliv vere... Tega ne opažamo samo pri
mladini na splošno, marveč celo med komu-
nisti samimi...“

„Ljubljanski dnevnik“ z dne 25. marca po-
ročča sledeče o razmerah na gimnaziji v Kam-
niku: „V vzgojiteljskem kadru kamniške
gimnazije je precej takih ljudi, ki govoré ta-
ko, delajo pa drugače. Takih, ki mislijo, da
lahko med svoja predavanja skrivoma prili-
vajo mistificem, verske predsodke, versko
strpnost in podobno...“ — Neki sedmošolec

Pija XII., po km dolgi poti. Kardinalu le-
gatu je sledilo še 8 kardinalov. Petsto metrov
pred oltarjem se je pridružil sprevedu tudi
Franko s člani vlade in slednjič se je zaslišal
papežev glas, ki je po radio govoril svojo
globoko občuteno poslanico in s svojim oče-
tovskim blagoslovom zaključil kongresne slo-
venstvi.

PAPEŽEV GOVOR PO RADJU. Sveti oče
se je spomnil zadnjega kongresa v Budimpešti
l. 1938 in dejal: „Obzorje je bilo tedaj pokrito
s črnimi in težkimi oblaki. Kako srečen bi bil
lahko svet, ako bi bil poslušal glas Petrovega
naslednika, ki je bodril k miru. Toda njegov
glas je bil glas vpjiočega v puščavi. In neurje
se je razbesnelo z vso grozoto. Danes zopet
vsa usta izrekajo tesnobne klice k miru.“

Sv. oče je sklenil s prošnjo: „Preljubljeni
Gospod Jezus, vzemi nas pod lahno tančico
presvetega božjega Srca, ki se neprestano
žrtvuje za mir sveta. Usliši naše ponižne pro-
nje, da se vname na svetu ogenj ljubezni, iz
katerega bo pognala edinost in sloga; in naj
pod vplivom njegove toplote poženejo bele
lilije miru.“ Nato je podelil vsem na Kon-
gresu zbranim in vsemu svetu, ki ga posluša,
svoj očetovski blagoslov.

piše v šolski nalogi: „Po mojem mnenju so
umetniki, duhovniki in zdravniki tisti ljudje,
ki lahko skupnosti največ koristijo...“ Neki
nižjegimnazijec pa je v šolski nalogi o svo-
jem najlepšem večeru napisal: „Moj najlepši
večer je bil božični večer. Takrat smo molili
rožni venec.“

„Slovenski poročevalec“ z dne 26. marca
piše o mladini v Šoštanju: „Vodstvo mlad-
skih organizacij se ne more ponašati, da je
z enako vnemo skrbelo za politično vzgojo
mladine. To slabost so izrabili pred vsem
protiljudski duhovniki. Med temi je zlasti
oni iz Rečice, ki je v Marijini družbi vzgajal
mladino v sovražnike naše borbe za napredek.
Na splošno so bile osnovne mladinske orga-
nizacije v borbi s sovražno duhovščino pre-
malo delavne. Mnogi mladinski aktivni so bili
popolnoma brezbržni do tega vprašanja in
ga niso hoteli postavljati na dnevni red se-
stankov, češ da „mladina ne bo več prišla
na sestanke...“

Štiri učiteljice vržene iz službe radi ver-
skega udejstvovanja. Povsem skladno z gor-
njim beremo tedne kasneje v „Slovenskem
poročevalcu“ med drugim tole: „Okrajni svet
za prosveto in kulturo Novo mesto je s prvim
aprilom odpustil iz službe štiri učiteljice, ki
so: Justina Rodič, šolska upraviteljica v Brus-
nicah; Marija Gruden, učiteljica v Škocjanu;
Ana Jaklič, učiteljica v Orehovici, in Viktorija
Kulovec, učiteljica v Vavti vasi. Te so seveda
zagnale krik in vik, češ da so bile odpuščene
zato, ker so hodile k maši. Da, tudi zato so
bile odpuščene, ker so bile kuhane in pečene
v cerkvi! Kaj bi slepomišili! Naša ustava si-
cer zagotavlja slehernemu državljanu versko
svobodo in zaradi tega, ker hodi v cerkev, pri
nas še nihče ni bil preganjan. Toda ali smo
zato dolžni, da gledamo religiozne ljudi tudi
v socialistični šoli, da uče eno, s svojim oseb-
nim zgledom pa propagirajo drugo in tako
demantirajo sami sebe ter zavajajo mladino v
nejasnost in dvome? Ne, takih dvoiličnežev v
socialistični šoli prav gotovo nismo dolžni
trpeti in smo jih že predolgo trpeli, ker šola
ni pekarna ali čevljarska delavnica, kjer je
pač vseeno, če pripadajo mojstri in pomoč-
niki temu ali onemu svetovnemu nazoru...“

Nové obsodbe duhovnikov kmalu po veliki
noči. Obsojeni so bili: Franc Vavpetič, župnik
in prodekan kranjske dekanije, na 80.000 din,
Matevž Tavčar, prodekan loške dekanije, na
250.000 din, Franc Bertonec, župnik v že-
leznikih, na 80.000 din, Miha Golob, župni
upravitelj v Škofji Loki, na pol leta zapora in

Franc Starnau, župni upravitelj v Žireh, na eno leto zapora. — Dne 7. maja pa so po več mesečnem mučenju v ječi obsodili župnika **Jožeta Smoliča** na 20 let ječe, obtožnega, da je dal ubiti 15 nedolžnih ljudi...

GORIŠKE VESTI

EVHARISTIČNI KONGRES SLOVENCEV GORIŠKE NADŠKOFIJE. Lansko leto je preteklo dvesto let od ustanovitve goriške nadškofije. Zaradi boleznij in smrti nadškofa mons. Margottija, so bile vse zunanje slovesnosti odgodene na poznejši čas. Sedanji nadškof je odločil, da se bodo proslave vršile po načrtu, ki ga je zamislil že pokojni nadškof. Glavno mesto naj bi zavzemali evharistični kongresi, župnijski, dekanjski in končno škofijski. Namen teh kongresov naj bi bil verski prepород celotne nadškofije.

Kot prvi v vrsti evh. kongresov je bil določen dekanjski kongres v Štandrežu, ki naj bi bil ob enem kongres vseh Slovencev na Goriškem. — Slovenci smo se zares lepo pripravili nanj. V nedeljo 27. aprila so se najprej zbrala dekleta iz mesta in podeželja, da pripravijo svoja srca ze veliko slavlje. Zbralo se jih je okrog tisoč v telovadnici malega semenišča. G. dr. Humar se je v uvodnih besedah spomnil dvestoletnice nadškofije, ki jo hočemo proslaviti s kongresom. Nato je spregovorila zbranim dekletom gđ. prof. dr. Iva Hrovatinova, ki je priporočala z izbranimi in prepričljivimi besedami dekletom ljubezen in predanost do presvete Evharistije. Za njo je govoril prof. dr. Josip Bitežnik o Jezusovem plemenitem vedenju do žena in o Njegovi veliki ljubezni do Matere Marije. Nato je sledil blagoslov ob lurški votlini. Pred in med govoroma, kakor tudi pri blagoslovu so vsa dekleta prepevala svete pesmi pod vodstvom č. g. prof. Fileja. Po blagoslovu pa je bila akademija v čast presv. Evharistiji, ki so jo priredile posamezne skupine deklet s podeželja, najprej združeni ženski zbor Marijine družbe in Katoliško prosvetno društvo iz Gorice.. Sledile so si nabožne pesmi in deklamacije, vmes pa so bile žive slike. Končno so dekleta goriške Marijine družbe podale duhovno igro „Angel in duša“.

Naslednjo nedeljo, 4. maja, so imeli fantje „svoj dan“. Zbralo se je ob treh popoldne okrog 500 fantov in mož v cerkvi sv. Vida in Modesta na Placuti v Gorici. Pred izpostavljenim Najsvetejšim je govoril č. g. Stanič. Po blagoslovu so odšli v dvorano Marijine družbe, ki pa je bila premajhna za tako veliko število udeležencev, ki so deloma morali ostati pred vrati in na dvorišču, kjer so vztrajali tudi ko je pozneje začelo deževati. Najprej je navzoče pozdravil jameljski vikar č. g. Vošnjak. Jameljski moški zbor je nato zapel dve evharistični pesmi. Nato je povzel besedo g. Tone Kostapl, ki je govoril o temi „Evharistija in mladina“. Za njim je spregovoril g. dr. Bitežnik. Posamezni pevski zbori so zapeli še nekaj pesmi, nato so združeni pevski zbori zapeli „Zgodnjo Danico“. V drugem delu so člani goriške fantovske Marijine kongregacije podali zgodovinsko igro „Mlini pod zemljo“.

Slovenski novomašnik č. g. Ilc v Rimu, ki se v zavodu Rusicum pripravlja na delo med ločnimi brati, je v začetku tega leta prvič daroval sveto mašo, po vzhodnem obredu. Vidimo ga tu zgoraj in na sl. spodaj v črnem. Častitamo!

Nedelja, 1. maja, pa je bila določena kot evharistični dan po župnijah. V vseh farah štandreškega dekanata so imeli celodnevno

česčenje, ki se je po večini zaključilo z evharističnimi procesijami. Verniki so se v velikem številu odzvali vabilu svojih pastirjev, tako da so bile cerkve od vseh urah dobro obiskane. V Podgori so imeli celo evharistično tridnevno. Ker v Gorici ni nobene slovenske farne cerkve, je bilo celodnevno česčenje v cerkvi sv. Ivana, kjer so vsak večer tudi slovenske šmarnice. Tudi Goričani so ves dan goreče molili pred izpostavljenim Najsvetejšim, zvečer pa so se v zelo velikem številu udeležili evharistične procesije. V mnogih farah je bilo tudi to nedeljo prvo sv. obhajilo; po nekaterih pa že prejšnje nedelje. — Tako smo se torej Slovenci cele goriške nadškofije lepo pripravili na velik dan evharističnega kongresa, s katerim naj bi proslavili dvestoletnico goriške nadškofije.

Slovesnost dne 18. maja pa je daleč presegla vsako pričakovanje. Bila je pravo zmoglavje evharističnega Kralja med nami in čudovit dokaz žive in globoke vere našega ljudstva.

Ob desetih je imel štandreški dekan mons. Novak pontifikalno sv. mašo, pri kateri so peli združeni pevski zbori pod vodstvom prof. Fileja. G. župnik Stanič pa je v izklesanih besedah predložil najvišjo vrednost Jezusove zapuščine, Njegov nauk in presvetlo Evharistijo. Cerkev je bila sicer nabit polna, a udeležba ni bila niti senca tiste, ki jo je štandrež doživel popoldne.

Že v zgodnjih popoldanskih urah so se napolnile vse ceste in trgi tega goriškega predmestja. Prihajali so z vlaki, avtobusi, kolesi in peš. Zbirali so se slovenski verniki iz Trsta, iz Benečije, iz oddaljenih in bližnjih vasi, kakor tudi iz mesta. Prišli so zastopniki naših županstev, goriškega, števerjanskega, sovodenjskega in doberdobskega. Prišle so naše organizacije in cerkvena združenja v zastavi, simboli in napisih, belooblečena dekleta s palmovimi vejami, vsi pevski zbori, godba iz Doberdoba. Točno ob 15,30 je prišel naš prevzvišeni g. nadškof do cerkve, kjer ga je poleg nepregledne množice ljudstva pričakovalo nad štirideset duhovnikov iz goriške, tržaške in videmske škofije. Takoj po škofovem prihodu se je začela razvijati procesija

po lepo okrašenih ulicah. Procesija, v kateri so udeleženci stopali v šesterostopih, je bila dolga nad 1 km. Vladala sta vzoren red in resna pobožnost. Na čelu so se za križem razvrstili prvoobhajanci, nato šolska mladina, dijaštvo in razne organizacije. Nebo so nosili štirje akademsko izobraženi laiki, v pomoč pa so jim bili štirje akademiki. Za baldahinom je stopalo veliko število profesorjev in drugih slovenskih izobražencev. Dobro uro se je procesija vila po predmestju, nato se je ustavila ob oltarju, pripravljenem pred cerkvijo. Množica je napolnila obširni trg in bližnje ulice. G. nadškof je najprej pozdravil navzoče v slovenščini, nato je prosil za dovoljenje, da nadaljuje v italijanščini. Za njim je povzel besedo mons. dr. Močnik, ki je posebno poudaril potrebo, da se združimo v katoliških organizacijah.

Čeprav se je v popoldanskih urah nebo pooblačilo in so bili prav ob času procesije v bližnji okolici močni nalivi, je v štandrežu padlo le nekaj kapljic, tako da je bila procesija popolnoma nemotena.

Po daljšem odmoru, ob 19, se je pričela „Pasijonska igra“ na prostem, kateri je prisostvovalo kakih tri tisoč gledalcev. „Pasijon“ je priredil kapucin o. Romuald, rojen v štandrežu, ki je služboval v škofiji Loki, kjer je bil prvič uprizorjen njegov „Pasijon“ leta 1721. Posebnost pri predstavi je ta, da je vse petje za odrom le razlaga tega, kar se dogaja na odru. Sodelovalo je dvanajst pevskih zborov z 234 pevci in šest organistov s prav tolikimi harmoniji. Udeleženci so odnesli s kongresne slovesnosti in od predstave neizbrisne vtise.

V okviru prireditev za pripravo na kongres naj omenimo še dva večera za izobražence, ki sta bila 14. in 16. maja na izrecno željo laičnih izobražencev. Ob zadovoljivi udeležbi sta na prvem večeru govorila nadškofijski kancler dr. Klinec in dr. Kranner, na drugem pa prav tako g. dr. Klinec in dr. Brajša. G. dr. Klinec je govoril o odnosu sodobnega inteligenta do Boga in do Evharistije, druga dva govornika pa sta podala nekaj pogledov na sodobna vprašanja, ki zanimajo katoliškega izobraženca.

Petdesetletnica prelata dr. Odarja

Brez vednosti slavljenca smo naprosili prof. L. Gerziniča, laika, da našim bralcem poda vsaj skromno podobo življenjskega dela sedanjega našega glavnega urednika.

„Duhovno življenje“

Vse kaže, da nas je Slovence zgodovina tako ustrojila, da se dobro znajdemo v tiskah, v revščinah in na zadnjih mestih, ne prenesemo pa še samoodločbe, blaginje in odgovornosti vodstva. Posebej še velja to za našo katoliško strujo. S kakšno vzgledno vztrajnostjo se je bil boj za najnujnejše postojanke na kulturnem in političnem področju; kako so vsakemu uspehu znali izsiliti deset nadaljnjih! Potem pa je skoro čez noč prišlo vse: poli-

tična samostojnost, vsa vzgoja v domačem jeziku, slovenska univerza, ves tisk v naših rokah, vse družabno in društveno gibanje kot gradivo, ki ga je samo treba oblikovati po naši zamisli! Pa je bilo nenadoma vse nepotrebno: saj gre vse samo od sebe! In gospodar je moral pokazati, da ni več hlapec: na ljubo sosedom in tujcem je spravil katoliška načela v muzej in urejal dom, kot so drugi hoteli. Nevarnosti ni bilo več nobene, zato ker so se zunanje same po sebi res brez težav dale nadvladati! Skoro pa je izginila modrost, ki uči, da je najhujši sovražnik vedno znotraj in da se ta kvečjemu skriva, izgine pa nikoli.

V takem položaju je bilo odločilno, da

velik del možganov slovenskega organizma, to je učiteljski zbor univerze, ni katoliško misli. Se bolj čudno je, da velik del profesorjev sploh ni univerze imel za možgane, ne za narodno osrednjo kulturno ustanovo, temveč le za predavalnico in delilko diplom. Strokovna plat pa je bila žrtev dilematično pojmovane svobode sirjenja hipotez, zanemarjanja metode, prav posebno pa bahaška razkazovanja blescečih drobcov erudicije, ki večini slušateljev niso nudili nič pozitivnega, pač pa so jih okužili z isto domisljavnostjo.

Mislím, da sta bila le dva profesorja, ki sta čutila vse hibe na univerzi in jih skušala popraviti, ki sta se dala prevzeti dolžnosti, da s svojega visokega mesta usmerjata tok slovenske kulture; kot iskrena katoličana pa da sodelujeta tudi v organizaciji gibanja. Ta dva profesorja sta bila ALEŠ UŠENIČNIK in pa njegov nekdanji slušatelj, letos pa pisec krasnega obsmrtnega članka o njem: DR. ALOJZIJ ODAR.

Skico dela sedaj petdesetletnega g. prelata naj potegnem v štirih črtah, ki naj vsaka pomeni eno izmed naslednjih področij: znanost — vzgoja — tisk — organizacija.

ZNANOST. „Kot znanstvenik je g. prelat najodličnejši zastopnik cerkvenega prava med Slovenci sploh“ (dr. Lenček). Dal je slovenski znanosti prevod „Zakonika cerkvenega prava“ (1944) s temeljitim komentarjem. Razen tega velikega dela spadajo sem izmed stotine stevilk njegove bibliografije n. pr. razprave: Položaj katoliške Cerkve v sodobnih državah (Čas 1930); Cerkev — popolna družba (Čas 1931); Cerkvena oblast in njene funkcije (Bogoslovni vestnik 1943) in mnogi članki v Duhovnem življenju; dalje: Zakonik ljubljanske škofije, razglašen na škofijski sinodi 1. 1940 (BV 1940); Pravne novosti v stanovih krščanske popolnosti (Vrednote 1952) itd.

Posebno pozornost je dr. Odar posvetil zakonskemu pravu. Takoj od leta 1931, ko je začel predavati na univerzi, je bil branilec vezi pri zakonskem sodišču v Ljubljani. To mu je dalo veliko dela, kajti sveženj aktov, ki je šel skozi njegove roke, je mnogo debelejši kot bi se dalo pričakovati. Ob tem delu je napisal več razprav v BV, najvažnejša spisa s tega področja pa sta knjiga „Sodbe rimske Rote v zakonskih pravnih“ (1934) in razprava „O izredni obliki poroke“ (h kánonu 1098 C. I. C.) (BV 1935).

Z razpravo „Značaj zakona v italijanskem konkordatu“ (BV 1932) smo na novem odseku prelatovega znanstvenega zanimanja. Razen o italijanskem konkordatu je pisal še o avstrijskem (BV 1934), zlasti pa o jugoslovanskem, ki je povzročil take viharje („Kritika jugoslovanskega konkordata“, Čas 1936; „Borba proti jugoslovanskemu konkordatu“, Čas 1937; „Ugovori proti jugoslovanskemu konkordatu“, BV 1937; „Srbska pravoslavna Cerkev in jugoslovanski konkordati“, BV 1937).

Kot pravni strokovnjak je bil 15 let tudi škofijski pravni referent in tako soustvarjalec škofijske zakonodaje.

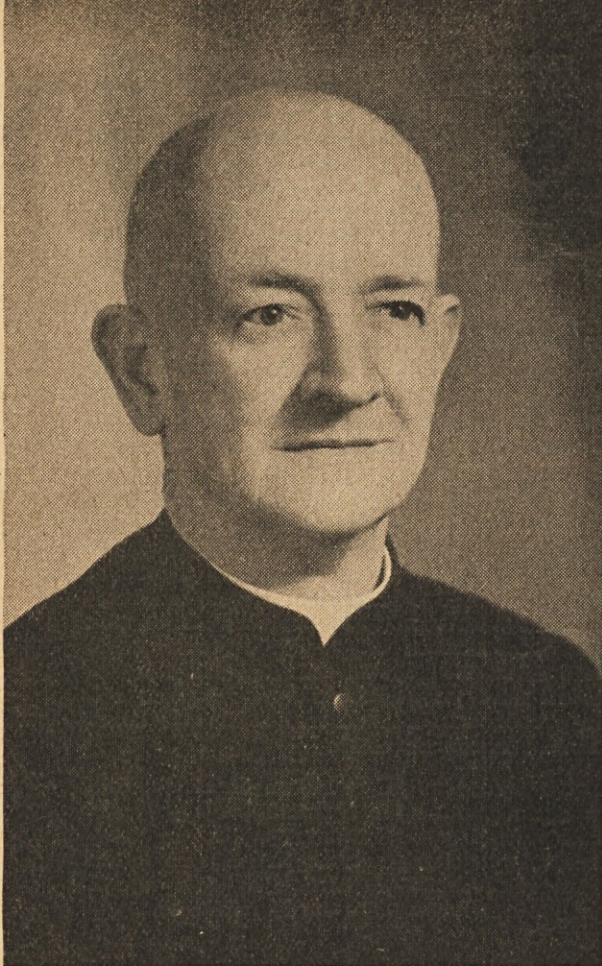
VZGOJA. Prav tako kot dr. Aleš Ušeničnik, se tudi dr. Odar ni popolnoma prepustil znanstvenemu delu. Tudi on „se je žrtvoval, ker je bil takšen domovine ukaz. Videl je v tem božjo voljo in se ji podredil.“ (Letošnje Dž str. 190). Ni se bal ne truda, ne „izgube časa“ za to, da najprej slušateljem pripomne do trdnih oporišč za zivljenjsko pot, za dušnopastirsko delo in za znanstveno iskanje. Deloma v nasprotju z nekaterimi našimi lastnostmi uči vsa prelatova osebnost realistično treznost, jasnost, konkretnost in učinkovitost; pred kakršnim koli poskusom letanja v znanstveni svet pa vztraja prav tako kot Aleš pri tem, da si najprej res osvojiš temeljne pojme.

Malo prej naštete sposobnosti g. prelata so v času, ko je skoro vse naše begunstvo še sanjalo o skorajšnjem povratku, iz nič ustanovilo slovensko teolosko fakulteto s semeniščem v tujini. Je to edinstvena ustanova, za katero se je za sv. očetom zavzelo še mnogo visokih cerkvenih predstavnikov in ki pod vodstvom dekana dr. Odarja vzgaja že osmo leto slovenske bogoslovce. G. prelat ji je sestavil nove pravilnike in novi rigorozni red in skrbel, da sta pouk in oblikovanje bogoslovcev ostala na višini.

Ob vsem tem pa je, kot je bil doma, tudi v tujini predvsem z zgledom svojega življenja, potem s svojim dušnopastirskim delovanjem, po osebnih in organizacijskih stikih in z neštevilnimi predavanji in spisi vzgojitelj tudi izobraženstvu izven fakultete.

TISK. Primerjajoč slovenski tisk pred komunistično sužnostjo s položajem v Argentini, pa tudi v Italiji in še kod drugod po katoliških državah, moremo najti marsikatero prednost pri nas, vendar je bilo stanje med obema vojnama daleč od idealnega. Vzrokov je iskati v framasonskem prepluskavanju slovenske „provincie“, v načrtnem spodkopavanju komunistov, največ pa spet pri sebi. Tudi tu se je malomarnost univerze za kulturni tok v narodu maščevala. Ortega y Gasset hoče, da najvišja kulturna ustanova s svojih vidikov razpravlja o aktualnih zadevah, in trdi, da bi se tako „uveljavila kot močnejša „duhovna sila“ proti tisku, predstavljajoč treznost nasproti obsedenosti, resnobno prodornost nasproti lahkomišelnosti in odkriti neumnosti.“ (Libro de las misiones). Profesor Odar je ubral bolj realno pot; pred očmi mu je bila obča duhovna blaginja vsega naroda. L. 1938 je postal predsednik Katoliškega tiskovnega društva in v kratkem času dal organizaciji in duhu katoliško tiskane besede novega življenja in novo smer. V 24 urah je rešil krizo Doma in sveta, ki je kužila že vse predele katoliškega organizma. Jugoslovanska knjigarna je postala najvažnejša založnica, ko je začela s Slovenčevno knjižnico, s Poljudno znanstveno knjižnico in ko je nastal sistem izdajanja znanstvenih knjig. V Slovenčevi knjižnici so dobre in poceni knjige nazađnje iz.

hajale že v presledku 14 dni; med znanstvenimi knjigami so že izšli prvi prevodi cerkvenih očetov, kopa strokovnjakov je že slonela nad sv. Tomažem Akvinskim. Vendar je g. prelat najbolj ponosen na to, da je bil edini, ki je pregovoril Aleša Ušeničnika, da pripravi svoje Izbrane spise in da je to izdajo, najvažnejšo v jugoslovanskem obdobju Slovencev, pri KTD dosegel.

Komunistična sluga Serbec in Breclj sta predsednika KTD večkrat obiskala, da bi ga pridobila za sodelovanje z OF, da bi dal vsaj kak stroj v Jugoslovanski tiskarni na razpolago in podobno. Bolj nasilni so bili obiski in dopisi zastopnikov italijanske in nemške okupacijske oblasti. Noben poskus pa ni mogel premakniti dr. Odarja s poti, ki si jo je začrtal po sodilih resnice in poštenja. Previdnost božja ga je obvarovala: nasilniki vsi niso utegnili uničiti podjetij in njih predsednika, rdeči nasilniki pa so lahko samo zaigrali proces proti odsotnemu velikemu rojaku, ga obsodili na 10 let in zaplenili tiskarno, knjigarno in knjige.

Ozdravljenju našega tiska, čiščenju pojmov in zmagi katoliških načel je služilo prelatovo sodelovanje pri revijah in knjižnih zbirkah. Tu navedimo, da je bil od l. 1935 sourednik Bogoslovnega vestnika, od lanskega leta pa

je sourednik Duhovnega življenja. Razen teh dveh revij ga štejejo med najodličnejše soutrudnike Čas, Vrednote in bogoslovna glasila. Med drugimi periodičnimi publikacijami je najvažnejše njegovo sodelovanje pri zbirki Naša pot. Nepogrešljivo delo za vsakega katoliškega pisca so njegove Cerkevne določbe o tisku, ki so l. 1939 izšle v tej zbirki. Z istega področja je razprava „Opera omnia“ leposlovcev (BV 1939) in članek Rim je spregovoril v Koledarju Svobodne Slovenije; s pedagoške strani pa obravnavata pri nas redkokdaj obdelano snov članka v DŽ 1950: Kaj naj berem in Ne beri vsega.

ORGANIZACIJA. G. prelat je od Slovencev, ki so se posvečali organizaciji, med naporemnejšimi, in to v treh smereh: kot ideolog organiziranega apostolata, kot organizator in kot teoretik organiziranja.

Prejšnji odstavki so nakazali pomembnost g. prelata kot organizatorja v kulturni zgodovini: na področjih visokega šolstva, znanosti, ljudske izobrazbe in vzgoje, tiska. Prav tako dragoceno je dejstvo, da je dr. Odar s prof. Tomcem vzgojil — deloma s poukom in zgledom, deloma posredno — mnogo mlajših organizatorjev in tako pripomogel k učinkovitejšemu delovanju naših društev. On je bil tudi tisti, ki je ob stoletnici katoliških shodov pokazal potrebo takega shoda za izseljence in ki vodi priprave zanj v Argentini.

L. 1943 mu je prevzvišeni gospod škof poveril komisijo, ki naj prouči in uredi Katoliško akcijo v Sloveniji. Že naslednje leto so bila pravila izdelana, Katoliška akcija je začela in s svojim nadnaravno usmerjenim delom preoblikovala množico mladih ljudi. Globlji pomen na človeka in svet, popolna poslušnost Cerkvi, posvetitev vsega življenja delu za srečo bližnjega in cele družbe, nove, znanstveno preverjene metode vzgoji, študiju, akciji, organiziranju — to so odlike in moč Katoliške akcije, od katere zadnja dva papeža z gotovostjo pričakujeta rešenje človeštva in njega preoblikovanje. Pri nas se je že v nekaj letih — pritisk časa je dozorevanje pospešil — videlo, kakšna moč izhaja od organizacije vernikov, ki vsa živi iz nadnarave in za Boga. Dvig pravi, vzori svetlih osebnosti, boj proti komunizmu, plemenitenje kulture in družabnosti, žilavo delo za zmago nad nevarnostmi begunstva in vseljenstva — to je nekaj rezultatov, ki jih bo zgodovina priznala.

Prelat dr. Odar je ves čas asistent pri Narodnem odboru Katoliške akcije. Razjasnil je pojme o tej organizaciji, tako da jo more vsakdo temeljito poznati, in napisal med nami daleč največ ideoloških knjig in člankov o njej. „Pravila Katoliške akcije v Sloveniji“ s prelatovimi opombami so izšla l. 1938, sledečega leta Katekizem o KA in Katekizem o KA z razlago. Nova razširjena izdaja tega je knjiga „KA in delo v njenih organizacijah“ (Buenos Aires 1949) z izvirno izdelanim dodanim 2. delom. V „Pastoralnih instrukcijah“

l. 1940 je izšla razprava „Dušni pastirji in KA, Verska in katoliška društva, v Reviji KA l. 1941 pa „Papež Pij XI. in KA“.

V že omenjeni, odlično zasnovani zbirki Naša pot, ki jo je izdajala KA, je razen prelatovih Cerkvnenih določb o tisku izšel tudi njegov prevod okrožnice Leona XIII. Immortale Dei o krščanski državi — s temeljitim komentarjem (l. 1936).

V tej zbirki je izšel tudi izvleček iz dela „Temelji organizacij“ (1937), ki stoji osamljeno na tem odseku slovenske znanosti. Z že navedenim 2. delom knjižice „KA in delo v njenih organizacijah“ nam je dr. Odar podal teorijo organizacije in organiziranja, zraslo iz najboljših (in najnovejših) literature o predmetu, iz debat s prof. Tomcem in drugimi, iz izkušenj, razmišljanja in dela.

Največje pa je, kot v vsakem življenja vrednem življenju, skrito in mora do prehoda v večnost ostati skrito. To so vrednote, ki so pri g. prelatu vsebina dejstev, kot so: vzvišeno pojmovanje duhovniškega poklica in vestno izvrševanje njegovih dolžnosti: spovedovanja, duhovnega vodstva, poučevanja — g. prelat je priljubljen voditelj duhovnih vaj, za katere je izdal Govore (1931) — širjenja božjega življenja, katerega biologija ima isti zakon kot biologija naravnega življenja: živo samó iz živega.

Tako je preteklo 50 let človeku, ki ve, da je le eno potrebno, da pa se zato mora napraviti mnogokaj. Vemo pa s slavlencem vred, da je vse Tisti, ki daje rast, in da vsak dober dar pride od zgoraj. Zato se predvsem Njemu zahvaljujemo za osebnost dr. Odarja in za uspehe njegovih talentov in dela ter se Mu priporočamo za nadaljno rast in nove dobre darove. Takega načina hvaležnosti bo naš petdesetletnik najbolj vesel.

Prof. LOJZE GERZINIČ

Levo najnovejša slika prelata Odarja, tu pa je nekaj let stara fotografija č. g. Janeza Hladnika; spodaj cerkva sv. Jožefa v Lanusu pri Buenos Airesu, torišče sedanjega dela g. Hladnika

NAŠA SREBRNOMAŠNIKA

Letos imamo med sabo dva srebrnomašnika. Oba sta v tesni zvezi z našim listom. Prvi, gospod Janez Hladnik, je bil dolga leta njegov urednik, njegov glavni pisatelj, njegov upravnik, skratka vse. Drugi, gospod Gregor Mali, pa je priobčil v njem marsikatero izmed svojih pesmi in je član njega konzorcija. Obeh zaslužnih gospodov se zato ob njunem srebrnem jubileju naš list še prav posebej spominja z vso hvaležnostjo.

JANEZ HLADNIK

Veliko znancev ima naš jubilar. Ni ga slovenskega duhovnika med sedaj živečimi, ki bi bil tako znan kot je on. Zlasti ga poznajo vsi slovenski izseljenci v Argentini, tako stari kot novi. Bogve kolikokrat je prepotoval vso Argentino po dolgem in počez, ko je iskal slovenske ljudi, kot pastir išče ovce. Ko pa je moralo po komunistični revoluciji v Sloveniji na tisoče Slovencev z doma in so se gnetli po

koncentracijskih taboriščih, ne vedoč ne kod ne kam, je začel delati gospod Hladnik v daljni Argentini tudi zanje. Pritiskal je na kljuge, hodil po uradih, prosil in interveniral; vse

Naš tretji slavljenec č. g. Gregor Mali. — Spodaj slika pevskega zboru „Gallus“, kot je nastopil na proslavi naših protikomunističnih žrtev 1. junija 1952 v Buenos Airesu.

svoje zveze je uporabil, prišel do samega predsednika države in končno dosegel, da je bilo na en mah pripuščenih v Argentino desettisoč Slovencev. To je bil uspeh, ki bi ga bil vesel zunanji minister vsake države. Gospod Janez pa ga je dosegel sam, brez zaledja domače države, brez pomoči diplomatov, sam s svojo žilavostjo in vztrajnostjo. Njegovo delo ga je napravilo legendarnega med Slovenci.

Pred petnajstimi leti je prišel pastirovat med slovenske izseljence v Argentini. Prej je pa deloval med Slovenci v Zagrebu in še prej je bil kaplan na Belokranjskem in v Krškem. Povsod je bil živahen, neutrudno delaven in nesebičen do skrajnosti. Zase ni terjal nikoli

ničesar. Zlepa ne najdeš med nami človeka, ki bi bil tako navajen na skromno življenje, kot je on. Skromen je zase, a za druge razsipno dober.

Hladnik je prav za prav rojen časnikar in poljuden pisatelj, če hočete. Kramljati zna z ljudmi, kot malokdo. Ima spretno poljudno pero, kot ga je imel med nami le še prelat Janez Kalan. Po domače piše, na hudomušno zavija, tako da ga vsi radi bero. S svojim pisanjem je napolnil cele letnike „Duhovnega življenja“, pa tudi drugod se je rad oglašal.

Vedno je optimist, pa naj ga tare še toliko skrbi. S pogumnimi je sreča, so rekli Rimljani. Gospod Hladnik je pogumen človek, Nobena težava ga ne uplaši. „Makana“, zagode ko ga pač preseneti nova nenapovedana težava, a zmesti ga ne more. Pri priči si zavija rokave, z vso vnemo se loti dela in ukroti težavo. „Pa smo jo,“ se nasmehne in čaka nove. Kot drzen turist uživa ob nevarnostih. Nekaj ciganske krvi je v njem, bi rekli. Hvala Bogu, da je tako. Miren človek ni za tako nalogo, kot jo je njemu določila božja previdnost.

Pet in dvajset let bogatega duhovniškega življenja bo imel za sabo te dni. Kdo bi si mislil, da leta tako hitro teko! Koliko je gospod Janez v teh pet in dvajsetih letih premolil, pretrpel in napravil dobrega, ve natančno samo Bog. Mi samo slutimo, da je bilo tega zelo veliko.

Ob srebrnem jubileju gospod Janez ne počiva. Kaj še! V delavskem delu Lanusa ustvarja novo faro. In veste vi, kaj se to pravi? Razmere, v katerih dela, so slabše kot marsikje v pravi misijonski zemlji. Zakaj, gospod Hladnik mora delati sam, čisto sam. Toda nič ne more ustaviti njegove gorečnosti. Že je zrastle cerkev, pa tudi zvonik ima, kar dostojno visok.

Ob petindvajsetletnici duhovništva gospoda Janeza Hladnika se mu njegovi prijatelji in znanci zahvaljujemo za vse, kar je storil dobrega za slovenske ljudi po Belokrajini, ob Savi, v Zagrebu, zlasti pa v Argentini. Naj odpusti, če ga nismo vedno razumeli ali ga celo razumeti nismo hoteli. Tudi na nehvaležnost, ki je delež vsakega človeka, če dela za druge, naj pozabi. Želimo mu mnogo zdravja in veliko uspehov pri njegovih načrtih in delih. Ko bo na praznik sv. Petra in Pavla, 29. junija, slavil svojo srebrno mašo, se bomo z njim vred zahvaljevali Bogu za milosti, ki mu jih je delil, pa tudi za dobrote, ki so jih po njem prejeli Slovenci. Prosil bomo dobrega Boga, naj mu vse obilno poplača.

GREGOR MALI

Pred pet in dvajsetimi leti je bil isti dan kot gospod Janez Hladnik posvečen v ljubljanski stolnici za duhovnika tudi gospod Gregor Mali. Po končanih obredih posvečevanja je novomašnikom govoril škof posvečevalec, nepozabni Anton Bonaventura Jeglič, o trpljenju, ki čaka nove duhovnike. Kdo bi bil takrat mogel slutiti, da se bo to napovedovanje trpljenja tako natančno spopolnilo. Morda je zaslutilo srce katerega izmed novoposvečenih duhovnikov in za hip zatrepetalo? Petnajst let na to, pred desetimi leti, je moral

v mrzli decemberski noči brez snega gospod Gregor, tedaj že župnik v Ajdovcu, gledati, kako so mu podivjani komunisti klali najboljše fante iz fare in požigali župnijsko cerkev. Kelih s pelinom je moral nastaviti in piti. Ali že do dna? Ni čuda, da mu je trpljenje tiste noči strlo živce. Moral je oditi s fare, da si jih pozdravi. Nazaj pa se ni mogel vrniti več. Še danes se ne more. Nova bolečina za gorečega dušnega pastirja. Bolečina, ki raste z dneva v dan, O, srečna napoved trpljenja, ki se spolnjuješ po črki! O, Gospod, koliko casa še!

Zunanja duhovniška pot gospoda Gregorja Malija je bila doma kaj preprosta. Taka, kot je zvečine pot naših kaplanov in župnikov. Po kaplanskih letih na raznih župnijah je prišel za župnika v Ajdovec, kar je pravno ostal do danes, čeprav, kakor rečeno, že deset let ne more v svojo župnijo. V taborišču na Koroškem pa se je njegov delokrog razširil. Kot dušni pastir je pomagal mnogim.

Bil je povsod, kjer je deloval, ves duhovnik po Gospodovem Srcu. Katehet, pridigar, spovednik, duhovni voditelj, tolažnik ob bolniški postelji. To so postojanke njegovega dela. Na vseh je postavil celega moža. Zgled slovenskega dušnega pastirja.

Gospod Gregor je velik v svoji preprostosti in srčni dobroti. Vsak to začuti, kdor ga spozna. Zaradi obeh lastnosti si široko odpira pot do src ubogih ljudi, ki jih tako silno privlačujeta nenarejenost in dobrot!

Zasluge tihega spovednika in voditelja duš so navadno odmaknjene vidni površini življenja in delovanja. Tih dušni pastirji, ki so kot skromni delavci na svojih mestih požrtvovalno opravljali svojo službo, bodo zablesteli v posebnem sijaju. Njih odlika bo zlasti ta, da jih bodo obdajale množice, ki so jih rešili s svojim delom.

Gospod Gregor Mali je tudi pesniška duša. Ne sili se v vrhove slovenskega Parnasa, vendar ima pesniško žilo. Preprosti so njegovi verzi, v katere zliva svoja religiozna čustva, dajo pa čutiti, da jih poje plemenit človek, ves v nadnaravno usmerjen duhovnik, ki preprosto ljubi Jezusa in Marijo. Mnogo njegovih pesmi je uglasbenih in se zelo pojo pri slovenskih mašah širom sveta.

Ob srebnem jubileju gospoda Gregorja Malija se bodo mnoge duše zahvaljevale Bogu, da nam ga je dal. Pa tudi gospodu Gregorju samemu bodo hvaležne, da je tako požrtvovalno opravljal dušnopastirsko službo dolga leta in včasih v zelo težkih okoliščinah.

Prijatelji in znanci pa mu ob srebrni maši iskreno častitamo. Želimo mu še mnogo let plodnega duhovniškega delovanja, zlasti pa čimprejšnjo vrnitev v njegov priljubljeni Ajdovec, če je božja volja taka.

DR. ALOJZIJ ODAR

MENDOŠKA KRONIKA

V pustnih dneh smo imeli zaprte duhovne vaje. Dekletom je govoril g. Stanko Kavalarič, fantom in možem pa g. dr. Hanželič. Udeležilo se je 7 deklet, 9 fantov in 6 mož. Vsi so bili izredno zadovoljni. Skozi ves postni čas smo skupno molili ob nedeljah **sv. križevpot**

SLIKE IZ LOURDESA: Tu zgoraj zunanost neizdelanega svetišča; spodaj: slovenski romarji pred lurško votlino v ospredju cerkve.

Obisk pobožnosti prvega petka in prve sobote polagoma raste.

Veliko noč smo obhajali po krščanski slovenski navadi. Na veliki petek sv. križev pot in pridiga. Na veliko soboto vstajenjska procesija pri maristih ob krasni udeležbi in nato blagoslov jedil. Velika nedelja je pripeljala večino mendoških Slovencev k obhajilni mizi. Popoldne smo imeli pri sv. Nikolaju pete liturgije M. B.

Naše družine vidno naraščajo, ker vlada v njih pravi krščanski duh. Razen krščanskega nauka, ki ga poučuje dušni pastir č. g. Malenšek, se je naši mladini posvetila tudi požrtvovalna gospa Dora Heller, ki je preživela nekaj mesecev v Mendozi.

11. maja nas je presenetilo zelo lepo vreme. Poromali smo na Challao, eni peš, drugi s kolesi, večina z dvema avtobusoma. Vseh nas je bilo nad 150. Opoldne je bila sv. maša s pridigo o Kristusu, v katerem je treba vse prenoviti. Popoldne je bila pridiga o Mariji, po kateri naj se izvrši obnova. Procesija s podobo brezjanske Marije ob vznožju gora je bila za vse vzpodbudna. Lepo so se razvrstili najprej otroci in možje, nato belooblečene deklice. Podobo so nosili fantje v marijanski

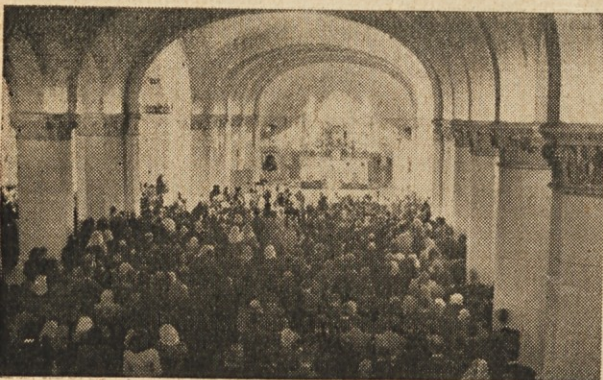

Notranjščina svetišča v Lourdesu, tudi šele v betonu; spodaj slov. romarji v spodnji cerkvi, ki je že izdelana

uniformi ob spremstvu narodnih noš. Za njo so šli dušni pastir, odbor „Društva Slovencev“, ki mu predseduje g. Franc Ovčjak, ter končno dekleta in matere z otročiči v naročju. Med procesijo smo lepo in glasno molili rožni venec. Po petih litanijah na prostem pred lurško votlino smo obnovili posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu in izpovedali tri sklepe. Vso pobožnost je spremljalo iskreno doživeto ljudsko petje.

ROMANJE V LUJAN IN LOURDES

je tudi letos združilo okrog nebeške Matere lepo število slovenskih naseljencev v Argentini.

V domovini smo se Matere božje spominjali skozi ves mesec majnik. Tu v Argentini pa je meesc maj mesec dežja, umiranja in enoličnosti, saj nas vodi zimi nasproti. Kljub temu se Slovenci zbiramo vsako leto na 2. nedeljo v maju, ki je letos padla na 11. maj, pri lujanski Kraljici, da Ji obnovimo zvestobo in se v duhu povežemo z rojaki onstran morja, ki zbrani pred majniškim oltarjem pozdravljajo Marijo s pesmijo: „Spet kliče nas venčani maj!...“

Nad 2.000 nas je romalo. Velika večina je šla z romarskim vlakom, ostali pa, kot je kdo mogel. Da bi Bog preizkusil našo pripravljenost, nam je v noči pred romanjem poslal močno ploho, ki nas pa seveda ni zadržala od vzvišenega cilja. Jutro je bilo celo krmežljivo, opoldne pa se je nebo odprlo in nas pozdravilo s svojo modrino.

V procesiji smo pohiteli v svetišče, poslušali slavnostno pridigo semeniškega spirituala g. dr. Žaklja, prisostvovali sv. maši z ljudskim petjem, med katero je večina romarjev prejela sv. obhajilo, in nato odšli v „Romarski dom“ na zbrovanje, kjer sta ga. Marnova in g. Kremžar govorila o napakah, ki se v našem izseljenstvu opažajo, in o načinu, kako naj se teh napak znebimo.

Opoldanski odmor na vrtu „Romarskega doma“ je vse prihitro potekel. Najprej nam je g. Hladnik nakazal dolžnosti, ki jih moramo v novi domovini izpolniti, nato pa se je razvila mogočna procesija, ki jo je vodil eden izmed duhovnikov bazilike g. Demšar Ciril CM, in v kateri so fantje nosili kip lujanske Matere božje in sliko Marije Pomagaj z Breziz. Ob povratku je vsa cerkev prepevala lavretanske litanije z domačimi odpevi, prejeli smo blagoslov, šli k darovanju in se nato počasi usmerili proti romarskem vlakcu. V lepem, slovenskem razpoloženju smo se vrnili na svoje domove, trdno odločeni, da bomo zvesto spolnjevali sklepe, sprejete na zbrovanju: 1. Branili se bomo proti materializmu, ki je najhujši sovražnik naših duš. 2. Vsako nedeljo in zapovedan praznik se bomo udeleževali sv. maše, ker se zavedamo, da v njej prejemo milost in moči za življenje čez teden. 3. Slovenski izseljenci bomo držali skupaj; drug drugemu bomo pomagali in ljubili bomo svojo slovensko domovino. Naj bi se zato v vsej polnosti uresničilo geslo romanja: Vse prenoviti v Kristusu — po Mariji!

Tudi romanje v Lourdes, ki je že tradicionalno, in se vrši četrto nedeljo v maju (letos 25. maja), je pritegnilo izredno število romakov. Praviijo, da se toliko Slovencev pri lurški Materi božji še nikdar ni zbralo kot letos. Zakristan bazilike je izjavil, da jih je bilo 1200. Kar nas je navdalo s posebnim veseljem, je bila obilna udeležba staronaseljenih Slovencev. Upajmo, da bodo ravno naše verske prireditve odstranile predsodke, ki so jih brezvestni podpihovalci ob prihodu slovenskih beguncev ustvarili.

Romanje v Lourdes se je vršilo letos že šestnajstič. G. Hladnik, ki leto za letom prihiti na to versko manifestacijo, je s hvaležnostjo ugotovil, da so nebeški Materj te vrste

češčenja gotovo zelo všeč, saj zmeraj poskrbi za lepo vreme. In res je bil dan čudovito lep. Nađ baziliko se je smehljalo modro nebo, zrak je bil prijetno topel in sonce je prijazno grela romarje. — Vsa prireditve je trajala 2 uri. Vodil jo je g. svetnik **K. Škulj** ob asistenci petih duhovnikov. Pred lurško votlino se je opravil rožni venec, nato pa se je razvila procesija, ki je šla skozi gornjo, še nedograjeno cerkev v spodnjo cerkev, kjer se trenutno vsi obredi opravljajo. Vmes se je navdušeno pelo in molilo, saj so nas spremljale v procesiji tri nam Slovincem drage Marije: z Brezij, Svete gore in iz Lurda. — G. **Hladnik** je potem povdaril v svoji pridigi, da bo vsak Slovenec sam kriv, če se bo pogubil, kajti v vseh okrožjih velikega Buenos Airesa je prilika za slovensko službo božjo. Vsa slovesnost se je končala s petimi litanijami Matere božje z ljudskimi odpevi, ki so vse udeležence globoko prevzele in jim vsaj za nekaj trenutkov pričarale lepoto slovenske zemlje in slovenskih navad.

Duhovniške novice. Gg. Orehar in Kalan sta v preteklem mesecu obiskala rojake v Córdoba, Mendoza in Rosario. Povsod so ju z veseljem sprejeli z željo, da bi stiki Slovencev izven Buenos Airesa s Slovenci iz argentinske prestolnice zmeraj ostali topli in globoki.

G. dr. Franc Jaklič je postal bolniški kurat v znani bolnišnici Juan B. Salaberry na ulici Juan B. Alberdi 6350, kjer tudi stanuje.

Gg. Rijavec Vencelj in Julij Čuk odideta koncem meseca v Ecuador, da tam priskočita na pomoč redkim duhovnikom, ki delujejo med ondrotnimi domačini.

SLIKA na zadnji strani ovitka kaže pogled na procesijo letošnjih slovenskih romarjev v Lujan. Od zgoraj dol, levo: Bazilika in zastava Svetogorske Kraljice, Brezjanska Marija, Lujanska Marija; desno: v lepem redu stopajo moški po velikem trgu; slovenska duhovščina v procesiji; slovenske usmiljenke; glavina spreveda; med slikami: čč. gg. Petek CM, Demšar CM in Hladnik; v stolpu bazilike pri uri; pogled s stolpa na trg in avenido pred baziliko — Foto Lenček CM (DŽ)

VSEBINA PRIČUJOČE ŠTEVILKE: Mes de los héroes y los mártires (—nj—) — Občestvo z Jezusom (škof Gr. Rožman) — Praznik sv. Rešnjega Telesa (Dr. Gnidovec) — Telovski blagoslov (Stanko Kociper) — Žrtve za domovino (Dr. Odar) — Marija Brezmadežna (Dr. Žakelj) — Marija Pomagaj v Lujanu (B. Budnik) — Pismo o božji Previdnosti (Dr. Odar) — Kaj si, bolečina? (S. Srebrnič) — Vera sv. kat. Cerkve (J. Kopač CM) — Kam pelje vlak (L'Ermite) — Pomen soc. dne (Dr. Ahčin) — Križ. Noč. (S. Srebrnič) — Božjemu Srcu (B. Budnik) — Letošnje lujanske resolucije in katoliški shod (Dr. Odar) — Razvijaj otrokove naravne značilnosti. Zaupanje (Dr. Hanželič) — Ob novi obletnici naših žrtev (I. K.) — Sv. maša v diaspori — Po svetu — Medn. evhar. kongres v Barceloni — Doma in na tujem — Petdesetletnica prelata dr. Odarja (prof. Gerzinič) — Naša srebrnomašnika (Dr. Odar) — Božje stezice

Slovenska zastava Svetogorske Kraljice na čelu procesije v Lourdesu. Slike iz Lourdesa so delo foto Erjavec in Dž.

„Duhovno življenje“ je slovenski duhovni mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (Orehar Anton), urejujeta pa dr. Alojzij Odar in Lenček Ladislav CM. Naslov: Victor Martínez 50, Buenos Aires, Argentina. — Celoletna naročnina za Argentino 45 pesov, za USA 5 dolarjev, za Kanado 6 dolarjev. Polletna za Argentino 25 pesov. — Imprenta „Polliglota“, Corrientes 3114

CORREO
ARGENTINO
SUC. 6

TARIFA
REDUCIDA

Concesión
No. 2560

